Billie Sue Mosiman

EDITURA MIRON

VIOL

Billie Sue Mosiman

VIOL

STILETTO

by Billie Sue Mosiman

Billie Sue Mosiman

VIOL

Traducere de Mihnea Columbeanu

Tehnoredactor: *MONICA TOADER*
Corectori: *GEORGETA TOMA*
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95062-1-0

Capitolul 1

Geneva, Texas

– Nu sîntem departe de Dallas, îi spuse Jake Mace tatălui său. Tony telefonase din Las Vegas. Telefonul celular din maşină fusese ideea lui.

– Întreabă-l dacă Hugh cunoaşte nişte gagici, zise Byron Epson, de pe fotoliul din dreapta.

– Byron vrea să ştie dacă Hugh ne aranjează şuste în Houston.

– *Gagici*, repetă Byron. N-avem timp de *şuste*.

– Zice că Hugh o să rezolve ceva, raportă Jake; reveni cu privirea spre şosea. Okay, nici o grijă, sîntem bine, tată. Mai vorbim mîine.

După ce Jake închise, Byron scoase un chiuit şi dădu mai tare *CD player*-ul.

– Gagici! zbieră el spre parbriz. Mişşştooooo! La noapte, rupem cuiu-n Texas!

Jake zîmbi, văzînd entuziasmul prietenului său. Lui Byron îi plăceau mîncarea şi fetele. De fapt, cel mai mult fetele îi plăceau, sigur – cui naiba nu i-ar fi plăcut? –, dar mîncarea venea tare din urmă. Între picioarele lui Byron, pe planşeu, stătea o sacoşă albă de hîrtie plină cu pa-

teuri, dulciuri şi pungi cu cartofi prăjiţi. În fiecare oră de trezie din viaţa lui se îndopa cu cîte ceva. Jake îşi spunea că poate de-asta era aşa de înalt. Avea cu cel puţin şase degete mai mult decît el. Cînd mergea pe stradă, cu mîinile înfundate în buzunarele pantalonilor, Byron îi amintea lui Jake de o macara mare şi şuie.

Ziua liniştită de vară texană era pe sfîrşite, lumina scăzînd spre vest şi stingîndu-se prin diverse nuanţe iridiscente trandafirii şi de culoarea piersicii. În faţă, departe pe şoseaua dreaptă, care-i dădea lui Jake impresia că privea printr-un tunel alungit peste cîmpie, ziua pălea din albastru ceţos într-o moarte vinetie tot mai întunecată, pe buza orizontului.

Erau în drum spre New York City. Gîndul ardea în mintea lui Jake ca o flacără de lumînare, statornică şi cufundîndu-le pe toate celelalte din viaţa lui într-o umbră neînsemnată. Nu mai fusese acolo de la vîrsta de doisprezece ani, iar pe-atunci oraşul îl făcuse să se simtă ca un pitic. Străzile erau pline de maşini, camioane şi pietoni ce se luau la întrecere. Forfotă, freamăt. Un tărăboi care-i accelera respiraţia, făcîndu-l să gîfîie şi să se trezească în întuneric jinduind să fie afară, pe stradă, în toiul haosului clocotitor.

De la acea singură vizită, noaptea, în patul său din cartierul rezidenţial liniştit de lîngă Las Vegas, lui Jake i se părea că putea auzi New York-ul vuindu-i în fundul capului, ca bolboroselile unei tîrfe bătrîne chemîndu-l disperată şi flămîndă. Times Square, Fifth Avenue, Broadway, Greenwich Village, Central Park. Aceste zone turistice comune erau singurele pe care le ştia. Şi singurele pe care dorise vreodată să le revadă, îşi spunea el, deşi recunoştea că în oraş existau cel puţin un milion de bulevarde şi străzi lăturalnice pe care încă îi

mai rămînea să le exploreze.

Timp de şase ani, dorise să trăiască din nou întîlnirea cu oraşul, un vis adeverit.

La împlinirea vîrstei de optsprezece ani, Tony a spus că putea merge acolo cu maşina cea nouă, Dodge Viper, alt cadou frumos de la cel mai grozav tată din lume. Nu-l avertizase decît să-şi păzească spatele. Drumul era periculos.

Jake venise cu ideea de a trage o fugă pînă la Houston, să-l viziteze pe unchiul său Hugh, să agaţe nişte fete pentru o noapte, apoi s-o ia pe Interstate 10 spre Florida şi de acolo să urce pe litoral pînă în oraşul visurilor lui.

Oricum, drumul de la Dallas la Houston era prima-ntîi, iar Jake putea face maşina Viper joasă să cînte ca un car de foc pe şoseaua dreaptă ce se întindea mărginită de şesuri plate şi vaste păşuni verzi presărate cu mărăcini prelungi şi brahmani albi ca smîntîna.

Byron avea un CD Nine Inch Nails, dat cît de tare se putea fără a-i arunca în aer boxele Bose. Ferestrele erau deschise, aerul mirosea a fîn proaspăt cosit, iar Byron avea un zîmbet permanent lipit pe faţă. Chiar şi cu nasul ăla cît toate zilele, de evreu, ocupînd mult prea mult spaţiu aerian, Byron era chipeş foc cînd zîmbea aşa.

– De cînd am plecat? răcni Jake. De patru zile sau de cinci? Le- am pierdut şirul.

Fără tragere de inimă, Byron trase de cursorul staţiei stereo.

– Ce conteazăă? Patru-cinci, n-are importanţă. Nu trebuie să ne întoarcem în Vegas într-o zi anume, aşa a zis taică-tău, şi auzi, pe-ai mei îi doare-n cot cît timp stau *eu* plecat.

– Mă întrebam doar. E marţi sau miercuri?

– La ce-ți trebuie să știi? N-o să fie Hugh acasă cînd ajungem?

– Ba da, sigur, da' încercam să socotesc în ce zi dăm de New York. Nu vreau să pierd weekend-ul în Big Apple.

Byron se gîndi un timp, efortul calculului citindu-i-se în expresia concentrată feroce, cu mîna dreaptă ridicată în față. Număra zilele pe degete:

– Am plecat sîmbătă. Duminică, am fost la birt.

Jake zîmbi. Iarăși haleala. Mesele îi serveau drept calendar. Bănuia că prietenul lui mînca la fel de mult cît doi grăsani, dar unde se ducea potolul, dacă nu în picioarele lui lungi, cine putea ști?

– Luni am înfulecat ospățul ăla indian piperat ca focu', mai știi? Era așa de iute, c-a trebuit să mi-l împing pe gît cu o găleată de apă!

Jake dădu din cap, amintindu-și pe Byron cum turna pahar după pahar, cu gheață cu tot, nodurosul său măr al lui Adam palpitînd în ritm dublu ca un fel de bielă-manivelă mecanică.

– Marți am luat costiță la grătar. Un maldăr așa de mare, c-abia am putut să-l termin. Cu un sos excelent.

Se întoarse spre Jake:

– Ți-a plăcut sosul, nu? Nu era mai bun decît ce se găsește în Vegas? Sigur, la „Sahara" au niște costițe bunuțe...

– Mda, a fost bun.

– Okay. Unde eram? A, da, marți, cu costițele. Așa! Ar veni că azi e miercuri. Și să nu uit. Mor de foame, cînd oprim?

Soarele îi lumina din spate, așa că Viper-ul își fugărea propria umbră alungită. Ceasul digital arăta 05:28. Traficul se rărise pe măsură ce se îndepărtau de Dallas,

iar acum şoseaua era aproape numai a lor. Jake forţă pînă la optzeci[1], simţind un val de adrenalină odată cu acceleraţia. Puterea de sub capotă părea să radieze prin axul volanului pînă în mîinile lui.

– Trag curînd pe dreapta să găsim un restaurant. Aş vrea să fim la Houston în seara asta. Nu trebuie s-o frecăm prea mult.

Byron întinse mîna spre radio, dar, înainte de a pune din nou muzica, spuse:

– Plecăm din Houston dis-de-dimineaţă şi, dacă o ţii drept înainte, putem ajunge pe Coasta de Est în două zile. Asta ar însemna... făcu el o pauză, cu cuta de concentrare din nou între ochi... sîmbătă, şi pe urmă, la New York.

– Căcaaat! exclamară amîndoi în cor, rîzînd.

Apoi, Jake spuse:

– O să pierdem weekend-ul în oraş. N-avem cum să ajungem mai devreme. Şi dac-o pun pe gagica asta să zboare, tot nu putem merge mai repede.

– Poate Tony o să-ţi spună să stai toată săptămîna.

Jake ştia că tatăl lui avea s-o propună, dacă băieţii doreau neapărat.

– Mi-ar prinde bine o săptămînă încheiată acolo. Aşa facem. Nu pornim înapoi pînă duminica viitoare. Mai pot scoate bani de pe cărţile de credit.

Soarele se stinsese cu repeziciune şi întunericul învăluia cîmpiile pustii din ambele laturi ale autostrăzii, ca şi cum cineva ar fi închis un comutator în cer. Farurile automate se aprinseră din proprie iniţiativă, reacţionînd

1. – 80 mh. = 128 kmh. (n.tr.)

la dispariția luminii solare. Tăiau întunericul ca două raze laser, netezind drumul.

– S-o luăm pe-aici, spuse Jake, trecînd pe banda de ieşire. Geneva. Poate au un local civilizat unde să mîncăm.

– Mişşştooooo!

Maşina se repezi înainte, odată cu glasul şi muzica, în timp ce Byron dădea volumul la maximum. Se repezi cu umerii în Nine Inch Nails, înghesuindu-se pînă la mijlocul strîns în centura de siguranță. Apărea un gîscan cu gîtul lung şi labele prinse într-o capcană.

Jake nu ştiu că poliţistul era în spatele lor, pînă cînd nu încetini la un indicator de oprire şi văzu în interiorul Viper-ului lumina girofarurilor albastre.

– Arde undeva, băieţi?

Jake detesta acel ton. Legea. Mereu vorbeau pe tonul ăla.

– Nu, domnule, răspunse el, păstrîndu-şi glasul ferm. Încercînd să fie politicos. Încercînd să iasă din belea fără a mai răscoli rahatul.

– Aveaţi şaizeci şi doi pe o zonă de patruzeci şi cinci. Ştiaţi? V-am prins pe radar. Şi, la urma urmei, ce maşină-l asta, un tip nou? N-am mai văzut aşa ceva.

Jake spuse cu o undă clară de mîndrie în glas:

– E un Dodge Viper. Nu se fabrică prea multe. Nu-i produs de serie.

Ar fi putut adăuga: „Rabla asta face mai mult decît cîştigi tu în zece ani, răcane."

– Nu zău?

În atitudinea răcanului se strecura neplăcerea. Jake observă şi-şi dori ca, la acea întîlnire, să fi condus un Camaro sau un Mustang, o maşină normală pentru

tineri, *orice*, numai un Viper nu.

Byron îşi făcea de lucru cu compact-discul pe care îl scosese din *CD player*. Suprafeţele reflectorizante captau lumina albastră, depănînd-o în irizaţii argintii. Rămase cu capul în piept.

– Ce-ar fi să vă daţi puţin jos din vehiculul ăsta fantezist, băieţi?

Jake întoarse capul, privind spre poliţist. Văzu burta, cureaua neagră lată care o tăia în două, materialul bej întins peste piept. Insignă. Pistol. Baston. Tipul era gătit de nebunia lumii. Îşi iubea meseria. Probabil lustruia cu scuipat catarama de alamă a centurii în fiecare seară, cînd urmărea *Cops* la televizor.

– Vreţi să coborîm? întrebă Jake.

– M-am bîlbîit cumva? se retrase răcanul de lîngă portieră. Ţineţi-vă mîinile la vedere şi ieşiţi din maşină, amîndoi.

Luă permisul de conducere din Nevada ai lui Jake, actele maşinii şi polița de asigurare. Jake ştia că îi suspecta de trafic de droguri. Ceea ce-l oftica. Nu s-ar fi atins de porcăriile alea nici cu degetele lui *Byron*. Şi, cu *siguranţă*, n-ar fi băgat aşa ceva în Viper, cu riscul ca D.E.A. să-i confişte o valoare atît de rară şi frumoasă, ca să nu mai menţioneze şi cît de scumpă. Nu era un Viper de serie. Era comandă specială – totul, de la vopseaua albă perlată pînă la telefonul celular şi sistemul computerizat de cartografiere a drumurilor. Pentru nimic în lume nu şi-ar fi periclitat maşina asta.

Deschise portiera şi ieşi din fotoliul mulat perfect pe formele trupului. Byron coborî prin cealaltă parte, oprindu-se fără a şti unde să-şi pună mîinile. Continua să ţină C.D.-ul.

Poliţistul spuse:

– Treci în fața mașinii și pune-ți mîinile pe capotă. Și tu, băiețaș, arătă el spre Byron.

– N-avem nimic la noi, spuse Jake.

– Am zis eu că aveți? Te-am întrebat ceva?

Jake își mușcă vîrful limbii. De ce trebuia să-l sîcîie un copoi de două parale căruia i se scula la puștime? Byron veni lîngă el, cu mîinile pe capota caldă. Celelalte mașini încetineau, pasagerii căscînd gura la cei doi băieți care se aplecau peste o mașină futuristă superradicală, în văzul tuturor. Erau actualitățile T.V. de la șase seara, întîmplîndu-se chiar sub ochii lor. Sticleți înfundînd puști. Poveste veche.

Răcanul îndepărtă brutal picioarele lui Jake, aproape făcîndu-l să-și piardă echilibrul și să cadă în fund. Cînd îl căută de arme, îi plesni cam prea tare părțile interioare ale coapselor, astfel că boașele i se înfiorară, strîngîndu-se ghem între picioare. Ce căcănar.

Byron gemu sonor cînd fu percheziționat, apoi tăcu. Jake îl auzi pe polițist pășind înapoi. Îi simți privirea.

– Ce-aveți în mașină?

– În mașină n-avem nimic, răspunse Jake. De ce nu ne dați amenda și să plecăm odată?

Știa că ar fi trebuit să-și țină gura, să nu protesteze. Știa totul despre lege și cum mergea, ce genuri atrăgea. Dar, fir-ar să fie, nu făcuse decît să depășească puțin viteza pe o rampă de ieșire. Toată maimuțăreala asta era hărțuire de-a dreptul. Număr din alt stat. Mașină nouă. Puști. Însemna ILEGAL cu litere de-o șchioapă, iar Jake știa că nu trebuia să deschidă gura nici ca să respire.

Dar o făcea întotdeauna. Parcă ar fi fost o moștenire genetică sau așa ceva, niciodată nu-și putea stăpîni gura aia nenorocită. Răcanui îi vorbi în ureche, suflîndu-i cu

miros de spearmint în păr:

– O să-ți dau amenda cînd sînt gata cu toate, băieţaş. Pîn-atunci, propun să nu-mi faci probleme şi mai ales să nu dai din gură. Te crezi în stare? Altfel, avem aici un judecător căruia-i place să bage băieţaşii bogaţi la-nchisoare cînd fac pe deştepţii. Îi place să-i ţină peste noapte-n celulă şi să le trîntească amenzi usturătoare, aşa, din principiu.

Jake înghiţi un nod. Cu gust de sînge. Îşi ţinu respiraţia, aşteptînd ca duhoarea de mentă să treacă.

– Am să vă percheziţionez maşina. Vă deranjează dacă mă uit înăuntru? Am permisiunea s-o fac, ce crezi?

Jake dădu din cap, cedînd. Dacă mai scotea o vorbă, noaptea avea să se transforme într-o diaree de maidanez. El şi Byron se ridicară de lîngă capotă, cu palmele calde şi picioarele slăbite după ce şi le ţinuseră ţepene şi nemişcate. Jake îi aruncă lui Byron o privire. *Cu ăsta nu ne băgăm.*

Byron clipi din ochi, apoi, din cine ştie ce motiv, ridică la obraz C.D.-ul pe care încă îl mai avea în mînă. Jake se uită spre poliţist, care scotocea fotoliile din faţă şi din spate. Spera din tot sufletul să nu caute sub bord, în stînga volanului.

Îl privi cînd deschise portbagajul şi lumină înăuntru cu lanterna. În sfîrşit, trînti capacul şi reveni în faţă, unde îl aşteptau. În spatele lui, Jake văzu soarele portocaliu-brun încercînd să privească peste linia orizontului.

– Okay, mi se pare în regulă. Mă gîndeam că poate duceţi ceva la Houston, dar se pare că de data asta sînteţi curaţi. Semnează aici. Nu-nseamnă că-ţi recunoşti vinovăţia; înseamnă doar că ştii că ţi-am scris amenda asta pentru viteză. Poţi trimite banii prin poştă. Nu vreau să-mi pierd vremea ducîndu-vă la judecătorul

de pace.

Jake semnă hîrtia cu mişcări sălbatice din pixul pe care i-l oferise poliţistul. Îl privi pe sub sprîncenele încruntate cum îşi dădea chipiul pe ceafă şi pornea spre maşina parcată în spatele Viper-ului.

– Futu-i, şopti Jake, cu privirea spre maşina poliţiei. Puteam să-l omor pentru asta. Am crezut c-avea să m-apuce de sculă, cînd m-a pipăit.

Byron îl atinse pe braţ, amintindu-i că era acolo.

– Hai să mergem. S-a terminat. N-a fost aşa de rău.

Jake oftă, văzînd cît de uşor accepta prietenul lui hărţuirea nejustificată.

– Rău? A fost *umilitor* în paştele mă-sii.

Byron ridică din umeri. Se duse la portiera din dreapta şi intră în maşină. Jake se aşeză alături, apoi răsuci cheia de contact. Pompă din accelerator, făcînd motorul să ragă ca o fiară. Maşina răcanului plecă, trecînd pe lîngă ei în noaptea care se lăsa.

– Hai să mîncăm, Jake. Lasă-l încolo.

– N-am fost amendat tot drumul din Nevada pînă-n Texas, şi pizdă vînătă ăsta a trebuit să mă oprească pentru cîteva mile peste limită. Radarul nici n-a piuit măcar.

– Nu-i nici o scofală, Jake. Se dădea mare, atîta. La toţi le place să se dea mari. Ai auzit de sticleţii texani.

– Era un bulangiu bătut în cap cu burta cît Dallasul şi Fort Worth la un loc. Ar trebui să-i scoată careva ochii din cap. Pe rînd.

– Bă, da' savuroase imagini îmi mai bagi în cap cînd mor de foame.

Jake n-avea chef de bancurile lui Byron. Ambreie şi azvîrli cu pietriş de sub roţile din spate, ieşind în drum. La semnul de oprire, semnaliză stînga.

GENEVA, 2 MILE

Înainte de a ajunge la marginea oraşului, vorbi din nou cu tatăl său.

– Am luat o amendă, tată. Un bou dintr-un fund de lume de pe- aicea unde voiam să ne oprim ca să mîncăm.

Byron nu introdusese C.D.-ul la loc în *player*. Îl învîrtea în mîini.

– Ce-a zis? întrebă el, cînd Jake închise.

– Să stau cu ochii pe vitezometru.

– Nu s-a înfuriat?

– Nu, a spus doar s-o las mai moale.

– Mie nu-mi pari deloc moale.

Byron cunoştea prea bine faimoşii nervi ai lui Jake.

– Încerc, scrîşni acesta printre dinţi. Vezi doar că încerc.

Ar fi fost în regulă dacă reveneau pe autostrada spre Houston, dar furia lui Jake continua să crească în timp ce căuta să menţină treizeci de mile pe oră prin orăşelul texan de mărime mijlocie. Toate lucrurile asupra cărora îşi oprea privirea mai mult de două secunde îl făceau să ardă de furie înăbuşită. Magazinele închise de pe strada principală îi trezeau cheful de a le sparge vitrinele. Maşinile ce treceau încet pe-alături păreau conduse de nişte oameni căzuţi într-o moţăială încîntată şi tîmpă. Îi venea să intre cu Viper-ul în ele.

Văzu indicatorul unei universităţi şi se întrebă ce-or învăţa acolo, cum să dezhidrateze balegile vacilor şi să le folosească drept combustibil în aragaz? Lumina marelui magazin „Wal-Mart" scălda o parcare plină de camionete agricole vechi şi paradite şi de rable ruginite legate cu sîrmă să nu se desfacă. Era, neîndoielnic, un

oraş gen Ford şi Chevy. Viper-ul se detaşa ca o rachetă spaţială.

Jake ştia ce însemna acel sentiment, că nu erau decît oameni, doar oameni pe care nu-i cunoştea şi nici nu i-ar fi plăcut să-i cunoască, oameni care nu-i făcuseră nimic, dar pe care totuşi îi ura, îi ura pentru viețile lor mărunte şi prejudecăţile cît toate zilele. Îi ura pentru poliţiştii şi judecătorii lor cărora le plăcea să le trîntească amenzi „băieţaşilor bogaţi".

De fapt, ura atît de tare, încît tresări cînd Byron exclamă:

– Trage dreapta, trage dreapta dom'le, uite o pizzerie!

Şi smuci de volan în dreapta cu atîta forţă, încît Viper-ul sări peste bordura de beton cu o zdruncinătură care-i smulse pe amîndoi din scaune, dîndu-i cu capetele de tavan. Şasiul maşinii scrîşni şi scîrţîi, într-o fricţiune de metal dur. Călcă pe frînă, înjurînd destul de tare ca să se facă auzit şi în afara maşinii:

– Fir-ar mă-sa a dracu', căca-m-aş în morţii cui a făcut-o, uite ce m-ai pus să fac, futu-te-n cur de bou...!

Rămaseră nemişcaţi. Viper-ul se înclinase pe dreapta, cu roata din faţă în aer, la vreo zece centimetri deasupra trotuarului. Maşina stătea *aşezată* pe bordură, prinsă ca un fluture mare şi alb pe o hîrtie de muşte cenuşie.

– Christoase, murmură Byron.

– De ce-ai răcnit la mine aşa să cotesc? Nu ştiam că eram atît de-aproape de bordură!

– Stai să cobor, să mă uit.

Byron deschise uşor portiera şi coborî, ca un om cu picioarele prea lungi ca să şi le poată îndoi repede.

– Christoase, îl auzi Jake repetînd. Of, Jake, căca-m-aş.

Jake opri motorul şi ieşi grăbit. Trînti portiera. Maşinile începuseau din nou, locuitorii adormiţi ai oraşului Geneva privind afară pe ferestre.

– O s-avem nevoie de un depanator, spuse Byron.

Jake văzu cum stătea suspendat pneul din faţă deasupra bordurii.

– Excelent. Maşină nouă şi am şi cacarisit-o.

– E doar niţel...

– Gura! Ştii cît a costat maşina asta.

Jake îşi privi încruntat prietenul, înainte de a porni pe trotuar în căutarea unui telefon public cu carte de telefon în cabină. Dacă ar fi folosit celularul, n-avea idee pe cine să sune. Geneva se transforma în Oraşul-Iadului. Îl costa bani pe care intenţionase să-i cheltuiască pe distracţii. Şi maşina, maşina lui frumoasă! De unde să ştie ce avarii suverise dedesubt? Să tot fi fost vreo cinci sute de Dodge Viper-uri ca ăsta în toată ţara, iar al lui era deja stricat. Nici vorbă să-i spună tatălui său. În nici un caz.

Grijania cui l-a făcut.

Şoferul camionetei îi taxă cu o sută treizeci şi patru de dolari ca să tracteze maşina pînă la singurul atelier mecanic deschis din oraş. Jake smulse bancnotele din portofel, mîrîind tot timpul. Neluîndu-i în seamă dracii, şoferul întrebă:

– Da' ce-i chestia asta, un soi de maşină de curse experimentală?

Jake oftă adînc.

– Dodge Viper. Se fac foarte puţine, costă aşa de mult, încît dacă-i zgîrii într-un singur loc vopseaua cînd o tragi, nici leafa pe-o lună n-o să-ţi ajungă s-o faci la loc.

– Ia nu mai fi aşa ciufut. Am întrebat şi eu.

Maimuțoiul slinos din garaj ieşi de sub platformă, spunînd:

– N-arată bine. Maşina asta-i din construcție aşa de joasă, c-a pupat asfatul cu tot fundu'.

Jake se uită la Byron ca pentru a-i spune: *La ce te poți aştepta, ne jupoaie ăsta.*

– Ce are? întrebă el.

Mecanicul îi făcu semn să se uite sub maşină, în timp ce îi explica problema:

– Ți s-a rupt ca toți dragii toba de ulei de la transmisie, s-a înfundat în filtru, aşa că transmisia nu mai are presiune la ulei. Uite-aici, vezi?

Jake era el isteț şi trecut prin şcoala vieții pentru un tînăr de optsprezece ani, dar din reparatul maşinilor nu pricepea o iotă. Tatăl lui avusese la dispoziție un mecanic în Vegas, preferînd un cunoscător în locul tehnicienilor de la service.

Văzu ceva ca o cutie de bere turtită, dar, la cîte ştia el, putea să fi fost şi un Roto-Rooter.

– Nu ştiu ce să zic.

Trasul de timp putea fi de folos.

– Ei bine, ştiu *eu*, fiule, şi ți s-a făcut praf şi transmisia.

– Poți s-o repari?

– Pot nişte Stele Singuratice bulănoase să-ți dea vise cu țîțe goale? rînji mecanicul amuzat de propriu-i banc, dezvăluindu-şi dinții prea mari pentru gura lui. Cînd nici unul dintre băieți nu zîmbi, continuă: Sigur, o repar eu. Tre' să-i înlocuiesc toba de ulei şi filtrul.

Îşi şterse mîinile pe o cîrpă roşie.

– Şi-o să fie scump. Asta-i o maşină din alea scumpele, pare-mi- se.

– Exact cum credeam. Cît o să dureze?

– Două-trei zile.

– *Ce?* N-avem două-trei zile! Trebuie să fim la Houston diseară!

Mecanicul ridică din umeri. Rămase tăcut, ştergîndu-şi la nesfîrşit mîinile cu cîrpa roşie, mult timp după ce unsoarea i se luase de pe degete.

– Cît costă? întrebă Jake.

– Două sute, două cincizeci.

– Dacă-ţi dau cinci sute de dolari, mi-o faci în seara asta?

Byron fluieră.

Răsucindu-se în loc, Jake porni spre capătul deschis al garajului. Byron îl urmă.

– Trebuie s-o reparăm, Byron.

– Ştiu. Da' n-ar trebui să-i telefonăm mai întîi lui Tony?

Jake îi aruncă o privire, de parcă i-ar fi fost scris „prost" pe toată mutra.

– Nu-i pot spune despre treaba asta, după ce tocmai l-am sunat cu amenda. Vino-ţi în fire. N-avem încotro. Am bani destui, doar că-i voiam pentru... altele.

– Ei...?

Jake reveni spre mecanic:

– E şapte. Încearcă s-o termini pînă la unşpe. În seara asta trebuie să ajungem la Houston. Uite-aici jumate din bani – scoase el portofelul şi-i dădu două hîrtii de o sută de dolari şi una de cincizeci –, iar restul cînd venim s-o luăm.

– Mi se pare corect. Atunci, să mă apuc de treabă. O să mă frig nevastă-mea că lipsesc de la masă.

Trecu pe sub Viper, pînă în cealaltă parte, unde avea căruciorul de scule. Alese o unealtă şi dispăru sub maşină.

Jake îl luă pe Byron de braţ şi-l împinse pe trotuar.

– Ce-o să facem, patru-cinci ore? întrebă prietenul său. Pe lîngă mîncat, adică. Îmi ghiorăie maţele.

– Ne învîrtim pe ici-pe colo. Hai să vedem ce-are de oferit tîrgul ăsta.

Geneva avea foarte puţine de oferit. Magazinul „Wal-Mart" era marele centru de activităţi comerciale şi se închidea la ora nouă seara. Pe lîngă atelierul mecanic, cîteva staţii service şi magazine ieftine, tot oraşul îşi strîngea aripile şi se cuibărea să doarmă. Prin apropiere nu se găsea nici un restaurant deschis care să servească bere, excepţie făcînd „Pizza Barn". Acolo erau nevoiţi să ardă gazul Jake şi Byron.

După ora zece, cei doi băieţi rămaseră singurii clienţi. Comandaseră şi devoraseră trei porţii de pizza supreme supermari (sau, mai bine zis, le devorase aproape numai Byron, Jake fiind prea agitat şi nervos ca să mănînce mai mult de cîteva îmbucături), salată de la tejgheaua cu salate, chifle cu scorţişoară mustind de unt topit şi trei halbe de bere la butoi.

Jucaseră o duzină de partide de Donkey Kong, la o maşinărie veche şi joasă, gen măsuţă pentru cafea, două duzini de pinball *Star Wars* la un aparat care înghiţea din două-n două fise, şi ţinuseră tot timpul tonomatul urlînd melodii. Byron se plîngea de vechimea jocurilor.

– Ăştia nu-şi modernizează niciodată materialele? se întrebă el cu voce tare. Nu mai jucase Donkey Kong de cînd era pici.

Acum stăteau obosiţi, dezabuzaţi şi îngreţoşaţi de prea multă mîncare şi de excesul de zgomote stimulative.

Pe măsură ce timpul trecea, responsabilul devenea

tot mai acru. Refuza să scrie consumațiile, punîndu-l pe Jake să-i plătească pe loc fiecare nouă comandă – asta, după ce întîrzia să le memoreze buletinele pentru a fi sigur că aveau vîrsta legală. De fiecare dată cînd aducea cîte o halbă de bere, reușea s-o trîntească destul de tare pentru a vărsa puțină pe fața de masă din plastic cu pătrățele roșii și albe. Apoi, își lua fără ceremonie cîrpa de vase aruncată pe un umăr și ștergea pata.

Cretinizați de plictiseală, Jake și Byron începuseră să spună cele mai porcoase bancuri auzite în viața lor. Byron se tot prăbușea pe bancheta separeului, rîzînd ca o hienă, cu picioarele lui lungi ridicate în aer. Repeta poanta, mai rîdea puțin, iar asta îl ajuta pe Jake așa de tare, încît spunea glume și mai fără perdea, însoțindu-și-le de gesturi obscene. Pentru prima oară în cîteva ore, uitaseră de împrejurimi și erau din nou doi băieți în vacanță, distrîndu-se și ei.

La zece și jumătate, ultima chelneriță își împături șorțul și ieși pe ușa laterală. La zece patruzeci și cinci, responsabilul, un tînăr nu cu mult mai vîrstnic decît Jake și Byron, veni la masa lor.

Jake deveni serios. Nu-i plăcea tipul nici cît negru sub unghie. Arăta aproape exact ca o versiune mai tînără a unui profesor de chimie pe care-l avusese odată, unul care-i dăduse un „F" la un proiect, declarîndu-l „cea mai amatoricească atitudine științifică pe care am văzut-o vreodată la un elev". „Științifică", măciuci, își spuse acum Jake, uitîndu-se urît la celălalt, care se apropia.

Responsabilul tuși nervos, apoi spuse puțin cam tare:

– Faceți prea multă gălăgie, băieți. Și... nu dăm voie în restaurant fără consumație.

Byron rămase cu ura căscată. Jake înălță capul, privindu-l pe responsabil. Cămașa sa albă, cu mîneci scurte,

avea pe buzunarul de la piept un ecuson roşu pe care scria: *Walter, responsabil de serviciu.*

– Ei, Walter, spuse Jake, cît putea de sarcastic. Nu văd pe-aici pe nimeni care nu consumă, nu? Cît despre *gălăgie*, nici alţi clienţi nu văd, pe care i-am deranja, sau sînt orb?

– Eu vă zic doar regulile. Şefu' zice că dacă un grup stă mai mult de două ore, să le cer să piece.

– Chiar dacă *grupul* ăia tocmai a băgat vreo patruzeci-cincizeci de dolari în bomba asta, inclusiv toată berea şi jocurile şi cîntecele de la tonomat?

Responsabilul era mai nervos ca oricînd. Un colţ al gurii îi tresărea într-un tic, ridicîndu-i buza de sus la fiecare cîteva secunde. Jake îşi aminti din nou cît de mult îl dispreţuise pe profesorul de chimie. Abia promovase la materia lui, de care avea nevoie pentru admiterea la colegiu.

– O neliniştiţi pe asistenta mea, spuse Walter, arătînd cu degetul mare peste umăr.

Jake privi pe lîngă el spre barul din fundul salonului. Văzu o adolescentă cu părul legat în coadă de cal, încercînd să pară ocupată cu ştersul tejghelei de faianţă. Nimeni nu şi-ar fi făcut impresia greşită că era drăguţă, asta cu siguranţă. Capul ei părea o cutie cocoţată în vîrful gîtului gros şi avea ochii prea apropiaţi, dîndu-i o aparenţă mioapă. Jake reveni cu atenţia la responsabil:

– Totuşi, cred că pe tine nu te neliniştim, nu-i aşa, Walter? Ai o slujbă excelentă. Ţii localul ăsta, faci curat şi prepari pizza. Poţi chiar şi să dai clienţii afară. Nişte treburi ca astea sau fac omul puternic, sau îl doboară, da' tu nu te laşi doborît, ce zici, Walter? Eşti competent şi curajos. Nimic nu te deranjează. Nici să fii mitocan nu te deranjează. Şi nu te deranjează nici să te porţi ca un

bou. Nu te deranjează *să stai în fața mea!*

Pe ultimele cuvinte, Jake se ridicase de pe banchetă, în fața lui Walter.

Byron încercă să se strecoare afară din separeu, unde stătuse tolănit cu spatele la perete. Cînd se sprijini de masă, o făcu să se încline și fu nevoit să apuce halba de bere aproape goală ca să nu cadă pe jos.

– Aș prefera să plecați, se ținu Walter tare, refuzînd să se lase intimidat. Dacă nu vreți, pot oricînd să chem...

Lăsă amenințarea în aer.

Jake îl privi lung, cu irișii ochilor întunecîndu-i-se vizibil, din căprui în negri. Nu schiță nici o mișcare. Nu scoase un cuvînt. Fără a întoarce capul, privi spre Byron, apoi din nou la Walter.

– Am plecat, spuse el.

Byron se ridicase și el. Walter se dădu la o parte. Îi privi pe cei doi băieți din afara orașului ieșind, după care oftă. Un oftat prelung și adînc, care îi umflă pieptul, golindu-i-l apoi de aer.

În fața pizzeriei, Jake se întoarse spre Byron:

– Asta a fost. A fost picătura care a umplut în mama mă-sii paharul.

– E doar un țărănoi, răspunse Byron, cotrobăind în buzunarul cămășii după încă o țigară. Nu-l lua în serios.

– Iau în serios toată porcăria asta de oraș. Mă amendează, mă belesc de bani ca să-mi repare mașina, îmi iau banii și pe urmă mă dau afară dintr-un loc unde *nu făceam nimic rău!*

– Ho, mă, mai încet, or să te-audă.

Jake o luă din loc, Byron fiind nevoit să alerge după el.

– Mă întorc imediat ce luăm mașina.

– Ce vrei să faci?

– Am să-l sperii pe Walter ăla şi pe tîmpita şi ciuma aia de *asistentă*.

– Aoleu, Jake, nu-i bine să ne încurcăm cu ăştia. Nu merită osteneala. Ascultă, hai să-l sunăm pe Tony şi...

Jake se opri, răsucindu-se pe călcîie. Byron aproape se ciocni cu el.

– Nu-i telefonez lui taică-meu cu cheştia asta, să-ţi intre bine-n cap. Iar pentru mine, merită să-i sperii. Înţelegi? Bunicu-meu e practic patronul Las Vegas-ului. Taică-meu o să fie următorul care va moşteni toate afacerile în care avem şi noi participare. Dacă sînt cît de cît bărbat, voi fi succesorul tatălui meu. Crezi c-am să-l las pe-un labagiu de provincial să-şi facă de cap cu mine? Crezi că bunicu-meu l-ar fi lăsat? Sau taică-meu? Crezi că oricare din ei n-ar fi rezolvat un căcăţel încrezut ca *Walter* cît ai bate din palme? Nici nu e nevoie să dau telefon acasă ca să aflu. O *ştiu* şi gata.

– Familia n-ar fi deloc mulţumită, Jake, sînt sigur. Ţi-ar spune că e un nimeni, să nu-ţi pierzi vremea.

Jake nu-l mai asculta. Sîngele îi fierbea în vene, înroşindu-i vîrfurile urechilor, stomacul îi clocotea şi inima i se umfla în valuri de ură nouă şi neagră, amară. Nu-i putea răspunde unui copoi. Nu-şi putea repara singur maşina. Dar, pe toţi sfinţii, îi putea răspunde şi-l putea drege pe Walter pînă se făcea vînăt la faţă. Putea să-l sperie atît de rău, de să se cace cărămizi şi să le zică zahăr cubic. Adică exact ceea ce merita Walter. Un chef bun cu sperieturi ca-n noaptea de Halloween. Iar apoi, la drum spre Houston.

Viper-ul mergea ca nou, deşi pe Jake îl durea gîndul că maşina lui n-avea să mai fie niciodată cu adevărat originală şi perfectă. O lăsă în fundul parcării de la

„Pizza Barn", lîngă două vechituri, un Chevy de unsprezece ani şi o camionetă Toyota cu suspensiile rupte. Maşina lui Walter. Maşina fetei. Sau viceversa, cum o fi. Deşi, dac-ar fi fost să parieze, îi atribuia camioneta lui Walter.

Scoase pistolul din tocul special pe care îl ataşase sub bord şi se asigură că era încărcat. Nu era un pistol prea mare sau puternic, doar un Special 38 tipic pentru sîmbătă noaptea. Dar Jake ştia să-l folosească, deşi n-o făcuse niciodată, nici ca să sperie şi nici ca să tragă în cineva. Cu ţinta fixată în capătul poligonului de tir, putea nimeri silueta oriunde ochea, în piept sau în cap. Nici chiar unii dintre bodyguarzii tatălui său nu erau la fel de dibaci cu pistoalele ca Jake.

– Ce-ai de gînd?

Jake cugetă cîteva secunde.

– Îi ducem în pădurea de lîngă oraş şi-i băgăm în toţi sperieţii.

– Aş vrea să n-o faci, Jake.

– Doreşte-ţi luna de pe cer, ai avea mai multe şanse. O fac. Şi mă laşi cu comentariile. Am înghiţit cît am suportat din Geneva Futu-i Texas.

Jacob Macedonia îşi văzuse tatăl snopind în bătaie un om şi călcîndu-i în picioare respectul de sine, cînd avea trei ani. Jake nu aflase niciodată cine era respectivul, dar fusese în cabinetul tatălui său şi înţelesese cumva că victima compromisese o treabă importantă pe care i-o ceruse tatăl lui.

La cinci ani, Jake a ieşit în curtea din faţă cu bunicul său, plecînd la o nuntă în familie, iar prin faţă a trecut o maşină cu un om ieşit prin fereastra din spate. Împuşcăturile au răsunat ca nişte pocnituri, iar bunicul l-a trîntit

la pămînt, acoperindu-i apoi trupul cu al lui.

Cînd avea zece ani, Jake a participat la trei înmormîntări în acelaşi an. Doi unchi şi un văr. Omoruri separate, nerezolvate. Nerezolvate numai de către poliţie. Bunicul lui Jake îi cunoştea pe ucigaşi şi îi eliminase. Definitiv.

Între doisprezece şi optsprezece ani, Jake a văzut foarte puţine tactici de forţă şi nu a ştiut de nici o crimă legată măcar pe departe de familia lui. Afacerile erau în schimbare, era obligatoriu să se schimbe, în acea perioadă se trăgeau sfori, oameni cu funcţii înalte veneau adesea în vizită să discute despre tranzacţii lucrative, iar familia îşi diversifica interesele. Jake era atras încet în afaceri. A învăţat despre toate modurile de a face bani, unele ilegale, majoritatea legale şi acoperite de un roi de avocaţi care lucrau pentru familia Macedonia.

La paisprezece ani, Jake a primit cadou de la tatăl său prima femeie. Au avut la dispoziţie un apartament de la ultimul etaj al lui „Regale Casino Hotel", una dintre operaţiunile în care firma avea investite interese.

Jake avea să ajungă departe. Departe şi cît mai sus. Tocmai absolvise cea mai bună şcoală particulară din Las Vegas. În septembrie fusese admis ca student la U.C.L.A. După ce obţinea diploma M.B.A. în afaceri, avea să se întoarcă pentru a-şi moşteni tatăl.

Dar Jake fusese întotdeauna admonestat pentru temperamentul său. Tony spunea: „Fiule, eşti un băiat isteţ, deştept, inteligent, arătos. Ai un adevărat viitor, un viitor important în care mulţi oameni vor depinde de tine, dar există două lucruri pe care mai întîi trebuie să le învingi, şi anume, limba ta iute şi temperamentul prea focos. Nu gîndeşti întotdeauna înainte de a acţiona, iar asta te poate ucide sau arunca în puşcărie."

A fost chemat un instructor de arte marțiale, pentru a încerca să canalizeze energiile băieteşti ale lui Jake. N-a folosit la nimic. Continua să lovească orice competitor. Şi îi lovea rău.

După şcoală, lua meditații de la un profesor de filosofie care nu folosea la altceva familiei decît pentru a instrui băieți ca Jake, băieți ce tindeau să scape de sub control. Nici el n-a reuşit să-l dea pe brazdă pe încăpățînatul fiu în creştere al lui Tony. Jake îl ridiculiza şi îl numea „poamă", determinîndu-l să-i ceară lui Tony voie de a nu mai continua lecțiile.

Jake semăna remarcabil de mult cu un şarpe veninos. Cînd se simțea amenințat, se descolăcea şi ataca. Provocat fiind, lovea. Dacă i se vorbea de sus, cum păţise la „Pizza Barn", voia să se răzbune. Acidul care-l ardea pe dinăuntru nu putea fi calmat fără o acțiune fierbinte şi imediată.

Lămpile galbene care încercuiau acoperişul pizzeriei clipiră şi se stinseră. La acest semnal, Jake deschise portiera Viper-ului.

Byron încercă pentru ultima oară să restabilească ordinea şi normalitatea.

– Jake, Hugh ne aşteaptă. Hai să mergem la el, să ne tragem nişte gagici, okay? Şi cu New York-ul cum rămîne? Aici ne pierdem vremea.

Jake închise portiera maşinii şi o ocoli pînă la bara din spate. Ținea pistolul ascuns vederii. Simțea mirosul asfaltului răcindu-se după ceasurile lungi sub soarele fierbinte de vară. Miros de pizza şi fum. Flori şi iarbă. Îşi ridică o dată privirea spre stelele de deasupra, uimit că erau atît de multe şi că înaltul cerului era atît de larg şi de deschis. În Vegas nu se vedea niciodată cerul. Firmele de neon luminau acea lume trează douăzeci şi

patru de ore din douăzeci şi patru, transformînd noaptea într-o zi colorată în toate nuanţele curcubeului.

Walter şi fata ieşiră pe aceeaşi uşă laterală pe unde plecaseră chelneriţele. Stăteau de vorbă, sporovăind veseli despre ceva ce o făcea pe fată să chicotească. Coada de cal îi sălta şi se legăna ca şi cum ar fi alungat gîzele nopţii.

Aproape ajunseseră la maşini, cînd observară că nu erau singuri. Se opriră pe loc, tăcînd.

– Veniţi la o plimbăricâ? întrebă Jake.

– Betty, dú-te înapoi şi cheamă poliţia, spuse Walter.

Fata rămase locului, încremenită.

– Betty, n-ai auzit? Du-te şi...

Jake se apropie de el, ridicînd din mers pistolul la vedere. Îl îndreptă spre Walter.

– Mergem la o plimbare.

– Ce vreţi?

– Urcă-n maşina mea şi taci din gură. Sau îi zbor *ăsteia* creierii-n pizda mă-sii, zise Jake întorcînd ţeava 38-ului spre Betty.

Walter o luă de braţ şi porni prin faţa lui Jake, spre Viper.

– Urcaţi în spate. Mai repede.

Se supuseră. Fata plîngea încet. Walter îi ceru să tacă, nu la fel de încet.

Viper-ul se hurduca şi sălta pe drumul desfundat care se adîncea în pădurea de brazi din estul Texasului. Fără felinarele de pe străzile din Geneva, noaptea se lăsa în jurul maşinii ca o umbră deasă aruncată printre nişte aripi uriaşe, întinse.

Jake opri maşina şi le ordonă celor doi de pe bancheta din spate să iasă. Îi conduse în faţa maşinii, unde

se opriră luminați de faruri. Fata își feri ochii cu o mînă. Walter stătea țeapăn, cu brațele atîrnîndu-i pe lîngă trup. Dacă se temea, n-o arăta. Pe cămașa albă avea o mică pată roșie de sos, plasată ca un boboc de bujor peste nasturele de sub gît.

– Vreau să-mi prezentați scuzele, spuse Jake. Din suflet. Sincer.

Cînd Walter rămase tăcut, Betty îl privi cu teamă și începu să vorbească repede, cu vocea înecată:

– Lui Walter îi pare foarte rău. Și mie îmi pare rău. Nu făceam decît ce ne-a spus șeful. Mulți tineri de la universitate vin la noi și stau pînă închidem. Fac mult zgomot, beau prea mult și lasă mizerie, așa că trebuie să-i dăm afară.

– Eu nu-s unul din localnicii voștri, răspunse Jake, amenințător. Am cheltuit o grămadă de bani împuțiți ca să pot sta în cocina aia unde lucrați voi și nu-mi convine să fiu tratat ca un gunoi.

Tăcu, aplecîndu-se puțin spre Byron, care stătea lîngă el. Îl împunse ușor cu cotul, pentru a-i atrage atenția că începuse jocul. Gesticulă cu pistolul spre Walter:

– Da' tu, poponare? Tu n-ai nici o scuză de prezentat?

– Asta-i răpire, răspunse Walter, ținîndu-și capul cît mai sus. Puteți ajunge la închisoare.

Jake trecu în lumina farurilor, ca să-i vadă clar pistolul. Era la nici doi metri distanță de cei doi tineri.

– Iar *ăsta* e un futu-i de 38 Special, boule. Și-acum, SCUZELE!

Walter, datorită energiei nervoase pe care și-o stăpînise pînă atunci, sau fiindcă ar fi vrut să-i dovedească lui Betty ceva, făcu doi pași înainte, trei, patru, cinci,

fiecare pas părînd să dureze o eternitate. Îşi ţinea ochii mijiţi în lumina orbitoare. Ticul gurii îi ridicase jumătate din buza de sus, lăsînd saliva să sclipească pe dinţii albi şi regulaţi. Se opri, îşi îndreptă umerii şi spuse cu glas plat:

– Nu ţi-aş prezenta scuzele mele nici dacă ai fi Dumnezeu Atotputernicul amenînţîndu-mă cu iadul.

Jake nu ştiuse că avea s-o facă, nu ştiu nici măcar cum se întîmplase. Părea că degetul de pe trăgaci i se strînse din ura curată transmisă din inimă în pistol, mîna fiind doar un conductor care ducea trăsnetul din furtuna creierului pentru a-l scuipa în lume. Capul lui Walter se smuci înapoi ca şi cum ar fi fost lovit cu un croşeu în faţă. Căzu la pămînt şi rămase pe spate, nemişcat.

Betty începu să urle, interminabil. Căzu în genunchi, cu mîinile la gură, ţipînd mai departe. Byron alergă în lumina farurilor, îngenunchind lîngă trupul lui Walter. Văzu gaura din capul tînărului. Închise ochii atît de îngrozit, încît dinţii îi clănţăneau necontrolat. Şopti:

– Jake, Jake, o, Doamne, Jake, nu...

Jake stătu un moment să se adune.

Deci, aşa se simte. Ca şi cum ai fi împins într-o prăpastie. Ca atunci cînd cazi din pat. Parcă ai visa că te prăbuşeşti din avion spre pămînt. Aoleu, Doamne.

Byron revenise lîngă el, vorbind atît de repede, încît îşi înghiţea cuvintele. Jake înţelese doar cîteva.

– ...omorît... mort... prindă... lui Tony n-o să-i placă... plecăm de-aici... ce facem cu ea...?

Ea.

Ce-avea să facă acum cu fata? Ştia cum arătau, cu ce maşină mergeau, o maşină foarte uşor de *recunoscut*. Fusese martoră la crimă.

Nu putea rămîne în viaţă ca să vorbească.

Jake ocoli trupul căzut la pămînt, fără a simți față de el nimic altceva decît exasperarea că îi crease asemenea probleme.

Se apropie de fata care plîngea, isterizată. Se opri lîngă ea, gîndindu-se ce păcat era că ieşise astfel, dar la urma urmei nu era chiar atît de rău, nu era mare lucru, cunoştea în Vegas oameni care îşi cîştigaseră existența din aşa ceva şi unii încă o mai făceau, nu-i deranja deloc. Era cazul să-l deranjeze pe el, fiul şi moştenitorul?

Îi ochi cu țeava 38-ului creştetul. Nici măcar n-avea să afle ce urma. Îşi ținea capul plecat, cu fața în mîini. N-avea să ştie ce o lovise.

Apăsă pe trăgaci, de astă dată complet stăpîn pe gîndurile şi faptele lui.

Prăbuşire într-o prăpastie. Rostogolire în cădere liberă, de undeva de sus, zburînd prin văzduh...

Capitolul 2

Geneva, Texas – 1995

Procurorul districtual Elizabeth Kapon, femeia care compăruse în instanță ținînd o emoționantă pledoarie în fața juriului pentru a-i da lui Jacob Mace cea mai aspră pedeapsă posibilă, femeia care ceruse condamnarea la moarte în pofida vîrstei fragede a băiatului, ieşi prin spate, pentru a evita mulțimea care o aştepta în fața închisorii.

Nu asistase la execuție – era o faptă pe care nu se putea îndura s-o privească –, dar considera că trebuia să fie prezentă în clădire cu acea ocazie. În fond, grație eforturilor ei cazul ajunsese la acest deznodămînt.

Probabil că Beth Kapon făcea parte dintre cei cîțiva procurori din întregul stat Texas care aveau o atitudine ambivalentă față de pedeapsa capitală. Pe de o parte, susținea că un omor nu dădea dreptul de a comite un alt omor. Indiferent dacă statul sau individul era cel care lua viața, tot o practică barbară rămînea. Statele Unite erau printre ultimele națiuni civilizate din lume care practicau pedeapsa cu moartea.

Dar se punea şi problema de a executa, din gre-

şeală, un om nevinovat. Pe de altă parte, existau unii criminali pe care nici un sistem justiţiar din lume nu-i putea pedepsi destul. Beth îi înscria în această categorie pe violatorii în serie, mutilatorii de copii şi asasinii care îşi repetau fapta. Nu avea nici o îndoială cu privire la clasa căreia îi aparţinea Jake Mace.

Beth ştia că Jake era vinovat. Băiatul, în vîrstă de abia optsprezece ani cînd comisese crima, de douăzeci şi doi în această seară, cînd murea după patru ani de apeluri prin tribunale, fusese găsit vinovat de către juraţi, iar dovezile erau incontestabile. Jake îi răpise şi apoi îi asasinase cu sînge rece pe tînărul responsabil şi pe asistenta sa, de la „Pizza Barn" din Geneva. Aveau pistolul, cu amprentele lui. Îl aveau localizat în oraş la ora crimelor, iar martorii îşi aminteau că el şi însoţitorul lui fuseseră clienţi la „Pizza Barn". Aveau în şanţuleţele pneurilor noroi corespunzător cu cel de la locul unde fuseseră găsite cadavrele.

Dacă omorul nu ar fi fost comis cu atîta sînge rece, dacă victimele ar fi avut cît de cît o şansă să scape, sau dacă Jake ar fi prezentat vreun motiv emoţional sau măcar parţial de înţeles pentru a fi comis crima, Beth n-ar fi cerut pedeapsa cu moartea. În uciderea lui Walter Green exista o umbră de îndoială cu privire la starea de spirit a lui Jake. Putea să fi fost un accident. Tragic, oribil, dar un accident rezultînd dintr-o patimă necontrolată. Însă moartea fetei, întîmplată cu cîteva minute mai tîrziu, fusese o execuţie. Iar băiatul nu manifesta nici o remuşcare pentru crimele lui. Era ţanţoş, arogant şi, cu siguranţă, avea cel mai bun apărător care se putea găsi în statul Texas. Avusese o şansă. Patru ani de şanse, prin intermediul apelurilor. Banii nu păreau să fie o problemă pentru familia lui.

Beth îl considera pe băiat o oroare, iar crima atît de abjectă, încît condamnarea la moarte era singura pedeapsă care i se cuvenea.

Şi dacă un ucigaş ar fi răpit-o pe propria ei fiică de la locul de muncă şi ar fi asasinat-o cu atîta nepăsare? Betty Levy fusese omorîtă cu brutalitate pentru singura vină de a se fi aflat la momentul nepotrivit, în locul nepotrivit. Beth dorea ca un ucigaş de acest fel să fie oprit pentru totdeauna. Nu reabilitat, nici eliberat peste cîţiva ani, aşa cum s-ar fi întîmplat dacă era condamnat la închisoare pe viaţă, ci scos definitiv din societate.

Privi înapoi, la impunătoarele ziduri ale unităţii corecţionale Huntsville, în timp ce se îndrepta spre parcarea angajaţilor. Ştia că majoritatea deţinuţilor erau criminali sistematici, violenţi şi înrăiţi. Mulţi dintre ei pierduseră bruma de umanitate avută cîndva, odată ajunşi în spatele acelor ziduri.

Se aşeză în maşina ei Cherokee Jeep, rezemîndu-şi fruntea de mîinile strînse pe volan. Începea să i se aplece. Îşi petrecuse cincisprezece ani din viaţă lucrînd ca procuror de comitat, dar acest caz reprezentase limita. Criminalitatea sordidă a marilor oraşe, care înainte vreme rămăsese îngrădită în Houston, la o sută şaizeci de kilometri spre sud-est de Geneva, se tîrîse inexorabil afară din coşmarul urban, pînă ajunsese să contamineze viaţa de provincie. Ani de zile, crima se întinsese ca un monstru multitentacular spre liniştea rurală a orăşelului universitar Geneva.

În ultima vreme, apăruseră tineri infractori care ţi-ar fi retezat capul fără să stea prea mult pe gînduri. Jake Mace fusese unul dintre ei. Ce altceva îi rămînea de făcut, decît să persevereze? Cine s-o facă, dacă nu ea? Dacă era obligatoriu să fie omorîţi nişte tineri pentru a

pune capăt nebuniei, nu-i rămînea decît să accepte.

Ce urma? se întreba Beth. Polițiștii erau deja nevoiți să aresteze copii de paisprezece ani. Urma să se ajungă la masacre sîngeroase între veteranii poliției și adolescenți? Căci se vedea limpede că, prin toată țara, criminalitatea se răspîndea într-un ritm alarmant, iar delincvenții din ultima vreme erau niște simplu puștani, dintre care unii nici măcar nu începuseră să se bărbierească. În unele școli din Houston se foloseau detectoare de metale, pentru a descoperi elevii care purtau arme. Cîini dresați să adulmece drogurile patrulau pe coridoarele pustii ale școlilor. Bandele de gangsteri adolescenți și grupurile rasiste cunoșteau o ascensiune șocantă prin tot statul.

„E o mizerie și sîntem împotmoliți în ea toți laolaltă," își spuse Beth cu tristețe.

Văzu o reporteră isteață apărînd de după colțul clădirii, cu echipa de filmare după ea. Beth porni val-vîrtej spre Jeep. Răsuci cheia de contact, aprinse farurile și ieși din locul ei de parcare, într-un scrîșnet ascuțit de cauciucuri. Ocoli închisoarea, trecînd pe lîngă cele două duzini de protestatari cu pancarte împotriva pedepsei capitale, carele de reportaj parcate și mulțimea de reporteri. Ce simți cînd vezi un băiat pe care tu l-ai băgat după gratii murind în urma unei injecții letale?

Asta voiau să știe cu toții.

Și nu le putea spune adevărul.

Că se simțea ca în iad.

Se simțea ca în cel mai nenorocit iad.

De la închisoare pînă la Geneva erau nouăzeci și șase de kilometri. Probabil trecuse de ora unu noaptea, își spuse Beth, în timp ce intra în casă, pentru a o găsi

pe fiica ei, Melanie, aşteptînd-o. Fata stătea în *living room,* cu o cană în mîini. Ochii ei albaştri arătau obosiţi şi prea îmbătrîniţi pentru o tînără de optsprezece ani.

– A murit?

Beth dădu din cap, lăsîndu-şi poşeta şi cheile pe un gheridon. Se aşeză pe canapea şi-şi scoase pantofii cu tocuri plate, care o strîngeau.

– Te-ai uitat? întrebă Melanie.

– Nu, nu m-am uitat.

– La televizor au spus că s-a demonstrat. Au arătat procesiunea cu lumînări din faţa închisorii.

– Ştiu. Peste tot forfoteau echipele de filmare.

– Le-ai vorbit?

– Melanie!

Beth nu putea suferi să izbucnească astfel şi fu surprinsă. Era mai încordată decît crezuse.

– Melanie, reluă ea, pe un ton mai blînd. Zău că n-am stare să vorbesc despre asta. Mă chinuiesc de patru ani. N-am vorbit cu reporterii, nu *vreau* să vorbesc cu nimeni despre ce s-a întîmplat. Nu chiar acum, ne-am înţeles?

– Au dat telefoane.

Melanie, odată dojenită, rareori renunţa. Era un război pe care mamele şi fiicele îl purtau de secole. Cînd o fată ajungea la o anumită vîrstă, cînd se considera adultă, nu înghiţea uşor mustrările mamei.

– Le-am spus că nu eşti acasă, dar nu m-au crezut.

– Poate va trebui să scoatem telefonul din priză.

Aparatul sună ascuţit, făcîndu-le pe amîndouă să tresară.

– Mă ocup eu.

Beth se ridică obosită în picioare, pornind spre telefonul de pe măsuţa de cafea. O văzu pe Melanie intrînd

în bucătărie.

– Alo?

– Ți s-a împlinit dorința, declară un glas.

– Ce? Cine-i la telefon?

– Din cauza dumitale a murit.

– *Cine* e?

– Speram, spre binele dumitale, să-l grațieze, iar apoi m-am rugat pentru suspendarea execuției. Dar a fost o cauză pierdută, încă de cînd ți s-a încredințat cazul.

– Domnul Mace?

Lui Beth îi tremura vocea. Nu vorbise cu tatăl lui Jake de cîțiva ani, de la proces.

– Fiul dumneavoastră...

– Să nu-mi mai vorbeşti de fiul meu. Niciodată. A murit. Acum am să-l îngrop. Voiam doar să ştii că nu va fi uitat. Nu poți face nimic care să-mi şteargă amintirea lui.

În receptor se auzi un declic, apoi tonul.

Beth îl depuse încet la loc în furcă. Privi în goi prin cameră, fără țintă.

Melanie se materializă lîngă ea, punîndu-i o mînă pe umăr:

– Mami?

Nu regreta că-şi făcuse datoria, nici că Jake Mace fusese executat pentru crimele lui, dar îi părea rău, în sufletul ei de mamă, pentru tatăl lui Jake, îi părea rău pentru toți tații şi toate mamele care îşi pierd prea de timpuriu copiii în mormînt. Ridică mîna, ştergîndu-şi de la ochi o singură lacrimă.

– Mami, ai făcut ceea ce ştiai că era just. Băiatul ăla era un monstru.

Oare? se întrebă Beth. Oare era atît de monstruos, încît nu mai merita să trăiască?

Se luptase cu toate aceste întrebări în urmă cu patru ani, cînd ceruse pedeapsa cu moartea. Un telefon n-avea s-o forţeze să reia de la capăt întreaga problemă a moralei şi a eticii. Se terminase. Gata. Aşa o *dorea.*

– Am să-mi revin, spuse ea. Cred că mă schimb pentru culcare. E tîrziu.

Se ridică greoi în picioare, iar Melanie o sprijini. Pradă unui impuls, întinse braţele şi îşi cuprinse scurt fiica.

– Culcă-te, spuse ea. Mîine ai cursuri.

– Te iubesc, mami.

– Ştiu, draga mea. Şi eu te iubesc. Nu-ţi face griji cu povestea asta. O să treacă.

Chiar aşa? Avea să-i mai telefoneze tatăl lui Jake Mace?

În dormitorul întunecat pe care îl împărţise cu tatăl lui Melanie înainte de moartea lui prematură, Beth se înfăşură cu cearşaful ca o mumie, în curentul rece al aerului condiţionat din instalaţia aflată deasupra patului. Îşi trase perna de sub cap şi-şi acoperi cu ea faţa, pentru a alunga imaginile care-i alergau prin minte. Nu voia să şi-l amintească pe Jake Mace la masa apărării, întorcîndu-se cu încetinitorul spre ea, în timp ce se aşeza după ce ceruse moartea lui. Nu voia să-şi imagineze injecţia letală, teroarea băiatului în faţa morţii ce se apropia cu repeziciune. N-avea să îngăduie acele scene, zugrăvite atît de viu de către experţi, ale crimei reconstituite care avusese loc în pădurea de lîngă Geneva.

Răul fusese înlăturat din viaţa ei odată cu moartea lui Jake Mace. Jucase un rol intermediar în această înlăturare, ceea ce nu era rău deloc, nu?

Pe dinaintea ochilor închişi îi apăru o amintire vagă a feţei tatălui. Nu. Nu voia să vadă chipul tatălui lui Jake,

plin de reproş şi silă, în timp ce ea ieşea din sală, pentru a fi întîmpinată în holul tribunalului de către dulăii presei. Îşi alungă ferm din minte imaginea. „Pleacă. S-a terminat. Acum pleacă."

Oboseala şi ora tîrzie o ajutară împreună să adoarmă. Nu visă, nu apărură imagini sau, dacă fuseseră, în zorii zilei nu şi le mai aminti.

După ce îi telefonase lui Elizabeth Kapon, Tony Mace închise cu grijă telefonul din limuzina care îl ducea la Aeroportul Internaţional Houston. Avea la el plicul de manila cu efectele personale ale lui Jake. Îl luă pe genunchi, ţinîndu-l strîns cu ambele mîini. A doua zi aveau să înceapă pregătirile pentru transportul trupului lui Jake în Vegas, la înmormîntare.

Peste cîteva zile, după funeralii, lacrimi, tristeţe, Tony stătea la biroul de-acasă. Tot în doliu. Avea să rămînă îndoliat pentru totdeauna. Ridică receptorul telefonului. Formă un număr. Aşteptă să sune de trei ori, închise şi mai formă o dată.

De la celălalt capăt al firului se auzi glasul lui Chase Garduci:

– Tony?

– Îmi mai eşti loial? Răspunde-mi precaut.

O scurtă pauză. O inspiraţie. Tony aproape că putea vedea rotiţele minţii lui Chase învîrtindu-se, încercînd să găsească o poziţie fixă. Adevăr? Neadevăr? Ce avea să aleagă?

– Da, răspunse Chase într-un tîrziu. Sînt omul tău.

– Bine. Excelent. Astă seară mă întîlnesc cu Dalta. Am să-i cer o favoare. Cînd plec de la el, te va suna ca să faci treaba.

– Da.

– Indiferent ce-ți spune el să faci, vreau s-o însuteşti. Înțelegi. Lui Dalta să nu-i spui; va afla după consumarea faptului, iar atunci nu va mai conta.

– Nu mi-ai putea da un indiciu despre ce voi avea de făcut? Şi cui?

– Asasinei fiului meu. După ea vei merge. Vreau să fie zdrobită. O vreau schilodită în toate sensurile posibile.

– Moartă? Vrei să moară?

– Nu. Mai rău. Vreau să-şi dorească moartea. Foloseşte-ți arsenalul, inventează torturi noi, pe care n-ar putea nici să şi le imagineze măcar. Şi, apropo...

– Da?

– Are o fiică.

Încă o scurtă pauză, o nouă inspirație, înainte ca Chase să repete:

– Sînt omul tău.

Tony zîmbi trist:

– Ştiu. Altfel, nu te-aş fi chemat.

Pe la orele zece seara, Tony îi spuse servitoarei că ieşea. Odată ajuns la destinație, îşi opri cu un gest gărzile personale:

– Aşteptați-mă în maşină. Aici n-am nevoie de voi.

Înăuntru, instalat într-un fotoliu de piele cu spătar voltat, sorbind whisky de calitate, Tony se simți pentru prima oară după mai multe zile din nou stăpîn pe el însuşi. În fața lui, relaxat, Jeff Dalta îşi luă paharul de whisky cu gheață. Rostogoli cuburile în cupa înaltă de cristal, întrebînd:

– De ce n-o faci tu însuți?

– Dacă mă amestec şi iese ceva prost, sau încearcă să depună plîngere, îi vor lua urma pînă la mine.

Jeffrey Dalta era cel mai adevărat duşman al său, un

om invidios pe poziția și puterea lui Tony, care probabil supsese de la maică-sa pizmă, nu lapte, încă de cînd venise pe lume. Era candidatul perfect pentru a rezolva treaba. Cere-i dușmanului să lucreze pentru tine și îți va rămîne dator. Sileşte-l să încheie o relație strînsă și ai o legătură care-l obligă.

– Nu mă placi, Tony. Nu înțeleg favoarea asta pe care mi-o ceri și de ce m-ai ales pe mine.

Tony puse picior peste picior, văzînd că dunga pantalonilor cădea într-o parte, așa cum trebuia. Îi plăcea casa lui Dalta, intrarea cu marmură, luxul discret și farmecul de modă veche al bibliotecii unde își făceau acum libațiile, rafturile elegante de mahon cu șiruri-șiruri de ediții limitate.

Jeff avea gust. Era un om învățat, absolvent la Harvard, și ar fi fost un real cîștig pentru familia Macedonia, dacă nu nutrea ambiția nesănătoasă și, în ultimă instanță, neloială, de a fi capul propriei lui familii. N-ar fi fost niciodată fericit sub autoritatea altcuiva.

Era încă tînăr, zvelt, părînd sub vîrsta reală, dar cu capul înfierbîntat și rău de-a binelea, atribut pe care Tony se baza pentru a obține ceea ce dorea de la el.

Nu toți cei cu care Tony avea de-a face, însă, manifestau un asemenea rafinament al ambianței. Ba chiar, majoritatea aveau gusturi mai degrabă necioplite și totuși extravagante, numai plastic, sclipiciuri și cromuri reci și hidoase. Propriul lui tată, deși nu îi plăceau decorațiunile moderne, cedase rugăminților celei de-a patra soții și îi lăsase mînă liberă să refacă decorațiunile, transformînd reședința plăcută și respectabilă creată de mama lui Tony în copia țipătoare a proprietății cine știe cărui șeic arab. Statui de gips care urinau cu apă și mobilier cu catifele în cele mai violente culori imaginabile.

Casa unde trăise mama lui arăta acum ca un decor din filmul *Scarface*. Boarfa aia tîmpită transformase căminul tatălui său în palatul stereotip al oricărui boss din crima organizată. Era un travesti. De ce nu putea să-i bată moartea la uşă *ei*, nu tatălui lui? Spera să moştenească ea monstruozitatea aia de casă, că tare bine i se mai potrivea.

– Îţi cer favoarea asta fiindcă ştiu că o poţi face şi, din moment ce ţi-o cer, mă vei proteja de toate implicaţiile.

Tony ştia că n-avea să fie refuzat. Nici nu se punea problema. Dalta oftă, punîndu-şi paharul cu whisky pe măsuţa dintre ei.

– Cît de departe vrei să merg?

– Pentru uciderea unicului meu fiu?

– Pot pune s-o omoare, ridică Dalta mîinile; în declaraţia lui se recunoştea tonul interogativ.

Tony clătină din cap, dar nu fără o anume ezitare.

– Nu vreau să moară. Vreau să sufere, dar nu fizic.

– Ai nişte pretenţii concrete?

– Vreau să-i telefonezi omului nostru de la Senat, din Texas. Poate lua legătura cu judecătorul, iar judecătorul poate determina procuratura de comitat să dezgroape ceva care să-i atragă excluderea din barou. Vreau să nu mai lucreze. Definitiv. Cel puţin, în domeniul legii.

– Excludere. Ne va trebui o înscenare beton-armat.

– Poţi s-o faci? îşi arcui Tony o sprînceană.

– E ca şi făcut. Întrucît senatorul nostru n-a prea avut succes cu guvernatorul, la acordarea graţierii, cred că va fi încîntat să se reabiliteze cu asta.

Dalta se rezemă, întinzîndu-şi braţele, pe spătarul canapelei, din nou la largul său.

Tony îi văzu unghiile lucind în lumina blîndă. Lac

incolor. O mică vanitate, pe care îşi dădu seama că o aproba. Dacă Dalta ar fi avut pometii mai puţin proeminenţi şi bărbia mai delicată, putea fi numit altfel decît chipeş. Îi veni în minte cuvîntul „perfect". Acel gen de perfecţiune hollywoodiană care orbea, care captiva milioane dacă apărea în prim-plan pe un ecran panoramic.

Reamintindu-şi pentru ce venise, Tony spuse:

– Asta e tot.

– Ajunge atît?

– Cred că da.

– Eşti sigur? O laşi să scape uşor, dacă vrei să ştii părerea mea.

Aproape că zîmbi. Contase pe opinia lui Dalta că era prea blînd. Cu toată lumea.

– E de-ajuns. Nu va mai avea din ce trăi. Va suferi enorm. În portofoliul meu scrie că provine dintr-o familie cu cîştiguri medii şi că a răzbit singură prin Facultatea de Drept. Pierzînd asta, va pierde un lucru pentru care şi-a sacrificat jumătate din viaţă ca să-l cîştige. Dacă este exclusă din barou, universitatea va ezita s-o mai ţină în facultate. Va reveni la zero.

– Am eu grijă.

Tony se ridică, dînd de înţeles că încheiaseră tîrgul şi că discuţia luase sfîrşit. Gazda se ridică odată cu el. Tony îi întinse mîna.

– Dacă ai vreodată nevoie de ceva, nu trebuie decît să-mi ceri.

Dalta înclină infim capul, în semn de pietate pentru fiul lui Don Macedonia.

În timp ce stătea în uşă, privindu-l pe Tony cum pleca, Dalta se întrebă de ce nu piătise pur şi simplu un profesionist să-i facă felul lui Elizabeth Kapon. La urma

urmei, ea insistase pentru moartea lui Jake. Îl ucisese în *egală măsură cu statutul şi cu injecţia letală. Dacă Jake* ar fi primit o condamnare pe viaţă, Tony putea mitui destui oameni ca să-l scoată din închisoare, după un timp. Din iad, însă, nu-ţi mai aduceai niciodată înapoi copilul. Uşa de-acolo era închisă pentru veşnicie.

Trebuia să gîndească profund. De ce avea senzaţia că tocmai i se oferise o ocazie poleită cu aur? Dacă juca abil, dacă era destul de deştept, îi putea prinde în plasă *şi pe ea, şi pe Tony Mace*, în acelaşi timp. Îi putea încătuşa împreună într-un dans al morţii. Odată pentru totdeauna, avea să se descotorbsească de omul care domnea peste nopţile perpetue din Las Vegas. Avea să creeze un vid care trebuia umplut de cel mai bun om disponibil din familie. Şi cine altul se califica, dacă nu el?

Închise uşa şi reveni în bibliotecă, să-şi termine whisky-ul. Focul trosnea în cămin, aruncînd umbre peste *acel capăt al* încăperii. Aprinse încă o lampă de pe masă, pentru a risipi întunericul. Îi plăcea mirosul de lemn ars. Luă paharul şi îl apropie de faţă, pentru a-i inhala aroma veche, înţepătoare. Se simţea ca Arthur Conan Doyle, ascuns în Londra, cugetînd cum să-l manevreze pe Sherlock într-o intrigă fără speranţă.

Dimineaţă, avea să-i dea telefon senatorului. Iar pînă dimineaţă avea să ştie – avea să-i vină în minte – ce anume trebuia să plănuiască pentru viitorul femeii, după apelul telefonic care îi ruina pentru totdeauna cariera legală.

Dacă provoca o daună ireparabilă în viaţa ei, în cele din urmă avea să-şi caute torţionarul. Iar Dalta trebuia să se asigure că drumul o ducea direct la Tony Mace. Fie încerca să-l distrugă, fie să-l omoare. Atunci, Tony avea să fie silit s-o oprească, vrînd-nevrînd. Definitiv. Ambele

variante îi conveneau lui Jeff de minune.

Vocea lui Denise îi risipi reveria.

– Jeff, Tony a plecat?

– Da, a plecat.

– E ceva despre care îmi poți vorbi?

Nu-i spusese lui Denise adevărul despre multe lucruri. Era o căsnicie plictisitoare, ușurată doar de legăturile lui cu dansatoarele. Ar fi divorțat de ea, dacă nu era atît de bogată. Și dacă nu și-ar fi iubit din toată inima fiica.

– Nimic interesant.

Denise intră în cameră, făcînd-o să se comprime și să pară sufocant de strîmtă, doar prin simpla ei prezență. Pereții se apropiau. Podeaua se ridica. Tavanul cobora. Jeff trase aer în piept, încercînd să inhaleze destul oxigen înainte ca acesta să se risipească din calea ei.

Femeia se așeză alături, atentă să nu stea prea aproape de el. Privi spre foc, electrizată.

– Vii mîine dimineață cu mine să vorbim cu profesoara de educație fizică a Lydiei? S-ar putea să discutăm și cu directorul.

După părerea lui Jeff, Lydia în costum de gimnastică oferea o imagine grotescă. În pantaloni scurți verzi, fiica lui arăta ca un pui de căpcăun. Nu era numai grasă, trăsătură genetică moștenită de la Denise, după cum se părea acum, ci și stîngace, greoaie și suferindă de aritmie. Voia să fie scutită de sport. Iar Denise dorea același lucru. Jeff considera că avea nevoie de cît mai multă mișcare. Niciodată nu părea să fie de acord cu femeile din familie. Sau cu femeile în general, de fapt.

– Mă tem că mîine dimineață sînt ocupat, spuse el. Îmi pare rău.

– Atunci, o rezolv singură.

Denise se ridică, pornind spre uşă maiestuoasă ca un uriaş vas transoceanic, cu trena lungă a capotului de satin albastru fîlfîindu-i în urmă.

Veşmintele lungi pînă-n pămînt pe care le purta Denise în ultima vreme o ajutau să-şi ascundă întrucîtva masivitatea compactă, dar şoldurile enorme nu prea puteau fi camuflate. Jeff întoarse capul, nemulţumit de gîndurile pe care i le trezea. Cîndva, i se păruse cea mai frumoasă femeie din lume. Cîntărise nu mai mult de şaizeci de kilograme. Modul cum îşi arcuia o sprînceană cînd vorbea, cum rotunjea vocalele, freamătul pe care îl putea stîrni la intrarea într-o încăpere – aceste lucruri îl convinseseră pe-atunci că era o bună parteneră, o forţă stabilizatoare pentru el. Dar începuse să cîştige în greutate odată cu sarcina şi nu se mai oprise. Treptat, în zece ani, grăsimea îi înecase silueta superbă, pînă azi, cînd o înghiţea complet pe tînăra femeie cu care se însurase Jeff. Ardoarea i se răcise. În ultima vreme, abia o mai putea privi fără jenă şi bănuia că îi ghicise sentimentele. Cum s-ar fi putut altfel, doar nu era deloc proastă? De-asta nu-l silea niciodată să se ocupe de Lydia sau de orice alte probleme care ar fi însemnat să coopereze intim. Nu dorea cu adevărat să iasă la iveală adevărul gol-goluţ, să-i fie pus în faţă, obligînd-o să reacţioneze.

Oare vechea Denise mai exista încuiată acolo, întemniţată sub straturile de grăsime? Îi mai păsa?

Cum se schimbă lumea, meditä Jeff.

Sorbi din whisky. Privea spre foc. Se gîndea la femeia din Texas, întrebîndu-se cît cîntărea şi dacă era drăguţă. Zîmbi la gîndul că putea distruge încă o femeie frumoasă, la fel cum timpul şi, poate, nemulţumirea, distruseseră frumuseţea soţiei lui.

Lumea se schimba, aşa era, cu siguranţă. Dar uneori nu însemna un mare noroc?

Privirea i se abătu dinspre şemineu către cărţile de pe rafturi. Se ridică, traversă camera şi luă un volum de versuri de Emily Dickinson, amintindu-şi ceva scris de ea despre frumuseţe. Aşezîndu-se la loc, răsfoi filele cu margini aurite pînă găsi poezia „Am murit pentru frumuseţe". Savură cuvintele celor două leşuri din cavourile vecine care discutau despre cum muriseră. Unul murise pentru frumuseţe, celălalt pentru adevăr. Cel ce murise pentru adevăr mărturisea că erau unul şi acelaşi, fraţi. Şi astfel au vorbit pînă cînd muşchiul le-a ajuns la buze, acoperindu-le buzele.

Jeff îşi lăsă pleoapele să coboare, pentru a acoperi camera, cartea îi căzu pe genunchi, o mînă odihnindu-i-se pe coperta de piele. Dacă adevărul era realmente frumuseţe, şi se puteau schimba între ele, atunci el pierduse adevărul, Denise îl lăsase să-i scape şi nici măcar cînd îi dăruise un copil nu-l înlocuise. Părea o adevărată pedeapsă s-o privească pe Lydia chinuindu-se în constituţia de balenă pe care o moştenise. Era o crimă să te naşti fără a avea de ales decît să treci greoi prin viaţă, în timp ce oamenii se holbau sau întorceau capetele, dezgustaţi.

Cînd nu mai aveai parte de adevăr, de frumuseţe, zilele nici nu mai meritau trăite, nu-i aşa? Nu de-asta alerga după fete, posedîndu-le una după alta, numai ca să-şi amintească de prezenţa splendorii din lume?

Deschise ochii şi puse cartea pe gheridon, lîngă pahar. Trebuia să se dezbare de acea ridicolă melancolie sentimentală. Poezia lui Emily avea întotdeauna acest efect asupra lui. Nu trebuia s-o permită, nu avea voie să se complacă în acel şir încet şi greu de gînduri pe care i

le trezea lectura versurilor ei.

Mai bine să se ducă în camera lui, unde se mutase plecînd din patul lui Denise de atîta vreme, încît nici nu-şi mai amintea cînd luase hotărîrea, şi să doarmă pentru a avea mintea limpede dimineaţă.

La jumătate de ţară distanţă se afla o anume femeie pentru care trebuia să găsească o cale de pedeapsă. Şi a o folosi în propriile lui scopuri. O vedea ca pe o piatră de hotar, poate chiar ca pe o rampă spre ceea ce-şi dorea cel mai mult. Un loc. O poziţie. Putere. Toate, dăruite lui de Tony Mace, ticălosul ăla neştiutor. Dacă-şi închipuia că aici avea cîştig de cauză onoarea, era mult mai puţin abil decît îl crezuse toată lumea. La naiba cu balivernele alea siciliene. De douăzeci de ani încetaseră să mai funcţioneze ca un cod de comportament.

Elizabeth Kapon. Frumos nume. Spera că era la fel de pustiitor de frumoasă ca răsăritul soarelui peste o mare tăcută. Dacă era grasă ca Denise, provocarea n-avea să fie nici pe departe la fel de mare.

Vocea Lydiei îl luă prin surprindere, din uşă, unde stătea în pijama şi halat flauşat, cu picioarele încălţate în papuci de forma unor purcei. Ce-o fi avut în cap maică-sa, de-i cumpărase papucii ăia?

– Tati? Nu poţi veni mîine cu mine la şcoală?

Jeff se ridică şi se apropie de ea. Îi cuprinse cu un braţ umerii laţi şi graşi, strîngînd-o lîngă el. Fata îşi îngropă faţa în partea de jos a cămăşii lui.

– Puişor, i-am spus mamei tale că am treabă. Îmi pare foarte rău. Dacă te pot ajuta mai tîrziu, în cursul săptămînii...

Lydia clătină din cap. Oftă. Se foi în îmbrăţişarea lui.

– Nu-i nimic. O să vorbească mama cu ei. A zis c-o să fie bine.

– Nu mă îndoiesc. Dacă e vreo problemă, mă ocup eu de înțepații ăia. Adică, dacă ești sigură că nu poți face exercițiile și sporturile...

Fata vorbi cu gura lipită de pîntecul lui, încălzindu-i pielea cu respirația ei fierbinte.

– Nu pot să le sufăr, tati. Rîd de mine fiindcă sînt așa de... așa de înceată. Și mă doare pieptul.

– Atunci, vom lua măsuri să fii scutită de la curs. Nu-ți mai face griji. Și-acum, la culcare. Fuga.

Nu-l așteptă s-o sărute, fiindcă încetase cu acest obicei, n-avea încotro, nu suporta să-i atingă cu buzele obrajii bucălați și trandafirii fără a se frînge complet, cuprins de o turbare pe care, în sinea lui, și-o descărca asupra mamei sale.

Lydia se opri în hol, întorcîndu-se pentru a-i face cu mîna, ca și cum ar fi plecat într-o lungă călătorie. Îi răspunse cu un zîmbet trist și o privi pînă ajunse la scară, înainte de a se simți îndemnat să se întoarcă pentru a nu-i vedea blocul pătrat al umerilor adunîndu-se în timp ce urca treptele, îndărătnică și cu respirația tăiată. Trebuia să fi ajuns la șaptezeci și cinci de kilograme, își spuse el pentru a milioana oară, și n-avea decît zece ani! Numai zece ani! Dumnezeule!

Își dori, încleștînd mîinile, să fi știut cum să ucidă și să aibă o victimă la îndemînă.

Se duse grăbit la gheridon, înșfăcă paharul de whisky și-l goli dintr-o înghițitură. Poate că încă unui avea să-l ajute să adoarmă. Cel puțin, îl ajuta să supraviețuiască pînă scăpa de gîndurile negre.

Capitolul 3

Chase Garduci privi cîteva minute bune telefonul, după ce vorbise cu Tony Mace. În sfîrşit, o treabă mai cotoioasă. De prea mult timp îl tratau ca pe un om de şoc îmbătrînit şi uzat. Pe toţi sfinţii, n-avea s-o mai înghită multă vreme. Dacă Tony nu i-ar fi spus să fie „inventiv" în misiunea asta, ar fi urlat la el toate înjurăturile din lume, băgîndu-l în mă-sa. „Du-te-n mă-ta!", aşa i-ar fi spus, chiar şi lui Tony. Era sătul şi obosit, sătul, sătul, sătul de moarte să se tot ţină după nişte cretini de boşi ca să vadă dacă nu încercau să stîrnească gîlceavă, îi era greaţă ca unui cîine cu burta plină de bologna stricată să zacă pe spate zgîindu-se la poze din revistele cu gagici, fără a i se cere să facă o treabă cu carne.

Ei şi, era bătrîn, mare brînză-n morţii mă-sii. Cinzeşdoi. Un boşorog. Cel puţin pentru meseria lui, era socotit bătrîn şi-n ultima vreme aşa ajungeau şi ceilalţi oameni de şoc ai familiei. Stăteau pe cur, aşteptînd să li se ceară ceva unde era nevoie de geniul lor. „Nu mai *facem* treburi din astea," se smiorcăiau la ei şefii. „Aţi pierdut contactul cu lumea modernă."

Cu alte cuvinte, de-o vreme-ncoace nu mai avem nevoie de haidamaci ca voi, aşa că ia mai cară-te-n

paştele mă-tii, amice.

Pînă acum.

Tony spusese că putea fi al dracu', putea fi *inventiv* şi, fir-ar să fie, bine mai era să scape din lanţuri. Doar nu iei un împuţit de pit bull şi-ncerci să faci din el un căţeluş de orbi care-ţi linge mîna. Nu-l bagi în cuşcă să-l laşi să-nnebunească de tot căcatu' din lipsa luminii. Îl *foloseşti*. Îl pui la muncă, unde se descurcă el cel mai bine. Să muşte urechi şi să ia îmbucături pline de sînge din gîtiţe, asta are de făcut. Altfel, s-a zis cu vechea gardă. Şi să-ncerce ei numai să se ia de Chase Garduci! Ar fi cea mai tristă zi din viaţa lor.

Se ridică, frecîndu-şi în faţă blugii decoloraţi. I se întărise nasulia. Gîndul că-i dădeau drumul îi trezea pofta să fută ceva – să sărbătorească. În momentul ăsta, ar fi putut cordi orice, o gaură în zid, o curvă cu sifilis, orice blestemăţie.

Se încruntă. În ultima vreme, singura pe care mai voia s-o reguleze era nevasta lui Tony, Connie. Isuse! Bine că Tony habar n-avea. Ar fi dat drumul la alte zece gorile să-l lase rece.

Connie era ca o boală pentru el. Nu începuse decît de cîteva luni. Înainte, culegea de pe străzile din Vegas personaje feminine de la rubrica „Obiecte pierdute" şi le făcea felul. Indiferent că se ofereau ele sau nu. Le-o făcea cu mîinile legate la spate şi picioarele ridicate pe umerii lui. Cui să spună? Ce mama mă-sii, oricum majoritatea erau nişte tîrfe, ce le păsa lor că le lua puţin mai dur? Îşi scoteau curu' la mezat, n-ar fi avut de ce se plînge cînd ieşea pe interval unui ca Chase. Să le fie de-nvăţătură bulangioaicelor.

Apoi, din cine ştie ce motiv, fusese la o petrecere de familie, nunta lui cutare sau a lui cutărică, ţinea minte, şi

era acolo şi Connie Mace. O mai văzuse de la distanţă, niciodată de-aproape. Acum, era la nici un metru de ea, Tony făcea prezentările şi-n cap i-a făcut ceva *poc*, ca o venă plesnind sau dracu' ştie, şi i s-a umflat scula de două ori mărimea normală. Acolo pe loc. La doi paşi de ea, în timp ce bărba-său zicea: „Ea e soţia mea, Connie. Chase, aci de faţă, a lucrat pentru tata, cu mulţi ani în urmă."

Chase nici să tragă aer în piept nu mai putea. Trebuia să se întoarcă repede şi să plece, pînă nu-i vedea nici unul erecţia. S-a scuzat, s-a prefăcut că-l căuta altcineva din încăpere şi mai-mai c-a fugit afară din casă.

După aia, a deprins obiceiul de a se furişa acasă la soţii Mace noaptea, evitînd camerele video – castraveţi pentru grădinar – şi a se uita pe fereastra dormitorului, ca s-o zărească pe Connie în pat, dormind, de cele mai multe ori, pe jumătate goală.

La naiba, niciodată n-avea să se apropie de ea. Era o fantezie nenorocită care-i dădea crize de nervi. Îl făcea să iasă la pradă pe străzi după cîte o prospătură căreia să i-o poată înfige, printre zbierete, poate chiar să-i închidă botu' definitiv. Încurcătura dracu'.

Dacă pleca în Texas să facă o treabă pentru Tony, deşi Dalta îl trimitea, de fapt, cel puţin avea să scape de Connie şi de obsesia lui pentru ea.

Femeia din Texas avea şi o fiică. Cel puţin, Tony îi cunoştea gusturile. Cu cît mai tinere, cu atît mai bine. Cu excepţia lui Connie...

Futu-i, că bine avea să-i mai facă. Ieşea din oraş, ocolea buclucul. Dacă i-ar fi făcut vreodată o pasă nevestei lui Tony, s-ar fi zis cu el. Heblu'. Fă-ţi rugăciunea, înghite-ţi ultima masă, treci în genunchi şi roagă-te să se termine repede. Tony nu era tipul cu care să te-ncurci. O

fi fost Dalta dur şi-al dracu', dar cine-l lua drept egal cu Tony probabil că avea curu-n locul capului. De departe.

Chase merse grăbit la debara şi înhăţă o haină. Avea de făcut o recunoaştere pe Las Vegas Boulevard. Aşa de tare voia o femeie, că-i venea să se înece.

Spera oarecum că nu trebuia s-o omoare pe bucăţica agăţată astă seară.

Avea nevoie să se păstreze pentru Texas. Nu c-ar fi omorît pe cineva acolo. Tony spusese că nu, să nu facă asta, ci mult mai rău.

Aşa că avea să facă mai rău de-atît. Garantat, în paştele mă-sii.

Capitolul 4

Phan Lieu era în America de zece ani şi vorbea o engleză elegantă, doar cu un uşor accent străin. Totuşi, nu-şi uitase limba maternă aşa că, în acea zi, pe cînd stătea retras într-un separeu tapiţat cu brocart dintr-unul din cele mai elegante restaurante din Houston, auzind un cuplu din separeul alăturat vorbind în vietnameză, înţelese fiecare cuvînt.

– Vă pot lua comanda sau aţi dori un cocktail? se interesă chelnerul, stînd lîngă Phan, în aşteptare.

Ridicîndu-şi privirea, Phan răspunse:

– Aştept un prieten la cină. Acum voi lua un ceai fierbinte, mulţumesc.

– Desigur, domnule.

Phan îşi lăsă capul pe spate pentru a auzi mai bine conversaţia care avea loc în separeul vecin. Nu era despre patria lor, nici despre altceva important, dar muzicalitatea şi ritmul limbii în care vorbeau cei doi îl făceau pe Phan să lunece fără efort din restaurantul prezent înapoi la gîndurile primelor sale zile de cînd sosise în America.

Serviciul de Emigrări S.U.A. nu permisese vasului vechi şi stricat să acosteze. Călătorii, inclusiv Phan, erau

aproape morți de foame și bolnavi de diverse viroze și gripe, după expunerea prelungită la elementele naturii. Avuseseră loc certuri și cîteva încăierări.

Un copil de numai un an se îmbolnăvise și murise în brațele mamei sale, trebuind să fie cusut într-un giulgiu și coborît în mare. Inima unei bătrîne cedase în fața dificultăților întîmpinate în călătorie și fusese lăsată și ea în mormîntul apelor. Vîntul abătuse nava de pe traseu, apoi ruta fusese rectificată. Supraviețuiseră prin hulă și furtuni, care-i udaseră leoarcă, făcîndu-i să se teamă pentru viața lor. Dar, odată ce apăruse uscatul, refugiații vietnamezi se însuflețiseră. Ajunseseră pe pămîntul făgăduinței. Acum aveau să fie liberi și să cîștige pentru întreținerea familiilor; aveau să poată face bani și să economisească o parte ca să le trimită celorlalți membri de familie și prietenilor.

Acum, stăteau uimiți că trebuia să mai aștepte atîta timp pe apele calme ale mării, în timp ce autoritățile discutau despre ceea ce era de făcut cu ei. Unii dintre oameni dezbăteau cu aprindere ideea că s-ar fi putut chiar să nu li se permită intrarea în Statele Unite, în ciuda faptului că făcuseră cale așa de lungă și înduraseră atîtea ca să ajungă la destinație.

Un elicopter zbura periodic în cerc pe deasupra vasului. Îi numărau? Încercau să le aprecieze starea și dezirabilitatea ca noi cetățeni? Un cuter al Pazei de Coastă stătea alb și enorm ca o gigantică pasăre de pradă, cu toate alămurile sclipind în lumina soarelui. Așteptau instrucțiuni, după cum bănuiau vietnamezii, în spatele micului vas. O navă a marinei plutea la mică distanță, cu bordajul atît de înalt, încît reducea la nimicnicie vaporașul lor.

Phan observa acest timp mort, întrebîndu-se și el

dacă aveau să fie primiți în țară. Fără știrea lui, unii pasageri tocmai erau întorși din drum și trimiși în alte țări. Sosise un mare număr de vietnamezi. În ultima vreme, guvernul S.U.A. nu mai era prea îngăduitor cu primirea refugiaților.

Deși Phan nu cunoștea politica situației, instinctul său de supraviețuire intră în alertă, făcîndu-l să se îmbulzească prin mulțime, spre căpitan:

– Trage vasul mai aproape de țărm. Doar puțin mai aproape.

Căpitanul răspunse că nu avea voie.

– Au trimis aici poliția, avertiză el, arătînd spre Paza de Coastă. S-ar putea să tragă în noi.

– Nu fi ridicol, răspunse Phan, luîndu-i timona din mîini. Dă-te la o parte. Pornesc motoarele.

Și o făcu. Văzu elicopterul coborînd amenințător și nu-l luă în seamă. Auzi glasuri americane prin portavoce și-și astupă urechile. Cuterul Pazei de Coastă ambală motoarele și se repezi pe urmele lor. Dar Phan n-avea de gînd să se lase oprit. Îl puteau ucide, dacă voiau, însă n-avea să i se refuze ziua în noua sa țară, mai ales după o călătorie atît de periculoasă, mai ales cînd știa că nu exista în lume nici un alt loc unde să poată fi cu adevărat în siguranță.

Printre ceilalți compatrioți se stîrni rumoare și, după cîteva noduri de drum, trei i se alăturară căpitanului și îl alungară pe Phan din timonerie.

Era în regulă. Ajunseseră mai aproape. Țărmul se afla departe, dar nu atît de departe, încît să nu poată ajunge. Numai cei puternici căutau vreodată libertatea și o cucereau, iar dacă Phan nu era destul de puternic, cel puțin avea să moară încercînd. De ce, dacă riscase atît de mult pentru a ajunge acolo, să nu rişte pînă la capăt?

Strigă, pregătit, lîngă bord:

– Cine vine cu mine? Acum putem înota pînă la țărm! Haideți! Americanii nu vă mai pot opri. Veniți cu mine!

Se dezlănțui debandada, văzduhul umplîndu-se de strigăte. Phan se urcă pe copastie și sări în apa albastră și rece. Porni hotărît spre uscat. Auzi din spate plescăiturile altora, urmîndu-l. Un contingent întreg de călători dintre cei mai puternici, bărbați ca și femei, săriră în apă, înotînd spre țărm.

– Ceaiul, domnule.

Phan clipi din ochi, apoi dădu din cap a mulțumire către chelner. Fusese din nou în apă, înotînd spre țărm. Își simțea plămînii umflîndu-se și brațele îndurerate, în cutremurătorul efort de a-și croi drum prin valurile cu unduiri blînde, spre plajă.

Pînă la urmă, pe cei care ajunseseră la țărm înot îi lăsaseră să rămînă, prelucrîndu-i prin centrele de reținere, iar mai tîrziu îi spuseseră căpitanului să aducă și vasul. Phan nu știa dacă fapta lui și a celorlalți înotători provocase această îmblînzire a ordinelor și regulamentelor americane sau nu, știa numai că li se permisese accesul în țară și altceva nu conta. Din cîte-i păsa lui, ar fi putut și să-l omoare. Mai degrabă murea, decît să fie trimis înapoi în oceanul acela primejdios, să înceapă încă o călătorie disperată.

Sosise. Și era din nou în iad, deși de un alt soi decît cel de unde scăpase în Haiphong.

După ce fusese procesat și eliberat din centrul de detenție, Phan se confruntase cu multe dintre aceleași greutăți pe care le avusese pe străzile orașului său natal. Houston nu era un loc binevoitor cu străinii faliți și neștiutori de limbă engleză. A găsit calea spre cartierul vietnamez al orașului și a început să se învîrtă prin jurul

magazinelor, încercînd să găsească un mod de a-şi croi drum în noua ţară. Cerea de lucru peste tot dar, desigur, prăvălierii erau strîmtoraţi şi aveau deja tot ajutorul necesar. Nu le puteau oferi locuri de muncă tuturor refugiaţilor care veniseră cu vapoarele, în ultimii ani.

Şi, totuşi, îl înţelegeau cînd vorbea şi a început, încet, să înveţe cîteva cuvinte şi fraze englezeşti. Cînd trebuia să fure pentru a avea îmbrăcăminte şi mîncare, pleca din enclava vietnameză şi prăda magazinele americane. Era prea priceput la hoţie ca să fie prins şi, de fapt, îi găsea pe americani deosebit de sangvini în metodele lor antifurt.

Odată ce a înţeles funcţionarea camerelor video de supraveghere şi a detectat, în unele magazine, prezenţa detectivilor în civil, nu i-a mai fost deloc greu să ia ceea ce dorea, plecînd fără a fi descoperit.

După cîteva luni de trai sub pasaje supraterane şi în cutii de carton, a dat peste cineva care avea să-l ridice din această existenţă întortocheată şi precară pînă în lumea unde oamenii aveau proprietăţi, locuinţe personale şi bani de tocat.

Scotocea printr-un tomberon de gunoi din spatele unui restaurant vietnamez, în cartierul vietnamez, cînd ieşise bucătarul să golească o găleată. Între timp, Phan ajunsese să-l cunoască, aşa că au glumit împreună, apoi a avut voie să aleagă din găleată resturile pe care voia să le mănînce, înainte de a fi vărsate şi murdărite în tomberon. Cînd bucătarul s-a întors înăuntru, a lăsat întîmplător uşa deschisă, iar Phan a auzit o conversaţie care începuse la o masă din fundul restaurantului, lîngă bucătărie şi uşa din dos.

Doi oameni vorbeau despre o crimă. Despre angajarea unui ucigaş.

Nu ştiau la cine să apeleze, era evident că înaintea acestei situaţii încă nu-şi integraseră în stilul de viaţă omorurile cu plată, iar Phan luă ocazia aşa cum era. Un noroc extraordinar. Deschise uşa mai larg şi intră în restaurantul semiobscur, cu aer condiţionat. Cei doi tăcură imediat, scrutîndu-i zdrenţele murdare şi sandalele cu barete din piele roasă.

Întrebă politicos:

– Vă pot ţine companie? Ştiu că arăt ca un şobolan de stradă şi asta sînt într-adevăr, dar la Haiphong am fost un om respectat, plin de talente, dintre care de unele aţi putea dori să profitaţi.

Cei doi se uitară unul la altul, albindu-se la faţă, conştienţi că li se ascultase discuţia.

Phan zîmbi. Îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa lor.

– Nu trebuie să vă temeţi că v-aş dezvălui cuiva planurile. Am venit să vă ofer serviciile mele. Dacă putem ajunge la o înţelegere în privinţa termenilor şi a compensaţiei, voi face treaba pe care o doriţi, în aşa fel încît nimeni să nu ştie vreodată că aţi fost implicaţi. N-am fost prins *niciodată*. Sînt Phan Lieu şi am fost instruit de un membru al lui Pinus Khasya în Haiphong. N-am să vă dezamăgesc.

Cei doi ştiau despre temuţii asasini care-şi spuneau Pinus Khasya. Acum stăteau la o masă în Houston, Texas, cu unul dintre acei oameni făcîndu-i să tremure şi să-şi muşte buzele. Au fost necesare încă două întîlniri cu ei în acelaşi restaurant, pentru a-i putea convinge de disponibilitatea, *talentele şi loialitatea lui*.

A comis crima respectivă. Şi-a încasat banii. Cu acei *bani, a închiriat* o *cameră* într-o pensiune vietnameză şi a plătit un meditator care să-l înveţe engleză. Cei doi i-au recomandat serviciile şi altora şi, curînd, Phan a

început să aibă de lucru cît dorea şi toţi banii pe care-i sperase vreodată. A învăţat noua limbă. Şi-a cumpărat costume şi pantofi mai buni, a închiriat un apartament, a achitat avansul unei maşini.

În doi ani, se înscrisese la cursurile serale ale unui colegiu comunitar, învăţînd despre istoria şi cultura Statelor Unite.

Iar acum, zece ani mai tîrziu, se afla într-un alt restaurant, frecventat mai mult de albi decît de asiatici, şi aştepta din nou un client care avea să-l informeze despre o comandă. Urma să aibă de studiat un dosar şi de făcut planuri. Promovase dincolo de crimele pentru comunitatea asiatică, acum servind pe oricine. Lucrase pentru mulţi oameni, de diverse culori şi naţionalităţi, din oraşul Houston, cu faima răspîndindu-i-se din gură-n gură şi clientela crescînd de la un an la altul. Zburase cu avionul în alte părţi ale ţării, pentru a-şi asasina victimele. În acei zece ani, ucisese cincisprezece oameni şi în nici una dintre crime nu se dăduse de urma lui sau de a clienţilor.

Un lucru, însă, nu-l făcuse încă, şi anume, nu-şi găsise tatăl. Oriunde mergea, întreba cum să procedeze şi i se propuseseră deja mai multe tactici. Pînă acum, nu aflase nimic despre noua viaţă a tatălui sau (sau despre moartea lui, putea foarte bine să fi murit, Phan nu ştia nimic), dar într-o bună zi avea să întîlnească pe cineva care avea puterea de a trage sforile necesare lui. Iar atunci, ştia că urma să i se schimbe viaţa pentru totdeauna.

– Phan?

Îşi ridică privirea dinspre mîinile pe care şi le ţinea depuse pe faţa de masă, zîmbindu-i numai cu buzele femeii care apăruse în faţa lui. În ochi i se citea calculul

şi viclenia, atributele care-l detaşau de oamenii obişnuiţi.

– Da, luaţi loc, vă rog, o invită el, retrăgîndu-se să-i facă loc pe canapeaua separeului.

– Mi-a fost frică să vin aici, începu ea. E un loc atît de public. Nu te temi că vom fi auziţi?

Phan îşi păstră zîmbetul pe buze.

– Vom merge mai tîrziu la mine, ca să discutăm amănuntele tehnice. Doar dacă, fireşte, nu ţi-e frică să stai singură cu mine.

Încerca să nu-şi termine afirmaţiile pe ton întrebător, dar era un obicei din trecut de care nu se prea putea dezbăra.

O privi cum îşi arcuia sprîncenele, întrebîndu-se la ce *s-o fi referit, înainte de a răspunde:*

– Nu mi-e frică. Dacă mi-era, nici n-aş fi putut găsi o cale de a lua legătura cu dumneata.

Phan îşi depuse uşor mîna peste a ei, pe banchetă. Avea unghiile manichiurate şi purta o brăţară cu diamante pe încheietura dreaptă. Îşi aplicase un parfum din boboci de magnolia, cu un miros greu, îmbătător şi sexual, care-i trezea gînduri licenţioase.

– Eşti o femeie frumoasă. Îmi va face plăcere timpul petrecut împreună.

Clienta avea prea multă experienţă ca să roşească sau să-i respingă complimentul. Inima ei era prea rece pentru a oscila într-o parte sau alta.

Cînd Phan şi asistenta executivă a senatorului din Texas ieşiră din restaurant, după masă, capetele se întoarseră după ei, iar conversaţiile se stinseră în oftaturi.

Asiaticul înalt, chipeş, cu păr cîrlionţat, şi femeia de afaceri coafată scump şi îmbrăcată cu stil ce-l însoţea făceau o pereche extrem de frapantă.

Capitolul 5

La două săptămîni după ce fusese executat, Jake Mace continua s-o obsedeze pe Beth. Nu şi-l putea alunga din gînduri, oricît de tare încerca.

Nicicînd nu mai văzuse răul adevărat, doar într-un coşmar. Întotdeauna bănuise că răul era o forţă reală. Presupunea că majoritatea oamenilor care aveau o anume educaţie religioasă credeau în existenţa răului pe lume. Dovezile răului se găseau pretutindeni. Beth, însă, credea că faţa lui şi ocaziile de a vedea acea faţă erau foarte rare.

Cu mulţi ani înainte de a-l fi pus pe Jake sub acuzare, avusese acei vis care-i arăta realitatea răului. Pe atunci, era o tînără studentă la Drept, învăţînd pentru barou. Viaţa ei stătea suspendată între succes şi eşec. Da, putea relua examenul, dacă nu reuşea, dar în mintea fiecărui tînăr jurist plutea teama că putea să nu fie admis *deloc* în barou. Acea teamă îi împingea pe cei mai mulţi să-şi stoarcă minţile pînă la limită, în scopul de a reuşi la examen. Indiferent de cîte ori era nevoie.

Învăţase toată noaptea, şi în noaptea trecută, studiind volumele de Drept. „Dacă faptul de a fi pregătită

mă va duce spre victorie, îşi spunea, atunci sînt gata."

La patru şi jumătate dimineaţa, a căzut epuizată pe o canapea şi imediat a furat-o un somn adînc.

Şi atunci a început visul. Visul-adevărat-ca-viaţa. Oricine are asemenea vise. Era de genul în care victima nu ştie că doarme şi visează, genul unde îşi înţelege greşit starea sau e atît de încordată şi de obosită, încît crede că lumea din vis e cea reală.

În vis, Beth se afla împreună cu un nebun. Era destul de uman. Un ucigaş. Poate că studiase prea multe cazuri de Drept penal, poate se temea prea tare de nereuşita la examenul pentru barou, dar, indiferent ce anume îi declanşase coşmarul, o găsise şi o prinsese în mreje.

În vis, pe lîngă ea şi ucigaşul care poseda faţa răului, mai erau doi oameni. Unul era tînărul ei soţ; se căsătoriseră de un an. Celălalt îi era străin, dar în vis simţea că îl cunoşteau, un prieten al soţului ei, poate. Luaseră cina împreună? Se părea că petrecuseră seara distrîndu-se cumva.

Nu dura mai mult de două minute coşmarul. Nebunul năvălea din întunericul dens în timp ce se îndreptau, rîzînd toţi trei, spre maşina parcată. Era noapte, dar Beth nu ştia unde se află. Ucigaşul avea un pistol. Îl lovea pe străin în faţă cu patul armei, doborîndu-l peste capota unei maşini. Apoi, o împingea pe Beth spre maşina de alături, spunîndu-i să-şi ţină gura şi să nu se mişte. Abia atunci îşi dădea seama că nu scosese absolut nici un sunet. Era în pragul unui scîncet îngrozit. Scheuna deja încet, din gîtlej, ca un animal prins în capcană.

Apoi, asasinul îl întorcea pe soţul ei cu faţa spre maşina pe-a cărei capotă zăcea necunoscutul, complet nemişcat. Se părea că motivul atacului era jaful. Omul

dorea ceea ce aveau la ei şi era capabil de orice pentru asta.

Probabil Beth scosese un sunet. Nu ştia ce anume îl determinase pe ucigaş să se întoarcă a doua oară spre ea, deci numai asta putea fi. Îşi pierduse tot controlul fizic şi n-ar mai fi putut tăcea, oricum ar fi ameninţat-o.

Şi, în acel moment, vedea răul. Răul real şi înfricoşător. Nici un vestigiu de umanitate nu mai păstra. În ochii individului se citea o stare nepământeană, care îi îngheţa inima într-o clipă. Era sigură că, fiindcă o văzuseră, aveau să moară cu toţii. *Absolut sigură.*

Nebunul se întoarse spre ea şi spuse ceva, în sensul că îi *ordonase* să tacă, apoi o împuşcă de trei ori în piept. Pur şi simplu. Trase rapid, *bang, bang, bang,* iar ea căzu, prăbuşindu-se imediat la pământ. Ştia că moartea era aproape, îi dădea tîrcoale şi avea s-o răpească imediat. Simţi o pace blîndă pogorîndu-se s-o fure, dar avea neapărată nevoie să mai spună un lucru înainte de a muri. Iubitul ei stătea în picioare alături şi mai avea de îndurat propria lui lichidare. Trebuia să-l înştiinţeze că nu era singur, niciodată n-avea să fie singur, nici chiar în moarte.

Întoarse capul spre soţul ei aflat lîngă maşină, simţindu-i palpabil groaza şi alarmarea care-l legau de ea, şi spuse:

– Ne vom întîlni.

Voia să-i spună că aveau să se întîlnească pe lumea cealaltă. În moarte. Ştia că o înţelegea.

Credea că urma să moară chiar atunci, deodată, pentru că îşi exprimase ultimul mesaj, dar viaţa se agăţa de trupul său. Îl văzu pe ucigaş înfigînd pistolul în spinarea soţului ei şi ştiu că şi el urma să fie împuşcat şi omorît.

Era o oroare totală. Atît de intensă, încît simplul fapt că i se întîmpla ar fi putut-o ucide, dacă asasinul n-ar fi tras în ea de trei ori.

Dar, oricît de rea era moartea, oricît de înspăimîntătoare putea fi confruntarea cu neființa, și mai rău ar fi fost să trăiască, aflîndu-se în prezența acelui rău adevărat pe care îl întrezărise la ucigaș. Privindu-l în momentul dinainte de a o împușca, dorise să moară pentru a scăpa de el.

Împușcăturile au detunat din nou, iar soțul ei a alunecat spre asfaltul parcării. Răul avea o zi mare.

În acel moment, se trezi din coșmar; scăldată în năduşeală, cu inima bătîndu-i nebuneşte şi gura căscată, moale, ca a unei moarte. Nu-i venea să creadă că tot ceea ce i se întîmplase nu fusese decît un coşmar şi această trezie, acest tremur cu inima bătîndu-i nebuneşte erau realitatea.

Îşi azvîrli în lături pătura şi se ridică în capul oaselor, ştiind pentru prima oară de cînd făcea umbră pămîntului că exista ceva numit, în mod verificabil, rău. Nu se asemăna cu nimic din ceea ce gîndise despre rău în copilărie, la biserică. Nu se compara cu răul portretizat în filmele de la Hollywood – actorii nu reuşiseră nici pe departe să-i captureze chipul sclipitor şi implacabil. Nu semăna cu nimic citit în textele religioase, în mitologie sau în ficțiune.

Era cel mai înfiorător lucru din lume – mult mai cumplit decît putea fi moartea – şi îi veni gîndul că oamenii asasinați cu violență erau singurii, pe lîngă cei ce se întîmplase, din cine ştie ce motiv, să-i viseze, care văzuseră vreodată răul adevărat. Răul avea chip. Nu-i păsa ce făcea, cît de nedrept era, cît de crud. Nu se deranja nici un moment cu rațiunea, empatia sau grija pentru

omenire. Era o stare separată de ucigaşul în sine, o mantie petrecută asupra lui care îl proteja de conştiinţă. Era un lucru fără mamă şi tată, fără speranţă sau lumină. În acest sens, era supranatural. Ştia, într-un fel, după ce îl văzuse fie şi doar într-un coşmar, că nu era o *entitate,* un demon, un diavol posedînd fiinţa omenească. Era desprins şi făcea parte din sufletul acelui om care îl chema din hruba întunericului.

Prin urmare, cînd l-a văzut din nou în acea zi la tribunal, în persoana tînărului Jake Mace, a ştiut că trebuia să-i ceară condamnarea la moarte şi să încerce din răsputeri să-l şteargă de pe faţa pămîntului. A întrezărit încă o dată abisul cînd, uitîndu-se spre masa avocatului apărării, a întîlnit întîmplător privirea lui Jake. N-a durat decît o secundă, două. Nimeni n-a mai apucat să observe, dacă nu a privit direct în ochii lui Jake, aşa cum făcuşe ea. I-a recunoscut lipsa de suflet crudă şi agresivă şi s-a cutremurat, în locul unde stătea, cu mîinile pline de hîrtii. Sala de judecată s-a întunecat, fundalul s-a şters şi din nou a ajuns în plin coşmar, alegînd moartea în locul cunoaşterii acestui chip cumplit.

Cum putea să-l uite atît de uşor pe un asemenea om, numai fiindcă încetase să mai existe? Prima oară văzuse răul în vis, iar acum, după atîţia ani, îl revăzuse într-o persoană reală.

O zguduia pînă în adîncul inimii gîndul că trebuia să umble printr-o lume unde sălăşluia răul. Se temea pentru fiica ei mai mult ca oricînd. Îi fusese milă şi le deplînsese pe cele două victime ale lui Jake, ştiind care fusese ultimul lucru pe care-l văzuseră pe pămînt. Priviseră la ceea ce văzuse şi ea în vis, aceeaşi stare care se întinsese şi-i prefăcuse în gheaţă inima, la tribunal, în acea zi cînd el o lăsase s-o vadă cu ochii ei.

De-acum, pășea neliniștită prin viață. Gîndul că știi ce este răul și faptul de a-l întîlni cu adevărat sînt două lucruri complet diferite.

Nu vorbea niciodată despre asta. Colegii și prietenii n-ar fi înțeles ce i se întîmplase, dacă ar fi încercat să le explice. Pentru majoritatea oamenilor, răul era o teorie, un exercițiu de dezbatere intelectuală. Putea fi considerat psihologic sau ținînd de marile arhetipuri pe care le explorase Jung. Putea fi numit mit sau spălare pe creier religioasă. Dar Beth știa adevărul. Deși nu putea să vorbească despre el, nici să-i prevină pe alții cît de reală îi era existența, îl putea recunoaște atunci cînd îl întîlnea, la fel cum i se întîmplase cu Jake Mace. Putea face tot ceea ce-i stătea în putere pentru a-i eradica pe purtătorii infectați ai răului. Făcea de-acum înainte parte din datoria ei să observe și să urmărească, pentru a nu-l scăpa pe criminalul pe care îl ascundea înlăuntrul lui.

Nu toți cei ce încălcau legea, își dădea ea seama, erau răi. Unii erau dezorientați, impulsivi sau deranjați psihic. Încă mai credea că răul adevărat era rar, ceea ce era un mare noroc.

Stătea cu ceașca de cafea, în nișa pentru micul dejun, gîndindu-se la coșmar și la Jake Mace, cînd fiica ei trecu zglobie prin bucătărie, cu părul fluturînd, grăbită să plece la primul curs de la colegiu din acea zi.

– Salut, mami, ce-i cu mutra asta lungă? Ți-a venit ciclul?

Beth se încruntă ușor. Nu era sigură că aproba modul deschis al fiicei sale de a discuta asemenea chestiuni private și personale.

– Nu, răspunse ea. Mă gîndeam doar.

– Tot te mai sîcîie puștiul ăla?

– Puști?

– Jake Mace. Ascultă, am să-ntîrzii. Trebuie să ajung la nouă. Ne vedem după-amiază.

Şi plecă, lăsînd casa să răsune de ecoul paşilor ei. Atmosfera rămase puţin mai veselă, în urma energiei şi a intuiţiei fetei.

Beth zîmbi uşor, ridicînd cana cu cafea la buze. Nu era *singura* fiinţă perspicace din casă.

În curînd trebuia să se ducă în dormitor şi să se îmbrace pentru zi. Avea de ajuns la propriul ei curs. Preda Dreptul la Universitatea Geneva, unde fiica ei studia artele şi ştiinţele umaniste. După ore, trebuia să revină la birou şi la munca ei de procuror districtual ales al comitatului Harlan, Texas. În aceeaşi după-amiază, avea de prezentat marelui juriu dosarul penal al unui suspect.

Poate că avea să fie atît de ocupată, încît să uite, măcar pentru un scurt răstimp, de Jake Mace şi de telefonul ameninţător pe care i-l dăduse tatăl lui Jake.

Capitolul 6

Jeff Dalta s-a întîlnit cu prietenul familiei Mace în Senatul Texasului. Omul îi crease dificultăți, dar în cele din urmă s-a lăsat convins să revină la gînduri mai bune. Voia să-i fie smulse din mîini acțiunile în diverse sonde și conducte de petrol din Texas? Voia să transpire spre presa locală vestea că ar fi trebuit să-i investigheze mai îndeaproape relațiile cu un anumit președinte de bancă dubios?

În cele din urmă, s-a decis ca senatorul să-și pună în mișcare oamenii din Harlan County, unde Elizabeth Kapon își practica meseria ca procuror de comitat. Cea mai bună metodă era să-i însceneze posesie și folosire de cocaină, a spus senatorul.

– Dacă găsim o cale de a o face să fie prinsă cu coca asupra ei, după care punem un traficant cunoscut să declare că a aprovizionat-o, atunci A.B.A. o va suspenda din practica legală pînă după procesul în care va fi găsită vinovată sau nevinovată. De fapt, ar fi mai bine să mituim un martor la un proces, dar e prea nesigur. Posesia de droguri e mult mai simplă.

– Nu e necesar să intre în închisoare, domnule senator. Vreau doar să nu mai aibă din ce trăi.

– Nu prea avem ce face ca să nu fie închisă. Dacă e inculpată sub o acuzație falsă de infracțiune, va sta în pușcărie, cu excepția cazului că judecătorul se va îndupleca s-o elibereze pe cuvînt de onoare. Și trebuie să fie infracțiune penală, altfel nu va fi exclusă din barou. Dar n-o să intre în închisoare imediat. Mai întîi, își va pierde posibilitatea de a practica, apoi procesul va dura și el cîtva timp. Fără îndoială, va obține prelungiri în scopul de a investiga pe cont propriu felul cum a ajuns să fie acuzată. Știți că va încerca să afle cine i-a făcut-o, nu-i așa?

– Da, știu. Lăsați-mă pe mine să rezolv orice probleme apar. Oamenii dumneavoastră pot găsi un traficant care să se lase cumpărat? Și vă puteți asigura că îi sînt plantate drogurile?

– Domnule Dalta, dacă o poate face cineva, eu sînt acela.

Senatorul îi datora multe favoruri, iar aceasta era a doua ocazie cînd îi cerea să se achite. Nu reușise cu apelurile față de guvernator pentru a-i acorda lui Jake o amînare a execuției. Știa că de data asta trebuia s-o scoată la capăt. Nici nu intra în discuție să eșueze cu *două* servicii cerute, dacă voia să scape *el însuși* de pușcărie.

În sens tehnic, senatorul se afla sub ochiul atent al lui Chuck Corsina, donul familiei din Chicago care, sub alte nume, băgase bani grei în campania de realegere a senatorului. Dar Corsina îi dădea cu generozitate lui Dalta binecuvîntarea pentru a cere o favoare în numele lui.

Dalta se juca acum cu resturile micului dejun pe care servitoarea încă nu le strînsese de pe masă. Își îndeplinise tîrgul cu Tony. Femeia avea să fie exclusă din barou. Probabil urma să-și piardă și catedra de la univer-

sitate. Nu peste mult o aştepta falimentul şi, în cele din urmă, instanţa, pentru judecarea unei infracţiuni penale.

Tony se aştepta ca Dalta să se oprească aici. La această formulă. Dalta n-avea să se oprească. Urma s-o hăituiască pe Elizabeth Kapon pînă în gaură de şarpe. S-o ardă atît de rău, încît să pornească în căutarea duşmanului care-i distrusese viaţa.

Avea să înceapă pe loc următoarea etapă a planului de a o doborî mai întîi pe Kapon, apoi şi pe Tony. Ca lider de grup sub comanda lui Tony (deşi ar fi avut tot dreptul să fie secundul acestuia), putea complota căderea şefului său în timp ce menţinea o alianţă aparentă cu el. Se mai făcuse şi înainte. De multe ori. Luciano fusese Tată pînă la jumătatea anilor '30, cînd îl înlocuise Frank Costello, la rîndul său înlocuit de „Bosul Tuturor Boşilor", Vito Genovese, în 1955. În '51, Anastasia l-a înlocuit pe Mangano, iar ulterior Carlo Gambino l-a înlocuit pe Anastasia.[1]

Întreaga ierarhie era ca un joc copilăresc al scaunelor muzicale, dar periculos de moarte. Numai cei mai curajoşi şi mai deştepţi îi supravieţuiau.

Dalta avea nevoie de omul său de maximă încredere pentru a iniţia următoarea etapă a hărţuirii lui Kapon. Acesta nu putea fi decît Chase Garduci, mîna lui dreaptă, un tip rece şi complet neemotiv. Împreună, amîndoi puteau face din viaţa lui Kapon un iad, îndrumînd-o spre Tony ca făptaş, după ce se sătura.

Nu putea sta să treacă timpul. Îi plăcea prea mult ca

1. – Din istoria autentică a Mafiei americane; Carlo Gambino a fost prieten intim cu Frank Sinatra. (n.tr.)

să rămînă inactiv în nenumăratele intervale cînd trebuia să aştepte rezultatele.

Se ridică de la masă şi trecu în cabinet, închizînd uşa. Formă un număr, lăsă telefonul să sune de patru ori, închise şi mai formă o dată.

– Jeff?

– Mda, Chase, eu sînt. Am nevoie de tine.

– La ce? Să salvez vreun băiat de o datorie la joc?

– Nu, ceva mai serios.

– Da?

– Poţi veni aici? Într-o oră, să zicem?

– Am plecat, şefule.

– Şi, Chase?

– Hmm?

– Să nu vorbeşti cu nimeni pînă ajungi aici, okay?

– Crezi că m-aş consulta cu cineva cînd ai nevoie de mine?

– Ziceam şi eu.

– Haide, Jeff, doar sînt omul tău.

Tony stătea la căpătîiul tatălui său muribund. Jill, ultima soţie a bătrînului, intra şi ieşea din camera de suferinţă ca un vînt turbat suflînd prin ferestrele deschise şi răvăşind totul în calea sa.

– Nu-i poţi cere să stea puţin afară? îşi întrebă Tony tatăl. Mă enervează. Aşa face de fiecare dată cînd vin în vizită. Intră, iese. Intră, iese.

– Încearcă doar să ajute.

– N-ai nevoie de un ajutor ca al ei.

Cu următoarea ocazie cînd Jill năvăli în odaie, aducînd o nouă carafă cu limonadă, tatăl lui Tony îi făcu semn să iasă cu mîna dreaptă, cea pe al cărei deget mic purta inelul cu ochi de tigru încă de pe vremea cînd era

un derbedeu de stradă în Los Angeles.

– Lasă-mă doar s-o pun pe...

Mai făcu cîțiva pași spre pat, apoi se opri, cînd bătrînul repetă gestul.

– Bine, spuse ea, uitîndu-se urît la Tony înainte de a se întoarce spre ușă. Bine, dragă.

– Închide ușa, Jill. Și spune-i lui Marco, pe hoi, să aibă grijă ca nimeni să nu ne deranjeze.

– Îți mulțumesc, tată. Nu știu cum o suporți. E o...

– N-o critica pe soția mea.

Tony își stăpîni reproșurile. Tatăl lui nu avea nevoie să i se mai spună cît de mult îi displăceau fiului său femeile pe care și le alegea în ultima vreme. Bătrînul era pe ducă, puterile părăsindu-l cu iuțeala aerului dintr-un balon spart. În ajun păruse mai întremat. Fiecare oră ce trecea îi sugea viața din trup. Tony avea impresia că, dacă îl privea destul de atent, fără nici o pauză de concentrare, ar fi putut vedea efectiv viața scurgîndu-se din el încet, metodic.

Îl dorea pe Tony alături cît mai des posibil. Era o predare a ștafetei, bănuia Tony, și o perioadă a amintirilor, a memoriilor. Tatăl lui nu mai vorbea decît despre vechile vremuri.

– Îmi pare rău, spuse el, cu sinceritate. De la moartea lui Jake, sînt foarte iritabil.

Bătrînul tresări, iar obrajii proaspăt bărbieriți îi tremurară cînd întoarse capul pe pernă. Aerul cald al deșertului intra în cameră, aducînd cu sine mirosul îmbietor de trandafiri. Lui Tony îi plăcuseră dintotdeauna trandafirii tatălui său. Acasă, îi pusese pe antreprenori să amenajeze o grădină de trandafiri în spatele clădirii pentru a putea savura aceleași miresme și frumuseți cu care se obișnuise din copilărie, în casa tatălui său.

– L-am iubit pe Jake, spuse Don Macedonia. Dacă n-ar fi fost furiile lui bruşte...

Tony privi spre fereastră. Nu putea să vadă dincolo de pervaz, în grădină, dar simţea aroma bobocilor purtată de vînt. Se întrebă dacă trandafirii hibrizi de ceai înfloriseră. Ai lui tocmai înfrunzeau frumos, în acel an.

– Pe vremuri, exista un loc pentru oameni ca Jake al nostru, continuă tatăl său. Ar fi fost un bun capo pentru Luciano, Costello sau Capone. Dar, în zilele noastre, toate s-au schimbat.

Era litania bătrînului, îşi spuse Tony. Lucrurile se schimbau. Niciodată nu rămîneau la fel. Bătrînul deplora situaţia, iar tinerii se repezeau înainte cu mult zel. Întotdeauna se întîmpla aşa, în orice comunitate de bărbaţi.

– Cea mai mare sarcină a mea a fost păstrarea păcii. În sensul ăsta, am fost ca Bonnano şi Joe Profaci.

Tony dădu din cap:

– Ştiu, tată.

– Jake nu înţelegea pacea. Cuvîntul „pace" nu făcea parte din vocabularul lui. N-ar fi fost un bun conducător, Tony.

Fu rîndul lui Tony să tresară, deşi încercă să nu-şi arate pe faţă durerea. De unde puteau şti dacă Jake ar fi fost un bun lider sau nu? Nu trăise destul pentru ca vreunul din ei să afle. Făcuse o greşeală prostească şi decisivă care îl costase viaţa. Avea să i-o plătească tîrfei ăleia blestemate. Chiar aşa.

– Noii împuterniciţi – ei cred că afacerile din America sînt afaceri. Uită vechile învăţăminte. Că afacerile din America constau în respect.

Tony se instală mai adînc în fotoliu, îngustîndu-şi ochii ca două fante prin care nu mai vedea decît marginea cuverturii de brocart. Nu s-ar fi putut spune că

nu dorea să-şi audă tatăl explicîndu-i din nou, pentru a mia oară, diferenţele dintre Mafia Siciliană şi Noua Ordine. Cel mai trist lucru era că bătrînul avea dreptate, dar nu mai conta cine se înşela şi cine nu. Familiile ajunseseră la o bifurcaţie a drumului, iar acum înaintau într-o nouă direcţie. Nu se mai puteau întoarce, orice- ar fi fost. Un lider care se plîngea, fără să accepte noua direcţie, nu făcea decît să bată pasul pe loc. Şi, uneori, să moară. Mersul înainte era singura soluţie. Încă mai puteai ucide, mutila, ruina, dar trebuia s-o faci cu mai multă fineţe. Tatăl lui nu înţelegea asta.

Toată lumea aştepta ca Don Macedonia să moară, pentru că Tony să ia hăţurile şi să meargă mai departe. Ştiau că avea s-o facă, în pofida respectului pe care îl avusese pentru căile tatălui său. Dacă n-o făcea, întreaga familie ameninţa să se dezintegreze. Unul dintre rivalii lui Tony avea să preia conducerea.

Nu putea permite aşa ceva. Tatăl lui îşi petrecuse viaţa făcînd din familie ceea ce era acum. N-avea să se stingă din cauza unei atitudini conservatoare. La New York şi Chicago fuseseră abandonate demult vechile mijloace. Toţi erau cu ochii pe el, Tony, pentru a dovedi că li se putea aiătura. Ceea ce nu se cuvenea să ştie ceilalţi era că îi *plăceau* omorurile. Le savura de-a dreptul. Deşi, ceilalţi se îndepărtau de ele. Şi ce futu-i mama mă-sii? N-aveau pătrunderea lui Tony Mace. Nu ştiau că familia era clădită pe sînge şi tot acolo avea să piară.

Poate că fiul său fusese o reflectare în oglindă a tatălui. Singura deosebire era că sărmanul Jake nu ajunsese destul de matur ca să se ocupe de afaceri. Tony putea. Şi avea s-o facă. Avea să verse sînge pînă se termina toată povestea. Mult sînge.

– Băieţii mei m-au forţat să intru în prostituţie, ştii

asta, Tony. *E una sporca macchia sul' onore di Macedonia.*

„E o pată murdară pe onoarea familiei Macedonia." Aha, deci acum tatăl lui dorea iertarea pentru ceea ce Tony considera că nici nu merita aşa ceva. Avea să i-o ofere, presupunea, ca să-l facă fericit.

– A fost inevitabil, spuse el, deschizînd ochii larg, pentru a-şi vedea tatăl privindu-l sever.

– O femeie nu trebuie să fie folosită pentru profit, mai ales de nişte bărbaţi de onoare.

– Inevitabil, repetă Tony.

Ar fi putut argumenta că, dacă familia nu prelua supremaţia, ar fi făcut-o bandele, dar nu în faţa unui om pe patul de moarte.

– Ştiai că am primit cadou cinci mii de dolari de la Capone, la nunta cu mama ta?

Bătrînul schimbase vorba. O făcea adesea, în ultimul timp. Parcă memoria i-ar fi sărit dintr-un loc în altul al trecutului, fără ca el să observe.

– Pe-atunci, asta era o avere, recunoscu Tony.

– La fel de mult i-a dat şi lui Joe Bonnano. Am avut o nuntă somptuoasă. Cu banii de dar, am putut cumpăra participări la două cazionuri şi o spălătorie, a lui Franco, pe Washington Avenue.

Tony zîmbi. Acum, tatăl său avea cîte o parte din aproape toate cazinourile din Vegas, jumătate din spălătoriile care furnizau rufe cazinourilor, cîteva cafenele cu program permanent, patru mini-antrepozite pentru mobilier, o companie de maşini pentru mutări şi diverse firme de construcţii. Făcuse o cale uimitor de lungă, peste ani, devenind, dintr-un „băiat" printre alţii, tată de familie. Dacă nu venea din Sicilia, să se înfigă în vechile moduri de a lucra – fără fineţe, fără controlul calităţii – ar

fi putut profita şi mai mult. Mult mai mult.

– „Franco's" e nimic pe lîngă dividende, tată.

Bătrînul îşi agită mîna, frustrat:

– Dar pe-atunci, în anii '40, Franco scotea un profit frumos pentru mama ta şi pentru mine. Cu generosul dar al lui Capone am cumpărat-o, adăugă el.

Tony rămase în aşteptare, mirosind trandafirii. Poate că i-ar fi plăcut să-l cunoască pe Al Capone. Toţi spuneau că fusese un nebun, trăise ca un nebun, murise ca un nebun. Exista o anume puritate în a fi nebun, în a face nebunii. Nimeni nu ştia la ce să se aştepte. Era imprevizibil. Al Capone era idolul lui Tony. Încerca, ori de cîte ori se putea, să-l imite.

În fiecare zi, Tony venea să-şi asculte tatăl, să-l privească memorîndu-şi încet viaţa cu voce tare, înainte de a se despărţi de ea. N-ar fi vrut să se afle în alt loc. Decît, poate, lîngă fiul său, Jake, la o mică plimbare prin deşert cu acel mic şi alb Dodge Viper care-i plăcuse atît de mult...

– Am auzit că faci planuri ca să te răzbuni pe avocata din Texas, spuse tatăl său, apropo de nimic anume.

Tony, surprins că bătrînul ştia, clipi încet din ochi.

– Şi n-ar trebui?

– Eu m-aş gîndi mai întîi pe îndelete, Tony. Ai un simţ personal al justiţiei şi se cade ca oamenii de onoare să-l aibă, e un lucru pe care sper că de la mine l-ai învăţat, dar avocata e femeie. Mi s-a spus că are un copil şi că soţul ei a murit.

– Adică să fiu îngăduitor cu cea care mi l-a luat pe unicul fiu? L-a omorît pe *fiul* meu.

Tony se mira acum de tatăl său, temîndu-se să nu se împotrivească. Încă mai conta pentru el ce gîndea bătrînul.

– Dacă ni l-a luat cineva pe Jake, a fost o lege de stat care a permis să fie condamnat la moarte. Nu te poți lupta cu un stat.

Tony clătină din cap. Își simțea inima bătînd mai repede, pe măsură ce furia i se întețea ca un armăsar sălbatic închis în piept. Mirosul trandafirilor din grădină devenise înecăcios și agresiv. În acel moment, ar fi preferat să miroasă o gură de canal sau de mormînt, ceva potrivit cu sentimentele sale de mînie reprimată și neagră.

– Avocata a cerut pedeapsa cu moartea, tată. Nu trebuia s-o facă. Ea i-a convins pe jurați, în faza de pedeapsă, să-i ia viața. N-am s-o pot ierta niciodată pentru asta. Va trebui să plătească.

– Dacă ți-o faci dușmancă, fiecare membru al familiei va fi obligat s-o lovească.

– Am avut o întrunire. Dumneata te simțeai prea rău ca să participi. I-am asigurat pe toți că e numai treaba mea și că în lupta mea nu sînt implicați și ei. Au protestat, dar oricum toți sînt ocupați, așa că probabil le e mai ușor așa.

– Și, deci, te-ai dus la Dalta. N-am avut niciodată cu adevărat încredere în el, cum te-ai putea încrede într-un irlandez? Recrutarea lui, mi s-a părut, a fost cea mai mare greșeală a noastră în douăzeci de ani. Și nici taică-său nu mi-a plăcut niciodată. Nici în el nu aveam încredere.

– Am motivele mele.

– Și cred că le cunosc, replică Don Macedonia. Dar îți asumi un mare risc, Tony. Ți-ai îndatorat un șarpe. Dă-i o șansă, și va întoarce capul să te muște. S-ar putea ca eu să nu fiu pe-aproape să te previn din timp, cînd va scoate colții.

Tony își privi mîna dreaptă și inelul. Era un cadou de la un prieten din Sicilia, o bandă lată de aur, avînd blazonul unui cap de viperă cu colții scoși. Îl purta de la șaisprezece ani. Îi amintea că întotdeauna existau dușmani, dușmani de moarte, dușmani care se tîrau pe burtă, furișîndu-se prin întuneric cu otrava prelingîndu-li-se de pe dinți. Îl menținea atent. Pecetea sigiliului era unul dintre motivele pentru care fusese de acord să-i cumpere lui Jake mașina Dodge Viper. Crezuse – greșit – că numele ei avea să-i ocrotească fiul în călătoria prin țară, la fel cum și pe el inelul îl apărase de toate relele.

– Am totul sub control, tată. Nu-ți face griji. Există lucruri de care nu mai trebuie să te preocupi. Lasă-mă să merg pînă la capăt.

Bătrînul îl mai privi cîteva secunde, apoi se întoarse pe-o parte și închise ochii. Chiar înainte de a adormi, murmură:

– Nu mai avem petrecerile de altădată...

Tony, calmat, se rezemă de spătar, deschizîndu-și din nou mintea spre grădina din fața ferestrei. Nu, nu mai petreceau în zilele importante, ca pe vremuri. Nici automate nu mai purtau la ei, nici nu se mai îmbrăcau ca gangsterii în costume extravagante, cu ghetre și lănțișoare de ceas atîrnînd pînă la genunchi. Nu-și mai controlau oamenii ca altcîndva, nici nu se mai bucurau de aceeași adulație publică pentru faptele lor.

Făceau afaceri, afacerile din America, acea fiară corporatistă nesărată și plicticoasă, cu toate tentaculele ei care ajungeau pînă departe.

Dar încă mai aveau șerpii, răzbunarea la nevoie și onoarea pe care s-o apere. Cel puțin, *el* le avea.

La fel ca pe vremuri.

Capitolul 7

Beth închise manualul de criminologie și începu să-și strîngă lucrurile în servietă. Sala se umplu de zgomot. Scaune scrîșnind, bănci împinse, pași tîrșiți, studenți rîzînd și vorbind.

Nu știu că se oprise cineva lîngă catedră, pînă cînd tînărul nu-i vorbi:

– A existat vreodată un caz în care cineva din lumea legii – cu excepția lui Ted Bundy, vreau să zic – să fi comis delicte penale grave?

Studentul care stătea lîngă ea cu cărțile la piept o stînjenea. Participase la două dintre cursurile ei și punea mereu întrebări neliniștitoare. Bănuia că moralitatea lui se plasa undeva între valorile americane normale și oceanul adînc al anarhiei violente.

Nu arăta ciudat. Părea un șoarece de bibliotecă, ochi cenușii, tulburi, ascunși după ochelarii cu rame de chihlimbar, maxilare delicate, cu o brazdă adîncă în bărbie. Nu putea cîntări peste șaizeci de kilograme, deși avea o înălțime medie pentru vîrsta de douăzeci de ani. Purta invariabil jeanși negri, tricouri și un pullover din flanel prea mare, cu mînecile suflecate pînă la coate. Din

mers, pulloverul îi filfîia pe lîngă trup.

– Nu sînt sigură că îmi amintesc de altcineva, spuse ea, închizînd servieta şi ridicînd-o de pe catedră, gata să lase în urmă clasa şi pe băiatul acela antipatic.

– Credeţi că mintea criminală nu e destul de inteligentă ca să intre în domeniul legii?

– Nu asta am vrut să spun, gesticulă ea încurcată, pentru a alunga confuzia. Trebuie să mă grăbesc, am un caz în instanţă. Dacă mă scuzi...

Îl ocoli, spre uşă. Clasa se golise. Era prea grăbită ca să mai întîrzie pe-acolo.

– Ei bine, eu cred că în sistemul juridic lucrează mai mulţi escroci decît în afara lui.

Fără a se opri, Beth răspunse:

– Ai dreptul la opinia ta, oricît de greşită ar fi.

– Nu sînteţi de aceeaşi părere?

În uşă, se întoarse:

– Paul, ce rost au întrebările astea?

Studentul ridică din umerii săi înguşti, strîngîndu-şi-i spre teancul de cărţi pe care continua să le ţină strîns.

– Sînt şi eu curios, atîta tot. Nimeni nu recunoaşte vreodată cît de prost stau cu adevărat lucrurile.

– Evident, există avocaţi necinstiţi, judecători corupţi şi juraţi nedrepţi. Asta voiai să m-auzi spunînd? Nu înseamnă să trebuie să înlăturăm complet sistemul, dacă într-acolo baţi. Baroul American a adoptat standarde etice înalte pentru un Cod al Responsabilităţii Profesionale cuprinzător, în 1969. Majoritatea avocaţilor respectă acest cod. În interiorul sistemului există mai puţini delincvenţi decît ai crede.

Paul veni spre ea, gata s-o contrazică, se vedea după expresia hotărîtă a gurii.

– Cred că sînt asasini care scapă nepedepsiţi, spuse

el solemn, cu ochii sclipindu-i grotesc după lentilele ochelarilor. Cred că legea întoarce capul cînd îi vine la socoteală. Gîndiți-vă la senatorul Kennedy și la Chappaquiddick.[1] Cred că...

– Trebuie să plec. Poate discutăm altă dată.

Și, răsucindu-se, intră în puhoiul de studenți care umpleau holul. Știa că Paul venea după ea, urmînd-o pas cu pas. Nu era omul pe care să-l descurajeze întreruperile bruște și nepoliticoase.

– Aș dori mult... continuă el. Aș vrea să vă aud opinia pe tema asta.

Beth nu-i mai răspunse, dar imediat se simți vinovată că se purtase atît de urît. Nu era decît un puști. Ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă răbdare. Numai de-ar fi avut timp!

Coborî în fugă scara spre ușa de ieșire și, în continuare, treptele pînă pe alee. O briză de primăvară mișca frunzele stejarilor de pe marginile aleii. N-avea să se mai întoarcă pentru a vedea dacă tînărul o urma. După ani în șir de pedagogie, știa că aproape în fiecare semestru apărea cîte un student ciudat ca Paul. Poate că nu erau *asemenea* lui, dar tot rămîneau de neînțeles, la un nivel unde ea nu putea ajunge.

Existaseră studenți care o contraziceau, studenți care se îndrăgosteau de ea, sau cel puțin așa credeau ei, studenți care doreau să facă parte din viața ei, ca să poată fi alături de ea. Dar aceia ca Paul, care puneau

---

1. – Scandal celebru declanșat de un accident de mașină, provocat de Edward Kennedy după o beție în noaptea de 18 iulie 1969 și soldat cu moartea amantei acestuia, Mary Jo Kopechne. (n.tr.)

întrebări neliniştitoare, erau cei ce o derutau cel mai mult.

De ce îl interesa pe un student la Drept fața întunecată a legii? Ce anume avea corupția ca să-i abată interesul dinspre aspectele mai luminoase ale justiției? Noua generație de studenți la Drept părea invadată de o atitudine tot mai contraculturală. Intrau în clasă înțărcați cu *Tales of the Crypt* și cu thrillerurile ieftine cu detectivi și avocați produse la Hollywood. Aceşti tineri fuseseră porecliți „Generația X".

Încercase să înțeleagă cîte ceva din ceea ce însemna Generația X. Unii dintre puşti îi spuseseră că X-ul însemna „nimic", erau Generația Nimicului sau Generația Necunoscutului. Alții afirmau că nu erau speculanți la bursă sau copii de speculanți, așa că aveau o generație fără nume. O fată care fuma cuişoare îi spusese că titulatura provenea de la o veche formație punk rock condusă de Billy Idol, dar altcineva susținea că se revendica de la un tînăr scriitor numit „General X-er", care folosise acea expresie într-o carte.

Toate aceste explicații o zăpăceau pe Beth şi mai mult decît înainte. Nu ştia decît că o parte din curentul pesimist al sistemelor lor de gîndire o zgîria ca şmirghelul pe bărbie.

Avea nevoie de o cafea. Repede. Urma să se oprească la stația Sigmore, pentru o ceaşcă mare pe care s-o ia cu ea la tribunal.

Trecînd pe lîngă refugiul benzinăriei, opri în capătul clădirii, ultimul loc de parcare rămas liber în fața magazinului. Îşi luă portofelul din geanta de piele, umflată. După ce coborî grăbită din Jeep, uitînd să mai încuie portierele, Beth se îndreptă spre uşa din față. Lîngă peretele de cărămidă stătea ghemuit un pisoi rătăcit, după

cîte i se părea, cu blana gălbuie, plină de unsoare. Se opri şi îl luă în braţe, ridicîndu-l aproape de obraz, pentru a-i şopti:

– Ce-ai păţit tu? Te-a aruncat cineva în stradă să mori de foame?

Torcînd, pisoiul se gudură cu capul sub bărbia ei.

– Bine. Dacă nu te doreşte nimeni, am să te iau eu, cînd ies. Vrei să vii cu mine acasă? Mm? Vrei puţin lăptic cald?

Puse pisoiul jos şi intră repede. Cînd era grăbită, arăta ca o morişcă, învîrtindu-se pe drum, dînd din braţe, pompînd din picioare, cu privirea drept înainte.

Cafeaua era veche şi aproape terminată. Luă vasul de sticlă de pe încălzitorul Bunn şi oftă exasperată.

– Puteţi face cafea proaspătă? îl întrebă ea pe Joe, vînzătorul de zi.

– Sigur că da, doamnă Kapon, nici un minut nu durează.

– Ascultă, afară e un pisoiaş care se-nvîrte pe-aici. E al dumitale?

– Nu-i al meu, doamnă Kapon. Eu n-am pisici.

– Nu ştii al cui e?

– Nu, doamnă. S-o fi rătăcit.

„Nu mai e cazul," îşi spuse Beth. „Cred că am fost adoptată. Acum, stăpîna mea va fi o pisică."

Zîmbi, aşteptînd să se filtreze cafeaua.

Jazzy Deaver bănuia că n-avea să dureze mult. Urmărise maşina lui Elizabeth Kapon de la campusul universitar. După o săptămînă de cînd se ţinea după ea, observase un lucru care l-ar fi ajutat să se apropie de geanta ei fără primejdia de a fi văzut. Adeseori se grăbea şi-şi lăsa maşina descuiată. Mulţi oameni din oraş

procedau la fel. Nu credeau că autovehiculele riscau să fie furate, ca în apropiatul Houston. Se înşelau, desigur, dar cine era el, să le facă educaţie proştilor?

În privinţa lui Kapon, însă, mai important era faptul că obişnuia să se oprească pentru benzină sau cafea la Sigmore, lucru pe care-l făcea cel puţin o dată pe zi, şi alerga înăuntru doar cu portofelul şi cheile în mînă, lăsîndu-şi poşeta pe fotoliul maşinii.

Timp de o săptămînă, Jazzy purtase asupra lui plicul cu coca. Îl treceau toate sudorile că trebuia să umble cu el prin Geneva, dar era dispus să-şi asume acest risc pentru a-şi scoate iubitul din închisoarea Huntsville.

Îşi parcă vechea camionetă ruginie în spatele unei maşini care-şi făcea plinul, sări jos şi porni agale spre Jeep-ul din capătul parcării, nevăzut prin uşa de la Sigmore. Deschise portiera, se aplecă şi în acelaşi timp îşi strecură mîna în buzunarul de la piept, scoţînd plicul. I-l îndesă în poşetă, închise clapa de piele şi se îndepărtă grăbit. Revenind la camionetă, porni motorul, băgă în marşarier şi se înscrise în traficul de pe Main Street. Îşi şterse faţa de transpiraţie cu prosopul de pe scaunul alăturat. Acum nu-i mai rămînea decît să-i strecoare un plic şi în casă, în dormitor. Nu era mare lucru, nici pe departe la fel de dificil ca plasarea primului asupra ei. Urma să-l depună imediat.

Curînd, avea să fie închis sub acuzaţia de a fi furnizorul lui Elizabeth Kapon. Nu pentru multă vreme. I se promisese. Şi, cînd îl eliberau, urma să iasă şi Juan. Eliberaţi amîndoi pe cuvînt de onoare.

Abia aştepta să treacă timpul pînă atunci.

În ziua aceea, toate conspirau spre a o face să întîrzie. Paul, cu întrebările lui tulburătoare, cafeaua veche

cîte i se părea, cu blana gălbuie, plină de unsoare. Se opri şi îl luă în braţe, ridicîndu-l aproape de obraz, pentru a-i şopti:

– Ce-ai păţit tu? Te-a aruncat cineva în stradă să mori de foame?

Torcînd, pisoiul se gudură cu capul sub bărbia ei.

– Bine. Dacă nu te doreşte nimeni, am să te iau eu, cînd ies. Vrei să vii cu mine acasă? Mm? Vrei puţin lăptic cald?

Puse pisoiul jos şi intră repede. Cînd era grăbită, arăta ca o morişcă, învîrtindu-se pe drum, dînd din braţe, pompînd din picioare, cu privirea drept înainte.

Cafeaua era veche şi aproape terminată. Luă vasul de sticlă de pe încălzitorul Bunn şi oftă exasperată.

– Puteţi face cafea proaspătă? îl întrebă ea pe Joe, vînzătorul de zi.

– Sigur că da, doamnă Kapon, nici un minut nu durează.

– Ascultă, afară e un pisoiaş care se-nvîrte pe-aici. E al dumitale?

– Nu-i al meu, doamnă Kapon. Eu n-am pisici.

– Nu ştii al cui e?

– Nu, doamnă. S-o fi rătăcit.

„Nu mai e cazul," îşi spuse Beth. „Cred că am fost adoptată. Acum, stăpîna mea va fi o pisică."

Zîmbi, aşteptînd să se filtreze cafeaua.

Jazzy Deaver bănuia că n-avea să dureze mult. Urmărise maşina lui Elizabeth Kapon de la campusul universitar. După o săptămînă de cînd se ţinea după ea, observase un lucru care l-ar fi ajutat să se apropie de geanta ei fără primejdia de a fi văzut. Adeseori se grăbea şi-şi lăsa maşina descuiată. Mulţi oameni din oraş

procedau la fel. Nu credeau că autovehiculele riscau să fie furate, ca în apropiatul Houston. Se înşelau, desigur, dar cine era el, să le facă educaţie proştilor?

În privinţa lui Kapon, însă, mai important era faptul că obişnuia să se oprească pentru benzină sau cafea la Sigmore, lucru pe care-l făcea cel puţin o dată pe zi, şi alerga înăuntru doar cu portofelul şi cheile în mînă, lăsîndu-şi poşeta pe fotoliul maşinii.

Timp de o săptămînă, Jazzy purtase asupra lui plicul cu coca. Îl treceau toate sudorile că trebuia să umble cu el prin Geneva, dar era dispus să-şi asume acest risc pentru a-şi scoate iubitul din închisoarea Huntsville.

Îşi parcă vechea camionetă ruginie în spatele unei maşini care-şi făcea plinul, sări jos şi porni agale spre Jeep-ul din capătul parcării, nevăzut prin uşa de la Sigmore. Deschise portiera, se aplecă şi în acelaşi timp îşi strecură mîna în buzunarul de la piept, scoţînd plicul. I-l îndesă în poşetă, închise clapa de piele şi se îndepărtă grăbit. Revenind la camionetă, porni motorul, băgă în marşarier şi se înscrise în traficul de pe Main Street. Îşi şterse faţa de transpiraţie cu prosopul de pe scaunul alăturat. Acum nu-i mai rămînea decît să-i strecoare un plic şi în casă, în dormitor. Nu era mare lucru, nici pe departe la fel de dificil ca plasarea primului asupra ei. Urma să-l depună imediat.

Curînd, avea să fie închis sub acuzaţia de a fi furnizorul lui Elizabeth Kapon. Nu pentru multă vreme. I se promisese. Şi, cînd îl eliberau, urma să iasă şi Juan. Eliberaţi amîndoi pe cuvînt de onoare.

Abia aştepta să treacă timpul pînă atunci.

În ziua aceea, toate conspirau spre a o face să întîrzie. Paul, cu întrebările lui tulburătoare, cafeaua veche

de la Sigmore, pisoiul pe care îl luase în maşină, cutia luată cu împrumut din cafenea pentru a ține în siguranță ghemuleţul de blană pînă ajungea acasă. Iar acum, gărzile de la detectorul de metale al tribunalului îi făceau semn să treacă la control. Nu-l recunoştea pe nici unul. Poate că primăria făcuse noi angajări, despre care nu ştia. De obicei, era lăsată să intre, în fond era procuroarea districtuală, paznicii o cunoşteau prea bine, nu trebuia să le arate legitimaţia.

Încruntată, se apropie fără tragere de inimă. Unde-i era permisul? Îl purta asupra ei, desigur, dar putea fi oriunde, în fundul poşetei.

– Vă pot vedea legitimaţia, vă rog, domnişoară?

– Sigur, staţi puţin...

Plecîndu-şi capul, începu să caute prin uriaşa geantă. Clapeta se deschise şi din fundul genţii începură să iasă tot felul de obiecte, în timp ce scotocea, căutînd orbeşte cu degetele legitimaţia tare de plastic, cu clipsul metalic la colţ. Simţi ceva moale şi afînat, învelit în celofan, şi degetele i se opriră. O expresie surprinsă îi transfigură faţa.

– S-a întîmplat ceva? întrebă cel mai înalt dintre cei doi gardieni.

– Nu... am... e pe-aici, pe undeva. Sînt Beth Kapon, procuror de...

Scoase obiectul moale, crezînd că Melanie îi băgase în poşetă vreo gustare. Ce Dumnezeu...? Şi deodată gărzile o apucară de braţe, cîte unui din fiecare parte, iar cel înalt, cu privirea feroce, îi luă plicul din mînă.

– Ei, ce-i aici? întrebă el. Aducem o substanţă ilegaiă în tribunal, doamnă? Da' zău aşa, cucoană, mare tupeu mai ai.

Beth rămase cu gura căscată, incapabiiă să vor-

beasca. Droguri? În poşeta ei? Dar de unde? De la cine?

– Staţi, încercă ea să se elibereze. E o greşeală, o prostie...

– Aşa zic toţi, doamnă, şi, sincer să fiu, singura greşeală e că v-aţi dat jos din pat azi-dimineaţă şi noi *ştim* cine e prostul aici.

Beth a fost ţinută la interogatoriu două ore, înainte de a descoperi că mandatul emis imediat pe numele ei se referea şi la un al doilea plic de cocaină, ascuns în debaraua de haine din dormitorul ei. Mai reieşea şi că îi găsiseră pe masa de toaletă o oglinjoară cu reziduuri şi cîteva fire risipite pe covor, la picioarele măsuţei.

N-avea nici un rost să protesteze faţă de ridicolul acelor acuzaţii. Ştia, încă la cîteva secunde după ce o reţinuseră paznicii de la detectorul de metale, că i se ticluise o înscenare. Singurele lucruri pe care nu le ştia erau de ce şi de către cine anume. Realitatea era greu de înghiţit numai fiindcă se întîmplase atît de neaşteptat. De pe la începutul interogatoriului, înţelesese că cineva trebuia să-i fi strecurat plicul în geantă, la Sigmore, în timp ce aştepta să fie gata cafeaua proaspătă. I-a spus-o detectivului, dar acesta a respins imediat explicaţia.

Cine şi de ce? Avea o mulţime de prieteni în tribunal. Avea prieteni poliţişti, judecători, avocaţi. Pînă şi secretarele şi grefierii o simpatizau. Ce duşman putea avea care să fi făcut asemenea eforturi pentru a o implica într-o infracţiune gravă?

Cu toate acestea, cineva îi pusese gînd rău şi situaţia se arăta sumbră. Atît de sumbră, încît tot trebuia să-şi frece gîtul pentru a destinde contracţiile care o anunţau că se putea să cedeze şi să izbucnească în plîns. Pe toţi sfinţii, n-avea să plîngă ca o muiere slabă. Căzuse într-o cursă şi nu ştia de ce, dar nu dînd drumul la lacrimi avea

să-şi găsească salvarea.

Putea fi dură şi neînduplecată cînd era necesar – aşa obţinuse un lung şir de condamnări. Deci, trebuia să fie şi acum dură, nu bleagă; mai ales, trebuia să-şi păstreze calmul. Doar îşi puteau da seama cu toţii că era o înscenare. Ar fi fost prea ridicol, pur şi simplu, s-o creadă consumatoare de dulciuri pentru nas. De acord, anul trecut, un respectabil avocat imobiliar din oraş fusese descoperit ca fiind toxicoman, iar corupţia şi uşurinţa de a achiziţiona droguri îi ispiteau pe unii poliţişti, judecători şi avocaţi, dar nu pe ea. *Nu şi pe ea.*

Îşi chemă un prieten vechi şi de încredere, avocatul Everett Shaw. Se urcară în maşina lui, înainte de apusul soarelui. Faţada tribunalului era cufundată în umbră, cu peluza verde din faţă pătată auriu de lumina ce se infiltra prin frunzişul copacilor.

– E grav, spuse Everett. Cum s-a întîmplat, Beth?

Îşi lăsă capul în piept, închizînd ochii. Vorbise ore în şir, vorbise pînă ajunsese să creadă că niciodată n-avea să mai poată vorbi.

– Cineva îmi vrea răul, răspunse ea. Ştii ceva despre asta? Ai auzit vreun zvon?

– Nici o vorbă, clătină din cap Everett. De ce să-ţi planteze cineva droguri?

– Nu cumva insinuezi că aş consuma cu adevărat cocaină, nu-i aşa, Everett?

– Am pus doar o întrebare, Beth. Ascultă, ştiu că eşti obosită şi că a fost o lovitură îngrozitoare, dar va trebui să ai încredere în cineva. Dacă în mine nu ai încredere, mai bine cheamă-ţi chiar acum alt avocat.

Îl privi în ochi. Era un om de caracter, cu un chip pe care se reflectau anii în care i se formase acel caracter. Fusese avocatul familiei, înainte de moartea tatălui ei.

Niciodată nu avusese motive să-l creadă altfel decît loial şi competent. Dar, de fapt, niciodată nu avusese motive să creadă că urma să aibă nevoie de ajutor legal pentru a ieşi dintr-o asemenea încurcătură. Uneori, oamenii se schimbau sau erau mituiţi ori ameninţaţi ca să se comporte cum nu se cădea.

Şi, totuşi, Everett avea dreptate. Trebuia să aibă încredere în cineva. Dacă era implicat în conspiraţie, Dumnezeu s-o ajute, căci nu mai avea realmente pe nimeni la care să apeleze.

– Am încredere în tine, spuse ea. Mi s-a părut doar că distingeam o undă de mustrare în tonul tău. E adevărat că am făcut o prostie lăsîndu-mi aşa poşeta în maşină. Am început s-o fac de cîţiva ani, fiindcă duc atîtea... boarfe... în geantă. Îmi iau doar portofelul şi cheile, cînd mă duc să cumpăr o cafea sau un sfert de lapte. De unde era să ştiu că cineva voia să-mi ascundă cîteva grame de coca în poşetă, cît timp lipseam? Ceea ce avem de făcut acum este să aflăm cum scap din povestea asta.

– O să fie greu ca toţi dracii să te scăpăm cu bine, îşi scoase Everett ochelarii, masîndu-şi şaua nasului, cu ochii închişi. L- au prins pe traficant.

– Care traficant?

– Traficantul *tău*, se zice. Furnizorul.

– E mai rău decît am crezut.

Nodul îi revenise în gît şi fu nevoită să înghită în sec pe lîngă el.

Everett dădu din cap, punîndu-şi ochelarii la loc. Porni maşina şi, cu o privire peste umăr, demară.

– Vei fi suspendată, pînă se lămureşte povestea, spuse el.

Nici măcar nu se gîndise la profesiunea ei şi la auto-

rizația de a şi-o practica; în ultimele cîteva ore, înfruntase prea multe întrebări şi acuzații.

– Dar nimeni nu m-a găsit vinovată!

De îndată ce o spusese, ştiu că nu avea importanță. O acuzație atît de gravă ducea la suspendarea juristului.

Everett o privi lung, cu tristețe.

– Dacă te găsesc vinovată, vei fi exclusă din barou, Beth. Întrucît ai un trecut imaculat şi un dosar de procuroare atît de bun, avem toate şansele să te scăpăm de închisoare. Dar, în momentul de față, Consiliul de Supraveghere a Baroului va fi nevoit să te suspende. Nişte acuzații atît de serioase nu pot fi trecute cu vederea. Viața ta nu va mai continua la fel ca înainte.

Îi veni să replice: *„Nu, pe bune"*, sau *„Ce surpriză"*, sau *„La naiba, am ştiut-o de cum m-au înhățat"*, dar răspunsurile sarcastice i se opriră în gît, lăsînd să iasă doar un geamăt.

– Cine-i traficantul? întrebă ea.

– Jazzy Deaver. John, Johnny, Jazzy, zi-i cum vrei. Operează de o bună bucată de timp prin Geneva şi niciodată nu l-au înfundat, deşi a mai fost arestat, dar au fost nevoiți să-i dea drumul, nu i-au găsit nici o probă concludentă ca să-l condamne.

– Excelent.

– Vrei să te duc acasă?

– Sigur. Dar mai întîi trebuie să-mi iau ceva din maşină.

– Ce anume?

– Un pisoi pe care l-am salvat de la Sigmore, mai devreme. O fi lihnit de foame.

Everett se mulțumi să-i zîmbească, indulgent.

În restul drumului spre casă, Beth tăcu. Ştia despre Jazzy, sau mai degrabă despre reputația lui. Homo-

sexual, refugiat din Houston, preluase şi domina lucrativul trafic cu droguri din Geneva.

– Dacă eu sînt procuroarea şi ies din scenă, îl vor pune pe Harry să-mi ia locul? Harry va trebui să mă acuze, pe mine, fosta lui şefă?

Luase pisoiul în poală, mîngîindu-i blana. Era peste măsură de slab. Trebuia să-l ducă la un control veterinar.

– Aşa se pare, Beth.

Harry n-avea s-o dorească. Era asistentul ei şi, ori de cîte ori lucrau împreună la cîte un caz, petrecea prea mult timp dîndu-i tîrcoale şi invitînd-o la spaghetti sau bingo în salonul V.F.W. local, ori să bea ceva la „Geneva Inn". Era cel mai grav caz de iubire fără speranţă pe care-l văzuse în viaţa ei şi de doi ani nu era în stare să-l potolească. Mai tînăr decît ea cu zece ani, se logodise în fine cu o fată drăgălaşă pe punctul de a absolvi universitatea, dar la Beth nu se îndura să renunţe. Bănuia că atracţia pe care i-o inspira avea mai mult de-a face cu admiraţia adoratoare, decît cu un magnetism fizic.

Iar acum, avea să se ridice în faţa juraţilor, cerînd să fie condamnată sub acuzaţia de cumpărare şi consum de cocaină.

Toată povestea era o farsă! Harry îi cunoştea atitudinea faţă de droguri. Îi ştia preocuparea ca Melanie să nu se înhăiteze cu un anturaj nefast. Şi, totuşi, din cauza dovezilor trucate şi a unui traficant mizerabil şi sperjur, Harry trebuia să încerce s-o bage după gratii.

Dacă n-ar fi fost o situaţie atît de nebunească, de disperată, ar fi făcut-o să rîdă.

Cînd coborî din maşina lui Everett, pe alee, îi spuse:

– Cît timp putem amîna procesul?

– Nu ştiu sigur, ridică el din umeri. De ce?

– Cred că Harry nu va forța și sînt convinsă că nu e implicat. Dacă avem vreo posibilitate de amînare, e neapărată nevoie s-o facem. Trebuie să aflu cine e autorul.

– Și dacă nu afli?

Colțurile gurii i se arcuiră în jos, pe cînd privirea i se abătea spre ușa casei:

– Dacă nu, m-am fript. Cineva o să mă mănînce la cină, cu sos de mere.

Everett îi strînse mîna încurajator, înainte să coboare din mașină. Îi făcu un semn de rămas bun, în timp ce se îndepărta. Nici el nu era implicat, n-avea nici o îndoială. Cu cît participau mai puțini la o conspirație, cu atît mai bine. Cel care i-o făcuse o știa. Jazzy era unealtă. Bănuia că și paznicii de la tribunal care o luaseră în custodie erau complici. Și mai cine? Detectivul de la narcotice, J.T. Marchberry, care o interogase, putea fi, n-avea cum să-și dea seama doar privindu-l sau ascultîndu-l. Putea doar să-și facă datoria, cu regret, știind cine era. Deși ar fi putut juca teatru. Avea să-i fie tot mai dificil să deosebească băieții buni de cei răi, în toată afacerea aceea încurcată.

Se întoarse pe alee, spre ușă, chiar în momentul cînd soarele dispărea la orizont.

Melanie urma să vină curînd acasă. N-avea să înțeleagă nimic. În vestibul, Beth se opri, privind dezastrul. Polițiștii nu umblaseră cu mănuși. Pernele zăceau aruncate de pe canapea, toate lucrurile fuseseră luate de la locul lor, scotocite și împrăștiate. În bucătărie, sertarele erau scoase și golite pe bufet.

Ținea în brațe pisoiul, care miorlăia din răsputeri. Luă lapte din frigider și îl încălzi puțin în cuptorul cu microunde. Lăsă pisoiul să licăie fericit laptele, în timp ce ea se uita prin restul casei.

În dormitor, cuverturile erau smulse, trîntite pe jos, salteaua stătea strîmbă pe somieră, iar prin sertarele scrinului se cotrobăise. Pe măsuța de toaletă domnea haosul, iar oglinjoara unde își ținea sticlele de parfum lipsea, luată pentru a fi etichetată și folosită împotriva ei ca probă a consumului de droguri.

Ușa debaralei stătea deschisă. Se duse pînă în fața ei și se opri privind interiorul întunecos. Luaseră cutia de pantofi goală, cu tot ce găsiseră în ea. Probabil era cea de la Mervyn, în care își ținea escarpinii negri. O păstrase în eventualitatea că pantofii nu i se potriveau și trebuia să-i ducă înapoi.

Și-ar fi ținut o procuroare districtuală rezerva privată într-o cutie de pantofi?

Rîse, iar sunetul neașteptat în casa cufundată în liniște o făcu să tresară, cutremurîndu-se, și să-și cuprindă trupul cu brațele.

Se așeză pe colțul saltelei goale, acoperindu-și fața cu mîinile.

Acum putea să plîngă.

– Am veşti proaste, spuse Beth, cînd Melanie apăru în uşă.

Era şapte şi un sfert, iar Beth îşi făcuse o cafea. Stătea pe canapeaua din living, cu televizorul stins, o lampă aprinsă şi stomacul ars de acizi. Pisoiul cel nou, sătul şi somnoros, îi torcea în poală.

Făcuse ordine în casă, dar tot nu i se părea în regulă. Fotografia lui Melanie de la absolvirea liceului nu era la locul ei, pe televizor. Mărul de cristal de pe măsuță ar fi trebuit să fie pus la loc pe consolă.

Melanie îşi lăsă geanta cu cărți să cadă pe covor şi se aşeză pe fotoliu, în faţa mamei sale.

– Ce e? Arăți groaznic, mami. Şi de unde ai pisoiul ăsta? Pot să-l văd?

– L-am găsit în stația Sigmore. Cred că a fost abandonat acolo.

Îi întinse animalul inert, adormit.

– Melanie, s-a făcut o acuzație împotriva mea. Se pare că au... s-a insinuat că...

– Ce? Ce se petrece?

Ridicase pisoiul la obraz, stînd cu nasul îngropat în blana lui. Pisoiul se trezi şi se întinse.

– Am fost reținută la intrarea în tribunal, azi pe la amiază, cu un plic de coca în geantă. Apoi, au obținut un mandat de percheziție şi au mai găsit aici, în casă.

Melanie rîse, apoi se stăpîni.

– Ce-i asta, o glumă? Ştii, voiam să-ți cer iertare pentru toate ocaziile alea cînd eram mică şi-ți făceam farse, mami. Poate că acum este momentul cel mai potrivit...

– Nu e o glumă. Cineva mi-a făcut o înscenare. Everett a trebuit să mă scoată pe cauțiune, ca să fiu acasă în seara asta.

– Of, mami, asta-i cea mai mare tîmpenie pe care am auzit-o în viața mea. E o nebunie.

– Nu e adevărat. E un neadevăr sfruntat.

– A vrut cineva să te înfunde?

Beth privi în jurul livingului, căutînd o scăpare din starea de confuzie, ca să poată măcar vorbi cu o aparență de luciditate.

– La altceva nici nu mă pot gîndi. Nu ştiu de ce. Cine ar fi avut motive să mi-o facă?

– Cineva care vrea să se răzbune? Vreunul din pungaşii pe care i-ai băgat în închisoare? Au fost destui.

– Cred că da. Trebuie să fie un om cu destulă putere

de influență asupra oamenilor. Dar îți dai seama ce înseamnă asta, Melanie? E în joc subzistența mea. Dacă nu scap, pot fi exclusă din barou.

– Dar ai un avocat şi de ce ar crede cineva că aveai droguri? Cum au ajuns la tine în poşetă?

Beth îi explică despre popasul la cafea, în drum spre tribunal. Probabil că atunci i le plantase cineva.

Îşi frecă fruntea apăsat, ca pentru a-şi fixa gîndul.

– Dacă se prinde, aş putea... aş putea fi eu însămi inculpată. Aş putea... mi-ar putea lua licența... chiar şi să mă trimită la închisoare.

– Căcat!

Beth îşi privi fata.

– Cîtă dreptate ai, spuse ea. Am intrat în el pîn-la gît, iubito.

– Şi ce-o să ni se întîmple?

Cînd Beth se ridică, în mînă cana cu cafea îi tremura. Încercă să se controleze. Trebuia să gîndească pe îndelete, fără emoție. Intelectul ei o salvase întotdeauna în viață. Acum trebuia să se bazeze pe el fără a se înfuria şi îngrijora atît de mult, încît să piardă din vedere capcanele şi prăpăstiile din fața ei.

– Nu se va întîmpla nimic, spuse ea, temîndu-se că nu-şi credea propriile cuvinte optimiste. N-am făcut nimic rău. În instanță, totul va ieşi la iveală şi acuzația va fi respinsă.

– Sigur că da, mami, o încurajă Melanie apropiindu-se de ea. Poți dovedi că substanța nu era a ta. Nu?

Nu ştia dacă putea sau nu. Devenise maestră în subminarea apărării şi convingerea juraților că acuzații erau vinovați mai presus de orice îndoială rezonabilă. Cu propria ei apărare, nu mai era atît de sigură, din moment ce niciodată nu i se mai ceruse s-o facă.

Acum se afla de cealaltă parte a barei, unde toate regulile se schimbau.

– Am foarte mult de lucru, spuse ea, bătîndu-şi absentă fiica pe umăr, în timp ce trecea pe lîngă ea. Îmi mai trebuie o cafea. Crezi că poţi ţine pisoiul la tine o vreme?

– Pot să-i dau un nume?

– Sigur. Oricine are nevoie de un nume.

– Să-i zic Pope?

– Pope?

– Ca Alexander. Alexander Pope? Îmi plac poeziile lui. Ştii... e foarte... în fine, îmi plac şi gata.

– Desigur. Ia-l pe Pope şi încearcă să-ţi scoţi toate astea din minte ca să-ţi poţi face temele.

În noaptea aceea, casa rămase tăcută. Melanie nu puse *CD player*-ul din camera ei, iar Beth nu deschise televizorul, mijlocul ei obişnuit de relaxare, ca să vadă filme vechi pe American Movie Channel. În schimb, Melanie se instală în camera ei, învăţînd pentru o lucrare la engleză de a doua zi, în timp ce Beth îşi făcea însemnări într-un bloc A-4, pe masa din bucătărie, încercînd să găsească ieşirea din imensa groapă pe care *cineva* i-o săpase.

– Roţile s-au pus în mişcare, îi spuse Dalta lui Tony, la telefon. Nu mai durează mult.

– Apreciez vestea asta.

Ochii lui Tony se abătură spre glasswandul care dădea afară, pe verandă, dincolo de care urmau trandafirii. Soiul violet-de-Parma, o Reine des Violettes pe care o comandase special anul trecut, scotea în sfîrşit boboci. Aveau o tulpină de gen vechi, fără spini, înmiresmată pe fundalul frunzişului verde. Dacă înfloreau în acea săptă-

mînă, voia să-şi taie un buchet pentru biroul lui. Avea o slăbiciune pentru trandafirii cu culori stranii. Obţinuse chiar şi unul negru, deşi pînă acum nu se simţise bine. Solul era prea acid.

– Vrei rapoarte regulate despre ea? îl întrebă Dalta.

– Mi-ar plăcea. Ţine-mă la curent.

Tony închise încet telefonul, zîmbind. Auzise că Dalta îl chemase pe Chase. Totul mergea bine. Întru totul conform planului.

Lua-l-ar dracu' pe Dalta, la urma urmei. Dacă individul n-ar fi fost atît de rece şi de ambiţios, putea fi un cîştig minunat pentru Tony. Cîndva, se gîndise să facă din el „consigliere". Pînă înţelesese ce fel de om era, mai bine zis. Şi pînă cînd tatăl său îi indicase fisurile lui Dalta. Îl străbăteau peste tot, ca nişte falii San Andrea, gata să se cutremure şi să se dărîme catastrofic în orice moment.

Luîndu-şi coşul de grădină care conţinea o săpăligă, foarfecă şi mănuşi din piele moale, Tony deschise uşile şi ieşi în înserarea ce se lăsa. Curînd, sistemul de aspersoare avea să intre în funcţiune, aşa că trebuia să se grăbească.

Trandafirii lui aveau nevoie de tuns, de tăierea florilor bătrîne pentru a putea scoate\boboci noi.

Se gîndi la tatăl lui, zăcînd pe patul de moarte, şi zidi toate aceste gînduri într-o cameră a minţii. Nu voia să-şi amintească de moarte, tocmai acum. Jake nu mai era. Tatăl lui mai avea foarte puţin.

Lumea se comprima, mai mică şi mai rece, şi, cu excepţia trandafirilor, a libertăţii banilor şi a speranţei răzbunării, Tony putea îmbrăţişa o adevărată deznădejde care avea să-i frîngă inima şi să-l ucidă.

Punînd coşul la rădăcina unei superbe tufe Reine

Victoria de un metru şi jumătate înălţime, Tony scoase foarfeca de grădinărit şi începu să taie trandafirii ofiliţi, de un roz-roşcat cald, punîndu-i cu blîndeţe într-o grămadă pe care s-o ia grădinarul a doua zi dimineaţa, pentru gunoi.

Chiar şi lucrurile frumoase mureau; asta îl învăţa grădina de trandafiri. La fel ca Jake, trandafirii aveau viaţă scurtă, după care piereau pe veci, fără a lăsa în urmă nici măcar mirosul, ca amintire.

Capitolul 8

În aceeaşi săptămînă în care Beth s-a pomenit acuzată de posesie de cocaină, Phan Lieu a cumpărat două grame de calitate pentru uzul său personal. Rareori bea alcool şi niciodată nu experimentase cu alte droguri, dar în ultimul an se îndrăgostise de senzaţia de bine mărită pe care i-o oferea cocaina. O încercase întîmplător, la petrecerea unui prieten. Ştia că era periculos ca un om de meseria lui să se atingă de droguri, ştia că dependenţa îl putea distruge, dar simţămîntul avut prima oară cînd gustase coca nu putea fi atins pe alte căi. Se simţea invincibil, energic, rapid şi sigur.

Întotdeauna, cît timp se afla pe contract pentru asasinarea cuiva, ştia în adîncul sufletului că îşi putea scoate propria viaţă la mezat, în vreme ce o lua pe a altcuiva. Nu-şi asuma decît riscurile necesare în scopul de a ajunge la victimă, dar unele dintre aceste riscuri frizau sinuciderea. Alergase printre maşini în viteză, mersese în echilibru pe cornişa de la etajul cincisprezece al unui condomeniu, stătuse scufundat ore întregi în apă puturoasă plină de şerpi veninoşi şi întreprinsese tot felul de alte acţiuni care-i puteau aduce moartea.

După ani de zile trăiți astfel, nervii începeau să i se uzeze, întîmplîndu-i-se chiar să se trezească noaptea îngrozit, scăldat în sudori reci. Spre deosebire de bucuria autocontrolului pe care o simțise cînd era un copil asasin, în Vietnam, maturitatea îi adusese cu sine oroarea conștienței tuturor evenimentelor posibile care îl pîndeau cînd încerca să ucidă pe cineva. De cînd începuse să consume coca, aceste riscuri îl înspăimîntau mai puțin, iar grijile îl părăseau, plutind ca un balon spre înaltul cerului.

Poate nu era prea inspirat să se simtă invincibil acum, dar, dacă îl calma, altceva nu mai avea importanță; era ceea ce-i trebuia. Nu-și asuma riscuri *mai mari,* sub influența drogurilor. Se simțea doar pe măsura sarcinilor care-i reveneau. Avea o energie nemărginită. Perspectiva optimistă i se refăcea.

Stînd într-o cabină din toaletă, scoase din buzunar o mică fiolă și inspiră de cîteva ori. Se șterse la nas și-și rezemă capul de perete, privind spre tavan. Putea calcula aproape exact momentul cînd drogul îi ajungea în sînge, eliberînd acel sentiment de sănătate și inteligență argintie strălucitoare pe care ajunsese să se bazeze.

Trecuse de opt seara, depoul de trenuri St. Louis era pe jumătate plin de pasageri cu bilete, așteptînd sosirea garniturii Amtrak's Superliner de la Dallas/Fort Worth. Din St. Louis, urma să-i ducă în susul coridorului din Midwest, prin Springfield și Bloomington, pînă la Chicago. Judecînd după fețele lor, nu mulți păreau încîntați de perspectivă. Probabil că o mare parte din ei erau oameni de afaceri, nu turiști, făcînd naveta între St. Louis și Chicago.

Pentru a-și consuma timpul liber pe care-l avea la dispoziție, Phan începu un joc de a ghici cine călătorea

cu afaceri şi cine de plăcere. Femeia în vîrstă cu ochelari groşi şi geamantan prăzuliu era turistă. Trei tineri erau îmbrăcaţi în tricouri cu embleme universitare. Împărţeau între ei un singur *CD player* Sony, trecîndu-şi-l de la unul la altul la fiecare cîteva minute. Era uşor de ghicit că nu erau nici oameni de afaceri şi în vacanţă, ci studenţi care se întorceau la universitate. Cuplul împopoţonat, de vîrstă medie, era într-o a doua lună de miere, presupunea Phan, văzînd cum se ţineau de mînă şi-şi tot zîmbeau pe furiş.

Restul oamenilor din mica sală de aşteptare călătoreau în interes de serviciu, cu serviete şi valize îngrămădite la picioare sau ţinute pe genunchi. Toţi aveau aceeaşi înfăţişare obosită şi suprasolicitată, resemnaţi cu soarta care-i aştepta, cîteva ore pe calea ferată înainte de a ajunge în camerele de hotel pe timpul nopţii.

Phan ieşi din gară, în noaptea luminată cu neon, aşteptînd nerăbdător acelaşi tren. Urma să sosească peste treizeci de minute. Cu el călătorea un pasager care urma să coboare în staţie pentru a lua un alt tren, spre vest, la Kansas City. Omul acela era ţinta. Unul dintre cei mai influenţi şi mai puternici senatori din Texas îl angajase pe Phan, prin intermediul frumoasei sale asistente executive – expertă şi pe plan sexual – pentru a scoate ţinta din circulaţie.

Phan îi cunoştea numele, studiase o fotografie pentru a-l putea recunoaşte şi înţelegea că era un şantajist. Îl hărţuise pe senator timp de şase luni, iar acum cerea un milion de dolari ca să-şi ţină gura. Dovezile sale periculoase despre tranzacţiile financiare corupte cu anumite sisteme bancare de stat îl puteau doborî pe senator din funcţie, pătîndu-i reputaţia, astfel că niciodată în viaţă n-avea să mai poată fi ales.

Senatorul considera că plata unui sfert de dolari lui Phan pentru a-i închide definitiv gura şantajistului era mult mai economică şi îi asigura o mai mare pace sufletească. Şantajistul putea să se răzgîndească ulterior şi să vorbească. Sau să mai ceară bani. Cu cei de teapa lui nu puteai trata mai uşor decît cu teroriştii.

Pe uşa gării ieşi o adolescentă. Phan îi aruncă o privire. Fata păstră distanţa, în timp ce îşi scotea o ţigară Carlton şi o aprindea, trăgînd adînc. Phan privi spirala de fum suflat plutind pe lîngă lămpile staţiei, pentru a dispărea în întuneric. Acest unic eveniment prozaic îl făcea să viseze, cu gîndurile zburîndu-i spre cer după fumul cenuşiu.

Se întoarse într-o parte, pentru ca fata să nu fie tentată să înceapă o conversaţie. N-avea timp de copii, de complicaţii. Nici pentru vise cu ochii deschişi! Trebuia să-şi concentreze complet atenţia asupra misiunii, s-o ducă la îndeplinire.

Gara Amtrak se afla într-o latură a căii ferate, iar dincolo de ea se afla o parcare întunecoasă. Prin acel spaţiu, dincolo de gard, se ajungea pe o stradă care ducea la Union Station, vechea gară reamenajată şi transformată într-o gigantică hală comercială. Phan se aştepta ca omul lui să iasă din mica gară, mergînd spre luminoasa Union Station.

Conform mersului trenurilor, garnitura care pleca spre Kansas City şi mai departe n-avea să sosească înainte de ora douăzeci şi trei. Nimeni nu stătea atîtea ore în mica gară plicticoasă de la marginea liniei. Nici măcar o cafea decentă nu se putea găsi, neexistînd bufet, doar un automat cu un lichid negru şi amar, numit cafea şi mult prea scump.

Phan intenţiona să acţioneze pe strada slab luminată

care ducea la Union Station. Pe dreapta străzii se renova o clădire, o biserică uriaşă din cărămidă roşie, înconjurată cu un gard de protecţie. Acest lucru garanta absenţa oricăror martori din partea aceea, care să vadă comiterea crimei. În partea stîngă, o pantă uşoară cobora spre întinsa zonă de parcare a lui Union Station. Phan urma să fie atent la oamenii care aveau de lucru cu maşinile şi să-şi potrivească abordarea pentru momentul cînd spaţiul se golea.

Zăngănitul trenului care se apropia dinspre sud îl readuse la realitate. Phan observă că adolescenta se dusese în capătul opus al peronului şi continua să fumeze. Uşa din spatele lui se deschise şi pasagerii nerăbdători se revărsară din clădire, pe peron, pînă la pietrele terasamentului. Phan îi urmă agale, dar rămase în spate, aşteptînd ca trenul să oprească şi să coboare pasagerii care îl schimbau şi cei cu destinaţia St. Louis.

Potenţiala victimă era o persoană singuratică. Coborî printre ultimii călători, cu braţele încărcate de trei genţi mijlocii ca mărime. Phan stătea tăcut, cu sîngele cîntîndu-i vesel prin vene imnuri de victorie. Se bucura atît de mult că omul nu întîrziase, nici nu venise cu vreun alt tren, sau să fi ales unul mai tardiv. Tensiunea scădea enorm prin apariţia lui atunci cînd îl aştepta.

În timp ce avea loc schimbul, unii pasageri plecînd, iar ceilalţi urcîndu-se în tren, Phan străbătu din nou peronul, trecu hotărît prin gară, unde observă că obiectivul se afla lîngă dulapurile metalice, îndesîndu-şi bagajele într-unul din ele, pe care îl ţinea deschis precar cu genunchiul. Phan ieşi prin cealaltă parte a clădirii, pe un peron asemănător. Îl traversă şi trecu prin parcare, fără să privească în urmă. Cînd ajunse în stradă, o luă pe trotuarul din dreapta, cel pe unde victima sa, în mod

logic, *nu* avea să meargă, şi găsi un arbore de cauciuc, sub care se opri cu spatele spre gardul bisericii, fără să-l atingă. Acolo nu putea fi văzut decît dacă cineva se uita drept la el. Îşi imagina că era o umbră, mai neagră decît miezul nopţii, genul de umbră pe care ar arunca-o Îngerul Morţii, dacă ar vizita Pământul.

În zece minute, omul avea să apară. Doar dacă nu rămînea în gara Amtrak, ceea ce Phan spera să nu se întîmple. I-ar fi compromis tot planul, determinîndu-l să conceapă unul nou.

Nu trecuseră nici cinci minute, cînd din incinta gării Amtrak apăru o siluetă, ieşind în stradă. Phan zîmbi. Era un om singur. El era ţinta, mortul.

Îl privi traversînd oblic strada spre trotuarul din stînga, aşa cum se aşteptase. Cînd ajunse la jumătatea distanţei, iar din gară nu mai ieşi nimeni, Phan păşi în stradă şi o traversă. Mergea cu paşi mari, dar neauziţi. Îşi atinse stiletul din buzunarul interior al hainei. Cînd ajunse la victimă, văzu umerii celuilalt încordîndu-se, ca şi cum ar fi auzit sau ar fi simţit o prezenţă în spatele lui, îi văzu torsul pivotînd încet pentru a privi înapoi, şi, în acelaşi moment, Phan îl apucă pe după gît, scoţînd stiletul şi înfigîndu-i-l pe lîngă stern, pînă în inimă. Fu necesară doar o mişcare rapidă, apăsată puternic. Phan cunoştea locul oaselor, ştia cum să le evite, cum să împlînte vîrful pumnalului drept printre coaste, pînă în mijlocul inimii care pompa.

Victima scoase un ţipăt parţial, pe care Phan îl înăbuşi imediat cu mîna, ridicînd-o de pe gîtul omului la gură. Scoase cuţitul şi coborî uşor trupul în cădere pe trotuarul cald încă după soarele de peste zi.

Privi repede în jur pentru a se asigura că nu existau martori şi, convins că nu era nici unul, băgă mîna în

buzunarul sacoului victimei şi-i scoase portofelul. Îl băgă în vestonul lui, şterse lama stiletului de cămaşa celuilalt, puse arma la loc în buzunar şi, răsucindu-se, plecă spre maşina sa parcată în faţa gării Amtrak.

Faptul era consumat. Contractul îndeplinit. Poliţia avea să-l creadă un jaf, lipsa portofelului dovedind că un hoţ îl omorîse pentru a-l tîlhări de bani.

Şi nu s-ar fi înşelat.

În seara aceea, Phan se îmbogăţise cu un sfert de milion, iar senatorul se liniştise.

Pe lungul drum spre Texas, şoseaua mergea uneori paralel cu calea ferată, iar în restul nopţii Phan văzu de două ori trenuri trecînd pe-alături, cu roţile clănţănind atît de tare, încît simţea vibraţiile prin şasiul maşinii. Cînd trenul fluieră, la o trecere de nivel, încercă să nu se lase deprimat de sunet, dar efectul cocainei trecuse şi nu se mai simţea atît de puternic şi de invulnerabil.

De fapt, se pomeni că privea în oglinda retrovizoare după girofaruri de poliţie şi încetinea automat, nedorind să fie oprit pentru că depăşea cu cîţiva kilometri pe oră viteza legală.

Deschise radioul şi ascultă posturile disco difuzînd melodii country sentimentale pentru şoferii singuri. Se încruntă. Nu putea suferi cîntecele astea lacrimogene. Răsucind butonul, găsi *talk show*-uri, posturi cu muzică veche şi altele numai de ştiri. Nu-i convenea nimic, aşa că stinse aparatul, rămînînd să asculte murmurul hipnotic al pneurilor pe asfalt.

Se întrebă alene dacă senatorul îi putea face acum o favoare. Dacă avea o cale de a verifica dosarele militare ale războiului din Vietnam. Trebuia să-l sune, cînd ajungea acasă, şi să i-o ceară.

Tatăl lui Phan trebuia să se găsească undeva. Oricui

i se putea da de urmă. Dacă senatorul nu-l putea ajuta, Phan avea destui bani ca să-şi angajeze singur detectivi particulari.

Vechea scenă a ceea ce avea să facă atunci cînd îşi găsea tatăl i se derula prin minte. O scrisese şi o rescrisese de nenumărate ori. Putea să stea în faţa lui şi să-i spună: „Eu sînt Phan Lieu, primul tău născut." Sau: „Sînt fiul pe care l-ai lăsat să moară în Vietnam." Ori: „Sînt produsul desconsideraţiei tale faţă de mama mea din Vietnam. M-am născut în 1968 şi tu eşti tatăl meu." Avea cam şase scenarii solide pe care le relua la nesfîrşit, cu toate amănuntele, de la cum stătea pînă la ce haine purta şi ce voia să observe pe chipul tatălui său cînd îi dădea vestea.

Phan îl ura. Mai mult decît pe oricine pe lume. Abia cînd ajunsese om în toată firea şi cetăţean american, ura crescuse atît de mult înlăuntrul lui, încît i se părea că ducea în burtă o greutate de fier veche şi ruginită. Apăsarea ei îl sîcîia, rugina îi mînca intestinele ca un cancer şi-i vărsa bila în sînge. Niciodată n-ar fi suferit în viaţă, dacă tatăl său îi lua mama cu el. N-ar fi trebuit să se alăture celorlalţi cerşetori şi proscrişi pentru a deveni ucigaş ca să-şi croiască drum prin lume. N-ar fi fost înşelat, molestat, scuipat, lăsat fără casă şi numit în toate felurile.

Orice tată care îşi năpăstuia fiul cu o asemenea ruşine, dizgraţie şi durere nu era om, ci vierme.

Phan deschise înverşunat geamul maşinii şi-şi scoase capul în vîntul răcoros al nopţii. Se aprinsese atît de tare, încît ardea tot, mii de ace fierbinţi înţepîndu-i pielea.

Poate era mai bine să-şi găsească o cameră pentru noapte şi să încerce să doarmă. Ar fi intrat în Texas

dimineața, cînd era mai odihnit. Senatorul putea să mai aștepte vestea cea bună.

Își retrase capul în mașină și începu să caute ieșiri care indicau posibilități de cazare.

Era aproape miezul nopții, iar în ultima vreme omorurile îl oboseau întotdeauna. La douăzeci și șapte de ani, se întreba dacă nu cumva îmbătrînea. Rîse dezgustat cînd luă fiola de coca pentru a doua oară în noaptea aceea. Își zise că avea nevoie de ceva care să-i alunge gîndurile negre, iar drogul părea singura soluție. Cu siguranță, simpla trăire în stil crud a vieții nu era de ajuns.

Capitolul 9

Chase Garduci ateriză pe Aeroportul Internațional Houston într-o vineri seară și închirie un Ford Taunus. Îi trebui o oră și jumătate pentru a ajunge la Geneva, Texas, așa că la sosirea lui se înserase, iar străzile forfoteau de animație.

Era un oraș cu adevărat provincial, își spuse el, zîmbind încîntat spre trecători. Știa că avea o universitate subvenționată de stat, deși n-ai fi zis, după cum se îmbrăcau localnicii. Majoritatea persoanelor pe care le vedea consta în femei cu păr sîrmos, pantaloni strîmți și scurți care le reliefau dezavantajos șoldurile, precum și bărbați îmbrăcați șleampăt, afurisiți de *cowboys*, presupunea Chase, cu blugi de doc și curele din piele neargăsită.

Respectă limita de viteză de cincizeci de kilometri pe oră, fiind tot timpul atent la mașinile de poliție. În acte avea un nume și o adresă false, dar tot nu-i plăcea să se încurce cu sticleții. Mai ales cu cei din Texas. Făceau parte din problema care-l împinsese pe Jake Mace la răzbunare în orașul acela, cu ani în urmă. Pe căi ocolite, copoii erau răspunzători pentru tot ceea ce se întîmplase

de-atunci, şi pentru motivul pentru care Chase însuşi venea acum să creeze complicaţii vesele. Dacă agentul ăla de pe şosea nu-l amenda pe Jake pentru exces de viteză, Dalta nu l-ar fi trimis cu instrucţiuni să-i nenorocească viaţa unei anumite procuroare de district din groapa asta cu apă stătătoare.

Chase opri la „Geneva Inn" şi-şi luă o cameră. A doua zi, urma să-şi găsească o casă sau un apartament cu chirie, dar pentru noaptea asta micul han mergea de minune. În restaurantul alăturat, comandă minciunele la clnă şi trase concluzia că texanii habar n- aveau să gătească. Mai mare ruşinea şi păcatul că putea cineva să distrugă o reţetă atît de simplă ca a minciunelelor.

Avea să fie o vizită lungă şi nefericită, îşi dădea seama încă de pe-acum. Cu siguranţă, n-avea să-şi gătească, după ce găsea o locuinţă proprie. Iar dacă trebuia să mănînce în continuare asemenea căcaturi, putea ajunge să mai slăbească.

Îşi privi chipul reflectat în vitrina de plexiglas, înaltă din podea pînă-n tavan. Nu-şi putea permite să slăbească. Deja arăta ca Harry Dean Stanton, actorul de film cu trupul ca un băţ şi obrajii supţi. Deşi era mai chipeş decît Harry Dean, după părerea lui. Avea părul mai frumos şi chipul mai puţin ciupit de vărsat. Însă nu cîntărea nici cu un gram mai mult, nici cu un centimetru mai înalt nu era, putea să parieze.

Chelneriţa îi umplu paharul cu ceai de la gheaţă şi luă mîncarea consumată pe jumătate.

Chase privi spre o plăcintă cu cireşe apărată de un capac transparent. Avea să ceară puţină din aia, cu înghe ţată de vanilie. Dulciurile îl puteau împiedica să-şi transforme tendoanele în oase.

În timp ce ronţăia din plăcintă, culegînd cireşele roşii

din interiorul crustei zemoase, Chase studie o fotografie a lui Elizabeth Kapon pe care o ținea în căușul mîinii stîngi. Arăta bine. O variantă mai scundă și mai delicată a lui Kathleen Turner. Dar avea același păr blond, stufos, ca al lui Turner, nasul în vînt și buzele pline. În ochii lui Kapon se citea o prudență pe care nici chiar o actriță nu și-ar fi putut-o ascunde, dar pe Chase nu-l deranja. Își petrecuse viața hărțuind persoane mult mai dure decît ea. Era o adevărată retrogradare, avînd în vedere fostele lui misiuni. N-ar fi făcut atîta cale pînă-n Futencur, Texas, numai ca să-și piardă timpul cu ea, dacă avea de ales.

Desigur, fotografia nu mai era necesară. Încă înainte de a ajunge în Geneva, Texas, o studiase la fel de îndîrjit ca un student pregătindu-se pentru un examen deosebit de important. Acum îi purta fața – fiecare plan și curbă, fiecare cută și licărire a ochilor – pe marginea minții, ca amintirea unei iubiri pierdute. Se ținea de gîndurile lui cu tenacitatea unei sălcii crescute pe marginea unui mal ierbos și abrupt, lîngă un rîu năvalnic. La vremea cînd intrase în oraș, era obsedat s-o vadă în carne și oase.

Nu semăna deloc cu Connie Mace. Gemu în sinea lui, la gîndul că o vreme n-avea s-o mai vadă pe Connie. Privi din nou fotografia. Femeia asta avea aceeași calitate greu de definit pe care sperase întotdeauna s-o găsească la o femeie de-a lui. Evident, ideea că ar fi putut trezi interesul unei femei ca Beth sau Connie nici nu intra în discuție. Nu avea nimic în comun cu ele, nimic de oferit unei femei de categoria lor. Nu era atît de prost, încît să-și facă iluzii. Singurul mod pe care-l descoperise pentru a se apropia de asemenea femei consta în a le prinde pe furiș sau a le prinde singure și a le lua pe

nepregătite. Nu erau cele mai dezirabile condiții pentru a-i spune unei femei că o iubea. Situațiile cu luări de ostatici nu se pretau la romantism. Cu toate acestea, la atîta se reducea și acceptase demult dificuitățile.

Jeff voia de la el s-o sperie pe Kapon. S-o sperie rău. Tony voia s-o facă să-și dorească moartea.

Nici nu se punea problema să nu respecte ordinele. Dacă făcea o treabă bună, poate că Tony avea să-l răsplătească. N-avea s-o obțină niciodată pe Connie, la toți dracii, nu, dar Tony i-o putea da pe fata lui Kapon să se distreze. Era atît de sătul de boarfele de stradă sau de pîrlirea imaginației cu scene în care apăreau piepturi goale, lanțuri și zgarde, cînd se masturba. S-ar fi zis că, măcar o dată în viață, avea să obțină ceea ce dorea naibii cu adevărat.

Se opri cu furculița în aer. Umplutura de cireșe picura în farfurie. Gîndurile morbide din trecut îi reveneau. Puse furculița la loc, lăsîndu-le să vină. Indivizi îngropați în fundațiile de beton ale clădirilor și parcărilor, aruncați de pe munți în prăpăstii, scufundați în lacuri și în ocean, ce ceara mă-sii, alea zile fericite. Chase era unul dintre acei oameni care făceau asemenea gen de treburi discrete fiindcă... ei bine, fiindcă se pricepea. Era cel mai bun, pe toți sfinții.

Nu era prea bătrîn ca să mai poată dovedi cît de bun era. Cu singura excepție de a nu-i lua viața, putea face cu Kapon ce voia. Era... Avea să fie un *bairam*.

– Auzi, puicuță, o chemă Chase pe chelnerița care trecea pe-alături.

Își folosea cel mai reușit accent tărăgănat din Texas. Parc-ar fi fost John Wayne într-un căcăcios de western.

– Să facem acum nota, dacă ai timp.

În timp ce aștepta să i-o aducă, se întrebă dacă

licărul pe care i-l văzuse fulgerînd în ochi însemna ceva sugestiv. Semăna puțin cu Melanie Griffith, doar cu dinții mai mari și tenul mai oacheș. Și poate fălcile mai dure. Totuși, n-arăta rău. N-avea s-o dea jos din pat. Nu era o mortăciune, ca Gene Autry.

Dar nu putea fi rost nici de ea. Nici chiar chelneriţele nu erau de nasul lui. La un nivel visceral, știau asta și îl evitau. Lucirea pe care i-o văsuse în ochi fusese probabil un început de frică. Știa că nu era totul în regulă cu el. Ore în șir se cercetase în oglindă, încercînd să descopere ce vedeau femeile la el, de ce anume se temeau. La naiba, nu era tocmai chipeș, dar nu asta era. Nici urît nu era. Poate că simțeau ceea ce dorea cu adevărat de la ele. I-o citeau în ochi, sau așa ceva.

Pe femei nu le puteai păcăli.

Cînd ieși din restaurant și porni pe străzile orășelului pentru a se familiariza cu împrejurimile, avea în minte fața lui Beth. Oare fiică-sa arăta la fel, doar că mai tînără? Sau arăta mai bine?

Voiajul ăsta era doldora de posibilități. Niciodată înainte nu-și mai vîrîse limba în crăpăturile calde și sărate ale unei mame și ale fiicei. Părea destul de pervers. Și de atrăgător. Să n-aibă ambiție de nu.

Începu să fredoneze în ton cu un cîntec de la radio, *Wen Doves Cry,* al lui Prince. Era o zi în care merita să trăiești. Iar Geneva, Texas, cît părea el de western-nesărat, era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru soiul de petreceri în familie care-i plăcuseră întotdeauna cel mai mult.

Beth recunoscu în sinea ei, într-o seară cînd la American Movie Channel se dădea un film vechi cu Frank Sinatra, că lipsa cursurilor de la universitate îi lipseau

mai mult decît instrumentarea cazurilor pentru procuratura comitatului.

Ceea ce era totuna. Niciodată n-avea să mai fie aleasă. Necesitatea de a se retrage, după ce fusese suspendată, apăruse cu litere mari în cotidianul local. Toată lumea din district ştia despre acuzaţia cu drogurile. Geneva era un oraş atît de conservator, încît îl locuiau genul de oameni care îl scriau pe Ronald Reagan pe buletinul de vot prezidenţial la ani de zile după ce devenise neeligibil pentru a candida şi credeau fiecare cuvînt excesiv de zelos pe care-l rosteau moderatorii zaharisiţi ai *talk show*-urilor de modă veche.

În săptămînile de după arestare, contul din bancă îi scăzuse rapid. Fără un venit regulat, Beth şi Melanie erau nevoite să trăiască din economii şi din micile cecuri de la universitate. Se aşteptase să fie dată afară de la catedră mai devreme decît se întîmplase. Dar, în momentul cînd fusese chemată la decanat, ştiuse că se terminase şi cu munca ei.

– Înţelegi în ce situaţie sîntem, Beth, îi spusese decanul, în obişnuitul său stil scurt şi oficial. Cum ar arăta dacă te-am ţine în continuare, cîtă vreme asupra capului tău planează suspiciuni de conduită ilegală? Sigur, cînd totul se va lămuri, cum nu mă îndoiesc, îţi vom reface programul. Totuşi, pînă atunci, trebuie să protejăm prestigiul universităţii în societate...

În drum spre casă, lovise cu pumnul în volan, constatînd că avea obrajii scăldaţi în lacrimi de neputinţă. Ce-avea să facă? În unele momente, se pomenea stînd ţeapănă, cu senzaţia că primise un pumn în abdomen. Toate se întîmplaseră atît de brusc, încît nu se putea obişnui cu ideea că avea să-i fie furat rezultatul întregii munci. Trecuse prin procedurile de acuzare şi inculpare.

Obținuse amînarea procesului, sperînd să se exonereze, dar nu reușise decît să-și complice situația și mai mult. Nu putea găsi nici un indiciu despre cine îi făcuse acel lucru detestabil și începea să se teamă că niciodată n-avea să-l afle. El, ea sau ei păreau ascunși atît de bine, încît se putea să nu descopere în veci adevărul.

Melanie își continua cursurile fără întrerupere, dar taxele de studii, prețurile cărților și costurile de laborator se acumulau, secîndu-le fondurile.

Contul din bancă al lui Beth scădea tot mai mult.

În sfîrșit, Everett a venit la ea și i-a propus să investească rapid în ceva, înainte de a i se termina complet banii. Nu-l interesa onorariul, i-a spus el, o apăra din plăcere. Îl putea plăti mai tîrziu, după ce se disculpa de toate acuzațiile, dar nu mai mergea să stea zi de zi în casă, completînd cecuri. Dacă nu punea să lucreze pentru ea banii care-i mai rămăseseră, fiica ei trebuia să se lase de colegiu, iar ea putea chiar să piardă ipoteca pe casă.

A doua zi, Beth i-a telefonat unei prietene din afacerile imobiliare și și-a scos casa la vînzare. Era dezolată s-o facă, dar Everett avea dreptate. Nu putea fierbe în suc propriu, în timp ce întreaga ei lume se destrăma în jur. Trebuia să se gîndească la Melanie.

Beth nu era străină de greutățile vieții. Își croise singură drum prin Facultatea de Drept și, după ce-și găsise postul de la comitat, trăise foarte frugal. Desigur, cheltuise cîteva mii pe publicitate pentru a fi aleasă procuror de district, dar, odată ce reușise, se simțise în siguranță pentru prima oară de la moartea soțului ei.

Acum era din nou pe muchie și, dacă nu se redresa repede, cădea la numărătoare.

Îi zîmbi lui Frank Sinatra, imaginîndu-și că era Mu-

hammad Ali, clătinîndu-se sub prea multă greutate şi prea mulţi ani, căzînd, lovind ringul. Dar se retrăsese ca un campion şi la fel avea să facă şi ea.

Într-un fel.

Pope sări pe canapea, cătărîndu-se cu ghearele spre ea. Luă pisoiul şi şi-l aşeză în poală. Melanie îl dusese la veterinar, pentru control şi vaccinuri.

– Biet pisoiaş, murmură ea, mîngîindu-l cu blîndeţe. Biet pisoiaş pierdut.

Prietena agentă imobiliară avea un cumpărător în culise, iar casa se vînduse încă dinainte de a se da anunţul.

– Am să te-nvăţ eu ce-ar trebui să faci cu profitul, îi spusese Marge, la semnarea contractelor.

– Ce anume?

– Este de vînzare o vilă de apartamente cu două etaje, drăguţă, care scoate un venit lunar frumos. Poţi s-o iei, să locuieşti într-un apartament cu Melanie şi să nu-ţi mai baţi capul un timp cu cîştigarea existenţei. Clădirea e cam veche, dar în stare bună. Acoperiş nou, zugrăveală proaspătă pe dinafară.

Beth s-a dus s-o vadă. Se aşteptase să fie plină de studenţi care locuiau în afara campusului şi a fost surprinsă să o găsească locuită de vîrstnici. Se întoarse spre Marge:

– Nu mi-ai spus...

– Care-i diferenţa? Crezi că studenţii de colegiu plătesc mai bine decît pensionarii? clătină ea din cap. E o investiţie bună, Beth. Mai gîndeşte-te.

Beth a discutat cu Melanie. Fiica ei se îmbufna mai des în ultima vreme şi de cîteva ori se certaseră. Crescuse în casa pe care Beth era nevoită s-o vîndă şi o acuza pe mama ei pentru pierderea locuinţei.

– Nu vreau să locuiesc cu o adunătură de babalîci, a spus ea, strîmbîndu-se de parcă i-ar fi mirosit ceva urît.

– Ce ai împotriva bătrînilor? Acum ţi se pare imposibil, dar într-o zi vei îmbătrîni şi tu. Nu sînt mulţumită de atitudinea pe care ai adoptat-o în ultima vreme, Melanie. Te porţi ca o puştoaică răzgîiată. Crezi că *mie* mi-e uşor? Crezi că-mi place să stau acasă uitîndu-mă la televizor şi omorîndu-mă cu grijile? Eu sînt cea care se confruntă cu toată paguba asta. Tu vei termina colegiul şi vei pleca să-ţi trăieşti viaţa. Dacă mă scot din barou? Dacă sînt găsită vinovată şi ajung în închisoare? Nu te gîndeşti niciodată decît la tine?

Beth nu dorise să-şi mustre fiica atît de aspru, dar schimbările de personalitate ale fetei, deşi firesti poate pentru o tînără la începutul vieţii, o iritau cumplit. În copilărie, Melanie fusese cea mai respectuoasă şi mai fermecătoare fetiţă din lume. Acum se învîrtea bosumflată, rumega tăceri îndelungi şi-era peste măsură de critică nu numai cu mama ei, ci şi cu alţii. Purta disprețul ca pe o eşarfă la gît.

– Pur şi simplu nu înţeleg de ce trebuie să cumperi apartamente. Niciodată n-am mai locuit într-un apartament. Ce vor crede prietenii mei cînd au să vadă o liotă de moşi şi de babe şonticăind peste tot?

Beth oftă, aşezîndu-se la masa din bucătărie.

– Dacă ţii atît de mult la părerea prietenilor tăi, cred că poţi să-ţi găseşti de lucru, să te laşi de şcoală şi să te întreţii singură. Atunci, vei putea locui unde vrei.

– Nu pot cîştiga nici un ban în oraşul ăsta!

– Asupra acestui aspect încercam să-ţi atrag atenţia. Nici eu nu pot cîştiga, fără să-mi fac meseria. Fie investim în casa cu apartamente, fie ne mutăm la Houston şi mă angajez ca secretară sau trăim din ajutorul de

şomaj. Ce preferi să fac?

A, putea fi sarcastică, sigur că da, şi nu se prea mîndrea cu limba ei ascuţită, dar nu părea să existe altă cale de a trata cu nişte copii căpoşi hotărîţi să le iasă pe-a lor.

Melanie oftă dramatic şi spuse:

– Okay, sînt banii tăi. Dacă vrei casa cu apartamente, voi încerca să nu mai spun nimic.

– Îţi mulţumesc.

– Dar nu-ţi pot promite că voi sta să le citesc cărţi bătrînilor sau să le fac cumpărăturile. N-am timp pentru aşa ceva.

– Mă îndoiesc că-ţi vor cere vreun serviciu, Melanie. S-ar putea chiar să nici nu-i vedem prea des.

Melanie îi aruncă o privire, ridică din umeri şi ieşi. Avea întîlnire cu fiul unui profesor de chimie. Spunea despre el că avea cei mai drăgălaşi muşchiuleţi şi ochi ca două stele.

Beth rămase privindu-l pe Frank la televizor şi întrebîndu-se cînd încetaseră femeile din generaţia ei să se mai uite la „muşchiuleţii" bărbaţilor. Deşi era sigură că nu văzuse niciodată nişte ochi ca stelele. Îi mirosea a poezie şi, judecînd după întorsăturile pe care le luase viaţa ei în ultima vreme, n-avea chef să se gîndească prea poetic la nimeni şi la nimic, o foarte lungă bucată de vreme.

Îl strînse pe Pope la piept, visînd la zilele mai uşoare din viitor. Credea în optimism. Toate aveau să se rezolve. Altfel nu se putea.

Capitolul 10

Funeraliile lui Don Albert Macedonia au atras atîția participanți să-şi prezinte condoleanțele, încît Biserica Catolică Maica Noastră a Îngerilor se umpluse pînă la refuz, iar afară o mulțime imensă stătea într-o tăcere reverențioasă, sub soarele fierbinte al unei frumoase dimineți din Las Vegas.

Tony se apropie de sicriul tatălui său, avînd în mînă un fermecător trandafir alb John F. Kennedy cu tulpină lungă, din grădina lui, şi i-l depuse pe piept. Apoi se aplecă şi îi sărută amîndoi obrajii reci.

– Cu bine, şopti el. Să ai grijă de Jake pînă vin şi eu la voi.

Se întoarse, cu o înfloritură militărească, căci se simțea cam țeapăn, fiindu-i greu să-şi mişte membrele, şi merse în partea din față a bisericii, pentru a conduce procesiunea pînă la cimitir. Soția sa i se alătură, luîndu-l de braț, iar Tony se rezemă puțin de ea, nesigur pe propriile-i puteri.

Mai tîrziu, la marea şi sobra recepție organizată în casa lui, Jeff Dalta veni la Tony şi, înclinîndu-şi capul, spuse:

– Deşi ştiam că se prăpădea, e un şoc profund. Îmi pare foarte rău, Tony.

Tony nu răspunse nimic. Îi strînse lui Dalta mîna şi-l lăsă să treacă pe lîngă şirul de primire, pînă în camera cu răcoritoare. Cu coada ochiului, se uită după omul lui Dalta, Chase, dar nu-l văzu. Nu era o insultă, însă unii se întrebau de ce nu venise Chase la înmormîntarea omului care condusese familia Mace în Vegas.

Tony ştia unde era Chase, aşa că nu se mira de absenţa lui la funeralii. Nici nu-l mai surprindea mare lucru. Nu ajunsese la patruzeci şi şapte de ani rămînînd neinformat de toate manevrele băieţilor săi.

Jamie Molisa, secundul lui Tony, stătea alături. Se aplecă spre el, spunîndu-i cu glas scăzut:

– Nu-mi place cum arată Jeff. Coace ceva.

Tony se îndreptă spre cabinet, urmat de Jamie. Pe drum, cînd nu-i mai auziră ceilalţi, îi spuse:

– Stai cu ochii pe el. Încearcă să facă o mişcare fără aprobarea mea.

Jamie deveni rigid.

– Aş putea rezolva acum cu el, dacă vrei.

– Nu, nu, să nu te amesteci. Lasă-i frîu larg, şi-o să se bălăbăne. Vreau doar să-l pui sub urmărire, foarte discret. În nici un caz să nu afle.

– E un nenorocit care face probleme, Tony.

– Niciodată n-a fost altfel, deschise Tony uşa cabinetului, pornind spre bar să toarne de băut. Tatăl meu mi-a spus, demult, că am făcut o greşeală încrezîndu-ne în el.

Jamie, uitînd de buna cuviinţă, scoase o Lucky Strike din pachetul aflat în buzunarul sacoului şi aprinse un chibrit. Tony se întoarse dinspre bar, încruntat. Ridicîndu-şi privirea, Jamie îşi aminti unde se găsea şi stinse

chibritul. Puse ţigara la loc în pachet.

– Scuză-mă, spuse el. Eram nervos.

– Îmi sufocă trandafirii, replică Tony, întorcîndu-se cu spatele. Şi astea au să te omoare.

„Dacă n-o face altcineva sau altceva mai întîi", continuă el în gînd. Întotdeauna se cloceau intrigi, iar perioada de după moartea unui conducător era cea mai periculoasă. La fel ca noul Don, secundul lui Tony trecea prin riscuri tot atît de mari ca toată lumea. Nu s-ar fi putut spune că se temea ca Dalta să nu ia vreo măsură directă pentru a-l înlocui la putere. Nu aşa proceda Dalta, şi nici Tony nu plănuise astfel.

Pînă una-alta, Jeff acţionase întocmai cum se aştepta Tony. Dacă mai continua pe calea de-acum, toate aveau să se rezolve de minune.

Totuşi, nu strica să-l alarmeze pe Jamie şi să-l pună în poziţia cîinelui de pază. Uneori, planurile nu reuşeau, provocînd repercusiuni serioase. Nu era decît o măsură de siguranţă potrivită să aibă un paznic în alertă, pentru orice eventualitate.

Jeff Dalta stătea cît de departe posibil de soţia şi fiica lui, cînd se afla în casa lui Tony. Surprinzînd privirea lui Denisé, zîmbi şi se îndepărtă şi mai mult în mulţime, pentru a strînge mîini, a bate pe spate şi a schimba saluturi. Ce-ar fi crezut cu toţii, dacă-l vedeau devotat unei femei atît de grase? Deşi pentru italienii din încăpere familia era sacrosanctă, încă mai credea că le era milă de el şi şuşoteau pe la spatele lui că soţia lui fusese cîndva o femeie frumoasă, iar acum, uită-te la ea, o balenă în rochie neagră pînă la glezne, cu un fir de levănţică prins în păr de parcă încă ar mai fi fost o fetişcană proaspătă şi destul de cochetă pentru a se impo-

dobi cu flori.

Înmormîntarea era o ocazie importantă pentru a reînnoi vechi prietenii şi a lega altele noi, cu unii lideri de grupuri din afara oraşului Las Vegas, care veniseră să-i aducă bătrînului omagiile lor – precum şi celui care-i lua locul. Dalta făcu rondul, răspunse cu consideraţia cuvenită faţă de răposatul Don amintindu-şi diverse evenimente generoase, nervoase sau hazoase în care fusese implicat Don Macedonia, tranzacţiile pe care le încheiase, coeziunea inspirată de el familiei.

Nu credea nici o vorbă din toate aceste false laude. Albert Macedonia fusese un boşorog obosit, meschin şi agramat, care din capul locului îl antipatizase. Nu s-ar fi mirat să afle că-i spusese lui Tony să-l împingă în afara limitelor oraşului, cu bagajele făcute şi pantofii de drum în picioare. Dalta se bucura că murise. Şi-aşa trăise prea mult. Ideile lui erau demodate, iar autoritatea şubredă. Trecuseră zece ani de cînd nu-şi mai putea aminti numele tuturor băieţilor, necum cu ce se ocupau.

Bine că se dusese, iar lui Dalta îi era greu să-şi păstreze zîmbetul trist şi fugar cînd vorbea despre el. Din cînd în cînd, îşi simţea buzele trădîndu-l, aşa că trebuia să abandoneze conversaţia pentru a lua un pahar sau un aperitiv de pe masă, ca să nu-i poată citi ceilalţi adevărul în ochi.

Cu una dintre aceste ocazii, după ce se răsuci spre a se feri, cînd reveni la loc îl văzu în acelaşi cerc pe Tony, privindu-l cu o răceală care îi provocă un şoc prin şira spinării. Dalta dădu din cap şi-şi băgă în gură o chiflă cu unt şi mentă.

După cîteva minute de primiri ale condoleanţelor, Tony se îndepărtă spre un alt grup, dar apariţia lui neaşteptată şi expresia de pe faţă îl lăsaseră pe Dalta cu o

senzație de răceală și de gol interior. Tony nu putea ști, nu-i așa? Despre Chase? Era ridicol. De unde să fi aflat? Jeff era tensionat din cauza înmormîntării, atîta tot, vedea numai lucruri suspecte unde nu era cazul, zărea stafii cu coada ochiului.

Se scuză și porni în căutarea lui Denise. Voia să plece acasă cît mai curînd. Poate avea să-și lase familia din drum și să meargă mai departe pînă la „Strip", unde își putea găsi o femeie drăguță cu care să petreacă un timp, să se înveselească. Și era cazul să fie discret. Cum ar fi dat, dacă se pomenea de el că fusese văzut zbenguindu-se cu dansatoare în seara coborîrii lui Don Macedonia în mormînt? Atunci cu siguranță că l-ar fi simțit pe Tony suflîndu-i în ceafă.

Totuși, auzise că la „Four Kings" era o trupă nouă de dansatoare. Categoric, zvonul se cerea verificat.

Dalta nu circula decît rareori în public cu bodyguarzi sau băieți din grupul lui. Pe de o parte, devenea prea bătător la ochi. Cu siguranță, nu-i plăcea să se creadă că făcea pe deșteptul. Așa ceva era pentru idioții care n-aveau creier nici cît dădea Dumnezeu unei găini. Iar, pe de altă parte, în materie de femei era un lup singuratic.

La „Four Kings" era spectacol de matineu, așa că se așeză la o masă din fund, în întuneric, cu un brandy bun. Privi dansatoarele, reținîndu-le pe cele pe care dorea să le cunoască mai intim. Era de-o mie de ori mai plăcut decît să se învîrtă printr-o adunare îndoliată, din care pentru jumătate răposatul nu făcea nici cît o ceapă degerată.

După o oră de spectacol, Dalta chemă chelnerul și îi trimise un bilet fetei care urma să iasă din scenă peste cinci minute.

Mai tîrziu cu douăzeci de minute şi după încă un brandy, fata apăru la masa lui, îmbrăcată de seară, într-o rochiţă roşie fără bretele care-i făcu inima să bată mai repede. Ra-ta-tam, ra-ta-tam.

– Hai salut, o întîmpină el. Ia loc, puişor.

– Vă cunosc de undeva?

Dalta îşi îngădui să se încrunte uşor. Poate greşise alegînd-o. Era clar că nu întrebase despre el pe nici una dintre celelalte fete, sau pe directorul de scenă, altfel ar fi ştiut cu cine avea de-a face.

– Mă numesc Jeff, se prezentă el, regăsindu-şi buna dispoziţie; chiar că arăta trăsnet, în rochia aia roşie. De ce nu stai jos, ca să ne cunoaştem mai bine?

– N-am nimic împotrivă. Oricum mă dor picioarele.

Bănuise că n-avea nimic în cap. Majoritatea erau aşa. Multe dintre dansatoare erau alese din cluburi de prin toată ţara, pentru a li se oferi lefuri săptămînale grase în Vegas ca să-şi arate caroseria. Jumătate din ele nu rezistau nici o lună, dar rareori se găsea vreuna care să fi economisit destul pentru biletul de autobuz înapoi la Podunk, Midwest America. De fata asta încă nu era sigur, însă presimţea că nu era la fel de proastă ca restul din branşă.

– Cum te cheamă? Am observat că nu ţi-a prea plăcut că ţi-am spus „puişor".

– Nu, nu-mi place. Numele meu este Jordan. Îmi poţi spune Jordie.

– Ce-ai vrea să bei, Jordie?

– Apă cu o felie de lămîie?

Răspundea printr-o întrebare, cum le auzise vorbind pe unele fete din Sud, deşi avea un accent simplu, nu regional.

– Lasă-mă să ghicesc de unde eşti, spuse el.

– Poți încerca.

– Nashville, Tennessee.

Ochii ei albaştri se dilatară.

– Pe-aproape. Gatlinburg. De unde-ai ştiut?

– După cum ai întrebat despre apă.

Jordie ridică din umeri:

– Încerc să scap de accent. Credeam că am reuşit destul de bine.

– A, sigur că da, minți Dalta. Atîta doar că am cunoscut foarte mulți oameni la viața mea.

Chelnerul îi aduse apă minerală cu lămîie. În timp ce storcea felia în pahar, tulburînd apa, Jordie spuse:

– Celelalte fete mi-au spus că, dacă mă împrietenesc cu clienții, mă pot lua la mesele de jos, ca să pariez cu jetoanele lor.

– Aşa ți-au spus? rîse el.

– Mie nu mi se pare prea amuzant. Mă duci la mese? Am auzit că o fată își poate mări venitul cu cîteva sute pe săptămînă, dacă prinde un client cu baftă.

– La cîştiguri, adică?

– Sigur, la cîştiguri. Cîştigi?

Cînd îi punea aceste întrebări, îl privea drept în ochi, parcă provocîndu-l s-o mintă. Nu era bătută-n cap. Naivă şi prea cinstită pentru binele ei, prea cinstită pentru agățat, asta cu siguranță, dar nu proastă.

– Mi s-a întîmplat să cîştig uneori.

Cînd Dalta zîmbi, Jordie îşi coborî puțin umerii, iar privirea lui îi coborî pînă pe partea de sus a sînilor. Probabil era blondă naturală, cu sfîrcurile roz pal...

– Te cred, spuse ea. Şi, cînd mergem să cîştigăm nişte bani?

– Jordie, ți-a spus cineva vreodată că poți fi cam pisăloagă?

– Tot timpul, replică ea, fără o undă de zîmbet. Deci, cînd mergem?

Dalta rîse din nou, căci o plăcea şi voia s-o fută şi singura cale de a obţine ceea ce dorea era de a juca după regulile ei. Avea să fie costisitoare. Şi merita preţul, presupunea el.

Peste două ore, trecuse printr-o serie norocoasă moderată la masa de craps, care îi adusese lui Jordie aproape tot atît cît primea pe o săptămînă de dans la „Four Kings". Cînd o conduse de la masă, cu tava de jetoane în braţe, fata spuse:

– Auzi, îţi mulţumesc, asta-i cea mai mare sumă pe care am pus mîna de cînd sînt în oraş.

– Şi de cînd ai venit?

Îl amuza atît de mult, încît reuşise chiar să-şi alunge gîndul de a o lua în pat; în timp ce dădea cu zarurile.

– Patruzeci şi una de zile, la noapte.

– Numeri zilele?

Îi atinse cotul, îndreptînd-o spre un ghişeu de plată. În timp ce treceau prin mulţime, văzu cum oamenii întorceau capetele după ea. Oricare dintre bărbaţii prezenţi ar fi fost flatat să-i avanseze nişte bani de joc.

– Ţin calendarul. Cînd fac trei sute şaizeci şi cinci de zile de cînd sînt aici, sper să fi economisit destui bani ca să-mi cumpăr un Mercedes Sport Coupe. Argintiu, adăugă ea.

– Nu mă îndoiesc să-ţi vei atinge ţelul.

După ce Jordie îşi băgă banii în poşetuţa roşie cu paiete, Dalţa se opri cu faţa spre ea, serios.

– Da? întrebă fata, cu accentul melodic din Sud revenindu-i în voce.

– Am un apartament sus. Vii cu mine?

Jordie îşi arcui o sprînceană, iar Dalta rezistă unui

imbold nebunesc de a se apleca să i-o sărute. Frumusețea naturală la o femeie îl putea face să-şi piardă mințile.

– Este o propunere strict de afaceri? Nu zic să mă plătești că merg sus cu tine, ci te întreb dacă mai vii pe-aici într-o seară, ca să mă mai lași să joc? întrebă ea.

– Categoric. Altfel, nici nu mă gîndesc.

Fata îl luă de braț, întorcîndu-se spre lifturi:

– Ai ales pe cine trebuia.

Şi el era de aceeaşi părere. Avea fler la agățat, sau ce?

Capitolul 11

Muncitorii de la mutări terminaseră de strîns lucrurile din casa lui Beth şi duceau cutiile la camionul care aştepta parcat la bordură. Beth stătea sub un stejar din grădină, pe o bancă pusă acolo cînd Melanie era mică. Era un loc unde se putea refugia în zilele obositoare, unde îşi trăgea sufletul şi intra în comuniune cu natura.

Acum, aşezată la umbră, privindu-i pe lucrători, se simţea mai singură ca niciodată, cu excepţia primelor luni negre de după moartea soţului ei. Cînd acesta murise de infarct, într-o zi la serviciu, părăsindu-o încă înainte de a fi avut timp să ajungă la el pentru a-şi lua rămas bun, se simţise pierdută, rătăcită, vreme de aproape un an, înainte de a-şi da seama că nu avea altceva de făcut decît să meargă înainte. Nu exista cale de întoarcere, pentru a îndrepta lucrurile, a evita dezastrul.

La fel se întîmpla şi acum, cu inexplicabilele schimbări care o lăsaseră în derivă pe o mare furtunoasă, chemată să-şi cîrmească înainte corabia printre valurile crescînde.

Melanie era plecată de-acasă. Beth nu-şi amintea dacă avea cursuri, sau dacă spusese că mergea într-o vizită la prieteni. În ultima vreme, scăpa din vedere multe

detalii. Nu mai reținea frînturi de conversații, oameni cărora trebuia să le telefoneze, produse pe care voise să le cumpere de la alimentara. Tresărise, cînd o trezise din somn sunetul camionului oprind în fața casei. Ce-o fi fost zgomotul acela îngrozitor? Pînă coborîse din pat și trăsese draperiile ferestrei din față. Apoi, la vederea camionului mare și galben, își amintise că era ziua mutării și planificase să se scoale devreme pentru a fi pregătită.

Își dădea seama că o parte din confuzie era determinată de repeziciunea cu care i se modificase viața. Parcă ar fi manevrat cineva o baghetă magică, clătinîndu-i toate aspectele solide ale existenței. Nu știa cum să țină pasul cu schimbările.

Acum stătea privindu-i pe cei patru bărbați musculoși cum duceau părți din viața ei pe ușă, de-a lungul aleii, peste trotuar și pe rampa de urcare în gura neagră a camionului. Îi spusese lui Melanie că aveau să vină azi? Cu siguranță. Nu putea fi chiar *atît* de dezorganizată.

O briză făcu să foșnească frunzele de deasupra, iar Beth își abătu privirea dinspre camion, uitîndu-se în copac. Avea să-i lipsească stejarul acela. Strada. Casa ei. Ce-avea să se întîmple cu toate amintirile ei, în care o ținea pe Melanie în brațe, sub stejar? Bănuia că avea să le pună deoparte, la păstrare, la fel ca alte amintiri din trecutul ei, rareori dezgropate.

– Doamnă, e aici o pisică și miaună de-i ies ochii. Ne temem să n-o călcăm în picioare.

Era unul dintre lucrători, strigînd de pe aleea din față.

Beth se ridică.

– O iau eu.

Intră grăbită, îl găsi pe Pope și îl ridică.

– E vremea să ne mutăm, îi spuse ea încet, ieșind din nou, cu el în brațe, pentru a nu sta în drum.

Pisoiul se smiorcăi puțin, apoi i se așeză în poală, dînd din coadă.

– Nu-ți prea place, nu-i așa? întrebă Beth. Ei bine, nu ești singurul. Nici pe mine nu mă distrează. Oricînd aș prefera o mamă de bătaie, în locul unei mutări.

Căscă, ducîndu-și o mînă la gură. Stătuse trează nopțile, cu dureri de cap, revăzînd vechi cazuri, într-o încercare de a descoperi vreun om condamnat de ea care ar fi putut s-o amenințe.

Erau mai mulți decît crezuse. Într-un fel sau altul, peste șase inculpați din ultimii zece ani emiseseră amenințări voalate sau fățișe la adresa ei. Întotdeauna le expedia ca pe niște cuvinte rostite la furie, fără sens, lătrături de câini care nu mușcă. Înainte ca lumea ei să se dărîme, făcuse greșeala de a-și crede viața invulnerabilă față de orice schimbare cumplită ca acelea care i se mai întîmplaseră; era posibil ca o persoană să fie însemnată, sau în haos nu exista nici un pic de ordine, acesta instalîndu-se unde poftea, în orice casă îi ieșea întîmplător în cale? Acum trebuia să decidă care dintre amenințările făcute de-a lungul anilor putuse fi reală.

După mutarea în casa cu apartamente, trebuia să se întoarcă la biroul ei de la tribunal și să declanșeze cîteva investigații. Avea s-o facă a doua zi. Trebuia să știe în cît de multe dintre acele cazuri pe care le alesese ca posibil responsabile de calvarul ei inculpații fuseseră eliberați din pușcărie. Cîți puteau avea acces la cineva din afară pentru a se răzbuna pe ea chiar fiind încă închiși. Cîți putea găsi și vizita ca să-i chestioneze. Era evident că avea să fie depășită de împrejurări, dacă nu acționa rapid. *Nu permitea* să i se azvîrle cariera la gunoi din cauza unor minciuni.

Acea dependență de chiriile apartamentelor nu era

decît o soluție temporară. Ea și Melanie aveau să-și cumpere altă casă, curînd, o locuință proprie, numai pentru ele două.

Într-o oră, oamenii fură gata de plecare. Lucrau tăcuți și eficienți. Trebuia o viață de om pentru a agonisi lucruri, însă numai cîteva ore pentru a le pregăti de mutare dintr-un loc în altul.

Șeful de echipă veni spre bancă și spuse:

– Vreți să ne conduceți acolo, doamnă, ca să ne arătați unde să le punem?

Beth se ridică, obosită.

– Sigur. Stați să-mi iau poșeta și cheile. Trebuie să pregătesc și pisica.

În timpul drumului prin oraș, cu camionul pe urme, Beth medita tristă la cumplita schimbare. Nu s-ar fi putut spune că locuința din casa nou cumpărată era dezavantajoasă, sau mai prejos de exigențele ei. Apartamentul de la parter pe care îl alesese pentru ea și Melanie era mai mic decît fosta casă, desigur, dar destul de spațios pentru a fi confortabil. Avea un *living room* mare, cu o canapea instalată în bovindoul din față. Bucătăria era mică, dar cine mai gătea? Cu siguranță, nu femeile din familia Kapon. Amîndouă preferau cinele congelate, cuptorul cu microunde, tot ce era mai simplu. N-aveau încotro, din moment ce ea muncea pe brînci, iar Melanie era la facultate toată ziua. Ceea ce le trebuia, glumea Beth uneori, era o nevastă.

Apartamentul conținea două dormitoare mici, dar debaralele erau încăpătoare, iar camerele luminoase și aerisite, cu ferestre cît peretele, spre o curte laterală. Acolo, cineva plantase păducel indian care înflorea roz primăvara și tufe de ilice pline cu ciorchini de boabe roșii în iernile blînde din Texas.

Nu, nu avea de ce se plîngе că locuința avea să fie mai puțin plăcută decît cea dinainte. Cu ideea de a conviețui alături de alții trebuia să se obișnuiască. Toate celelalte apartamente erau ocupate. Cînd apăreau probleme, chiriașii aveau să apeleze la ea. Trebuia să aibă mereu pregătiți instalatori, tîmplari, depanatori și o echipă de deparazitare. Dacă nu cumva începea să-și descopere îndemînări proprii și să-și cumpere cîteva cărți despre efectuarea reparațiilor. O umfla rîsul. Zîmbi. Odată, trebuise să dreagă o toaletă cu scurgeri. Reușise să inunde baia, înainte de sosirea instalatorului. Atîta despre talentele ei meșteșugărești.

Iar Melanie avea într-un sens dreptate, relațiile cu niște vecini, bătrîni sau nu, cu care erai obligat să discuți, puteau deveni obositoare. Locuise în casa ei timp de nouăsprezece ani și probabil că nu le adresase vecinilor mai mult de zece cuvinte pe an. Oamenii din case cu curți își vedeau de ale lor. Cei dintr-o clădire cu apartamente nu. Se întîlneau în hol, pe scară, intrînd și ieșind din casă. Nu puteai scăpa cu pretextul că erai prea ocupat ca să conversezi în asemenea situații. Nu într-un oraș ca Geneva. Dacă o făcea, i-ar fi fugit toți chiriașii. Putea fi oare prietenoasă și sociabilă? Sau poate chiriașii ar fi profitat de așa ceva, întîrziind cu achitarea chiriei, convinși că era mai îngăduitoare? Nu-și putea permite amînări ale plăților. Chiriile urmau să fie singura lor sursă de subzistență.

Pe de altă parte, viața ei fusese cam sterilă, trebuia să recunoască. Nu-i strica să-și facă vreo cîțiva prieteni. Everett îi tot spunea că avea nevoie de un bărbat. Un amant, adică. Nu-i mărturisise niciodată că făcuse o mică slăbiciune pentru un profesor de literatură engleză de la universitate. Dacă nu s-ar fi întîmplat toate astea...

Oftă, văzu strada spre casa de apartamente şi coti pe aleea care o ocolea. Merse pînă în spate, să parcheze, auzind camionul după ea.

Încă înainte de a fi coborît din Jeep, la uşa din spate apăru cineva, care deschise plasa de ţînţari, privind-o ca pe o intrusă. Îi făcu cu mîna bătrînei, observînd că încă nu se îmbrăcase de dimineaţă. Purta un capot jerpelit şi papuci. Femeia nu-i răspunse la salut. Paravanul se închise, izolînd-o pe bătrînă în întunericul dinăuntru.

Beth ieşi pe alee pentru a dirija camionul înăuntru. Trebuia să-i ducă mobila şi lucrurile prin faţă. Spera ca locatarii să nu stea în drum, complicînd mutarea mai mult decît era inevitabil.

Îi cunoscuse pe toţi, desigur, la semnarea hîrtiilor de cumpărare. De ce nu-şi amintea numele bătrînei, al femeii apărute în uşa din spate? Era emigrantă rusoaică şi vorbea cu accent străin. Luby? Lubya, asta era. Bătrîna trebuise să-i spună numele pe litere.

Da, în fine, avea timp destul ca să înveţe cu prisosinţă despre ei.

Timp destul şi nimic altceva de făcut, decît să evite intrarea în închisoare.

Melanie stătu cîtva timp pe trotuarul de vizavi, cu degetul mare în gură, privindu-şi mama şi pe oamenii de la mutări. Trebuia să ajungă curînd la cursuri, dar îi era greu să-şi desprindă privirea de la imaginea distrugerii sistematice a tinerei sale vieţi.

În sfîrşit, plecă de la bordură, mergînd grăbită în lungul străzii spre maşina ei. Beth n-o văzuse şi se bucura. În pauza dintre două cursuri, se aşeză pe iarbă, lîngă o clădire a universităţii, şi scoase un caiet cu spirală. Încă nu ştia nimeni că mîzgălea poezii pe pa-

ginile dictando şi, dacă era după voia ei, nimeni nu *avea* să ştie vreodată. Cînd o salută o prietenă în trecere, îndoi cu grijă coperta caietului, ascunzînd versurile de pe foaie.

În cîteva minute, îşi transpusese într-o poezie o parte din suferinţă. O reciti, schimbînd unele cuvinte şi inversînd propoziţii, pînă fu mulţumită. Nu era rea, după părerea ei. Nici grozavă, n-avea să cîştie vreun premiu, dar nici tocmai proastă. Sperase ca scrisul s-o mai bine dispună, dar tot ca o balegă se simţea. Ştia că era romantică, melodramatică şi adeseori de-a dreptul pesimistă, dar n-avea ce face. Asta însemna maturizarea – nu-i aşa? – să n-ai încotro cînd descoperi că nu cu aur curat ai de lucru.

Se ridică încet de pe iarbă, scuturîndu-şi fusta lungă, bleumarin, iar cînd îşi ridică privirea văzu un bărbat privind-o dintr-o maşină care trecea. Arăta ca un ţopîrlan, unul din acei cowboys nespălaţi de la ferme şi, oricum, ce-avea de se zgîia aşa la ea? Îi privi maşina îndepărtîndu-se pe stradă şi ieşind din zona universităţii.

Dacă nu se grăbea, întîrzia la oră. Îşi dorea să iasă soarele din nori. Îşi dorea ca în acea seară să nu fie nevoită să meargă la casa cu apartamente şi să se culce în patul ei instalat în acea cameră veche şi străină, cu verze roz pe tapet.

Dumnezeule, ştia că, destul timp de-atunci înainte, multe n-aveau să-i placă. Era o porcărie aşa de mare, cînd lucrurile se încurcau complet şi nu mai găsea nici un motiv de a zîmbi.

Chase se îndepărtă de universitate, zîmbind la gîndul expresiei pe care o văzuse pe faţa fetei. Era la fel de drăguţă ca maică-sa, dar mai înaltă şi mai mlădie, ca un

trunchi de salcie. Îl văzuse uitîndu-se la ea şi-i aruncase acea privire gen „ce-te-uiţi-dom'le?" care-l făcea să înnebunească. Dar n-avea să mai fie aşa de încrezută după ce punea mîna pe ea, nu să trăiţi, don' şef.

Merse pînă la ea acasă şi văzu camionul de la mutări plecînd, în urma Jeep-ului lui Beth Kapon. Le urmări pînă cînd camionul intră în curtea casei cu apartamente.

Pe strada alăturată, găsi un „Stop 'n' Go" şi intră. Căutîndu-se în buzunare, scoase o fisă şi merse agale spre cabina telefonică de afară. Formă cu taxă inversă numărul lui Dalta din Vegas. Răspunse Denise, care-i ceru să aştepte pînă venea soţul ei. După un timp, Dalta sosi la aparat.

– Ce e?

– Şi-a vîndut casa şi a cumpărat un complex de apartamente. Nu, o *casă* cu apartamente, de fapt. Pare una din alea vechi, care au fost împărţite în apartamente.

Tăcu prelungit.

– Jeff? Ai auzit ce-am spus?

– Mă gîndeam. Înseamnă că e pe sfîrşite cu banii. Încearcă să stea pe linia de plutire investind în proprietăţi de închiriat.

– Aşa mi se pare şi mie.

– E nevoie să-ţi spun ce ai de făcut?

– Nu.

– Vorbeşti ca un cowboy. Prinzi accentul din Texas?

– Cred că da.

– Cum arată femeia? Îngrijorată, necăjită?

– Ambele.

– Şi acuzaţiile? S-a stabilit data procesului? Mai e suspendată?

– Trebuie să aflu data, ar putea-o amîna un an sau chiar mai mult. A avut deja o audiere preliminară, iar

cazul e transferat marelui juriu. Dar, nu, nu lucrează. Şi-au dat-o afară şi de la colegiu.

– Perfect! Acum tocmai plecam de-acasă, dar mă poţi suna oricînd, ca să mă anunţi cum progresezi.

Chase închise telefonul, îşi puse scobitoarea la loc în gură şi intră în magazin. Trebuia să-şi ia un „Twinkie" şi cîţiva „Gummi Bears". Era mort de foame, iar pînă la cină mai avea două ore.

După ce plăti, îl salută pe vînzător cu un deget la borul pălăriei de fetru gri şi rosti un „mulţumesc" tărăgănat. Îşi cumpărase din complexul comercial local haine care să-l ajute să treacă drept localnic din Geneva. Avea blugi, cămăşi de cowboy cu capse perlate (ajungea să moară după ele) şi pălăria. Nu-şi cumpărase un „Stetson". Erau scumpe şi majoritatea orăşenilor nu le purtau. Cel puţin, nu în drumurile zilnice. Poate că-şi păstrau pălăriile „Stetson" pentru nunţi sau pentru la biserică duminica dimineaţa, de unde naiba să ştie el?

După ce a ajuns acasă cu pălăria de fetru gri, a mototolit-o în toate felurile în mîini, frecîndu-i şi borurile cu puţin scrum de ţigară în cîteva locuri. Acum n-avea să mai pară nouă, să atragă atenţia. A dus blugii „Wrangler" la o spălătorie cu autoservire, în aer liber, şi i-a spălat de trei ori, adăugînd la fiecare spălătură cîte o jumătate de ceaşcă de Clorox pentru a toci şi albi docul albastru. Acum putea trece drept texan. Era atît de uşor să te pierzi în decor, cînd ştiai cum.

Se pricepea îndeosebi la imitatul accentelor. Învăţase la cinema. Mereu îşi spusese că ar fi putut să fie un bun actor de compoziţie în western-uri. Ar fi fost în elementul lui, lîngă Henry Fonda şi Glenn Ford, în *The Rounders*. Sau cu Clint Eastwood, în *The Good, the Bad and the Ugly*.

O trăsătură caracteristică a oricărui cowboy – nu numai în filmele de la Hollywood, ci şi în Geneva, Texas – era faptul că nu vorbea decît cînd era neapărat nevoie. Îşi ţinea buzele pecetluite, răspîndind în jur un aer misterios. Chase o putea face, ba chiar îi convenea mai mult aşa. Ce ar fi fost de zis, în majoritatea cazurilor, care să nu se fi spus deja de un milion de catralioane de ori? Du-te-n mă-ta. Asta-i plăcea să spună cel mai des. Te bag în mă-ta, cu popa şi cu tot neamu' tău, dom'le.

Trecu încet prin dreptul noii case de apartamente a lui Beth Kapon, înainte de a se îndrepta spre locuinţa lui cu garaj, care-i asigura discreţia deplasărilor. Proprietarul stătea într-o casă de placaj mare, cu două etaje, vechi, dărăpănată şi şubredă, aflată la treizeci de metri în faţa garajului nefolosit cu apartamentul deasupra. Avea o alee separată, umbrită de un şir de chiparoşi înalţi care-i împiedicau pe toţi cei din casa principală să vadă cînd pleca şi se întorcea.

Şi era ieftin, după standardele din Vegas şi Chicago. Două sute de parai pe lună. Sigur că era o magherniţă, dar altceva nu-i trebuia. Nu venise într-o excursie de lux prin statul Texas. Era o mică misiune confidenţială, în cadrul căreia trebuia să fie cît de invizibil se putea, ca o şopîrlă verde sorindu-se pe o piatră acoperită de muşchi.

Revenit în apartament, făcu un duş, se bărbieri pentru a doua oară în ziua aceea şi se pregăti să îmbrace haine curate, înainte de a pleca să caute o cafenea nouă. Avea să găsească un bucătar bun, undeva în oraşul ăla. Sau cel puţin aşa spera din tot sufletul.

Pe cînd stătea în faţa lavaboului din baie, cu spumă albă „Barbasol" cu parfum de chitră pe faţă, i se păru că aude un scîrţîit de paşi pe podeaua goală din prima cameră a apartamentului. Mîna cu briciul se opri la mijlocul

unei mişcări pe obraz. Clipi din ochi. Îşi simţi bătăile inimii accelerîndu- se.

Lăsă briciul jos şi ieşi pe furiş în hoi, mergînd spre camera din faţă. Îşi lăsase pistolul în toc, agăţat pe cîrligul de sîrmă din debara. Aşa i se întîmpla întotdeauna. Era surprins dezarmat.

Ajunse la uşa dintre hoi şi cameră, unde se opri, ţinîndu-şi respiraţia. Nu era nimic. În întunecimea înserării care inundase apartamentul se mişcau umbre, odată cu fiecare freamăt în vînt al copacilor din dreptul ferestrei, dar nimeni nu invadase locuinţa lui Chase. Nu înţelegea ce-l făcuse să creadă altceva.

Sunete. N-ar fi trebuit să existe şi totuşi le auzise. Era *convins*.

Se răsuci încet, cu capul în piept şi inima bătîndu-i tot mai încet, în timp ce se întorcea la chiuvetă şi la brici.

Dacă afla vreodată cineva că reacţiona astfel, niciodată n-aveau să-i mai încredinţeze misiuni. Familia nu trebuia să afle niciodată. Nimeni nu se putea să afle.

Începuse cu aproape trei ani în urmă, cînd i se ordonase să-l ducă pe Vinnie Vincenzo pe ultimul drum. De ce, după ce-l lichidase pe Vinnie, începuse să-şi imagineze că-l pîndea cineva, vrîndu-i răul, nu putea pricepe. Nu Vinnie îl urmărea, şi nici prietenii lui Vinnie. La naiba, niciodată nu se mai gîndise la Vinnie, după ce-i trăsese glonţul în ţeastă şi-l îngropase sub frunze pe maidanul din New Jersey. Vinnie n-ar fi trebuit să facă valuri că voia să preia teritoriul unor băieţi din Chicago.

Nu, povestea asta nu avea nici o legătură cu Vinnie, numai că începuse după eliminarea lui. Era cea mai mare prostie pe care o auzise în viaţa lui şi-l făcea să se înfurie pe el însuşi, dar ce conta, că tot se întîmpla. Ba, chiar, îl apuca tot mai des, astfel că acum îi veneau

spaimele şi bănuielile în interval de cîteva zile.

Apărea din bun senin, cînd nici nu se aştepta. Auzea cîte ceva sau *i se părea* că auzea. Vedea cu coada ochiului pe cineva privindu-l, după care persoana dispărea pur şi simplu. Sau *credea* că văzuse pe cineva. În timpul acestor episoade, faţa îi era scăldată în sudori reci şi cleioase, iar pulsul i se accelera.

Problema era că, de fiecare dată cînd i se întîmpla, o credea. Pînă reuşea să-şi înfrîneze temerile, înlăturîndu-şi-le ca pe nişte năluciri, acestea îl ţineau în puterea lor, îngrijorîndu-l de-a binelea.

Presupunea că era o formă de fobie, o frică de necunoscut. Nu c-ar fi ştiut el să deosebească o fobie de un bon de parcare, dar numai asta putea fi. Un deranjament la cap, un şurub din creier desprins, rostogolindu-se afară din subconştient şi înapoi, aducînd cu sine o spaimă neaşteptată şi palpabilă.

Nu ştia cum să-i pună capăt. Nu putea spune nimănui, aşa că nu se putea descărca, liniştindu-se.

Deci, suporta totul, calificîndu-se ca prost, laş, idiot şi, totuşi, cînd auzea paşi inexplicabili sau zărea o apariţie pîndindu-l de la un colţ ori dintr-o uşă sau fereastră, tresărea gata să se apere.

Termină bărbieritul, îşi şterse de pe faţă resturile de „Barbasol" şi încercă un zîmbet sumbru în oglindă.

După ce mînca, avea să treacă prin faţa noii locuinţe a lui Beth Kapon, înainte de a reveni la culcare. Curînd, campania terorii putea să înceapă. Simplul gînd îi provoca nişte mîncărimi pe care le simţea pînă-n vîrfurile degetelor. Pentru Chase, treburile de genul ăsta erau curate plăceri.

Preferabil de-o mie de ori decît să fie hărţuit el însuşi. Mai mult ca sigur.

Poate-ar fi fost cazul să omoare pe careva. Întotdeauna îl făcea să se simtă mai bine, iar după aceea spaimele încetau pentru un timp.

Pe cine-ar fi putut ucide? Printr-un oraş ca Geneva nu prea hoinăreau copii ai străzii sau vagabonzi.

Prin urmare, trebuia să pătrundă într-o casă. A vreunei femei. N-avea nici un rost să radă un tip, toată afacerea ar fi devenit prea complicată şi încurcată.

N-ar fi trebuit să fie prea greu. O făcuse de nenumărate ori.

Membrul îi reacţiona la aceste gînduri, începînd să se ridice şi să se foiască precum un mic animal într-o cuşcă. Dacă se grăbea, putea să prindă o femeie ieşind dintr-o băcănie sau dintr-un magazin ieftin şi s-o urmărească pînă acasă.

Sau să găsească o cale de a intra în noua casă a familiei Kapon, pentru a-i face ceva puştoaicei. Studentei.

N-o putea amîna la nesfîrşit. Era timpul.

Capitolul 12

Paul stătea în noaptea răcoroasă, lîngă uşa casei de apartamente de pe Hytell Street. Se foia de pe un picior pe altul, neliniştit. Cînd uşa în sfîrşit se deschise, apăru o bătrînă, cu părul legat într-o eşarfă plină de modele multicolore. Îl privi încruntată:

– Ce doreşti? Uşa e deschisă şi poţi intra, nu ştiai? întrebă ea, cu accent străin apăsat.

Îi întoarse brusc spatele şi-şi tîrşi picioarele spre scară. Paul se aventură în holul întunecos, privind-o cum urca primul tronson de scară, pentru a da colţul următor spre etajul doi. Nici măcar nu avusese timp s-o întrebe în care apartament locuia doamna Kapon.

Ascultă sunetele ce se auzeau din casă. Distinse glasuri, muzică, emisiuni de televiziune. Nu foarte tare, constituind însă un fundal activ care se contopea într-un murmur constant şi scăzut.

Privi în jur, căutînd să se orienteze. Văzu două uşi la parter, una în dreapta, cealaltă la stînga. Dincolo de scară, un culoar îngust ducea la ieşirea din spate. Uşile apartamentelor purtau plăcuţe simple de alamă, cu numere. Unu. Doi. Nici un nume. Ei bine, trebuia să ciocănească şi să întrebe, atîta tot.

Alese apartamentul numărul unu, bătu de două ori şi făcu un pas înapoi, aşteptînd să afle dacă greşise. Îi deschise o fată drăguță, cam de vîrsta lui, cu o expresie exasperată pe față.

– A! exclamă ea, retrăgîndu-se puțin. Credeam că e vreunul dintre bătrîni. Te pot ajuta cu ceva?

Trebuia să fie fiica lui Elizabeth Kapon. Ştia că avea o fată; numai că n-o întîlnise niciodată, nici nu se aşteptase să fie atît de drăguță. Sau, mai bine-zis, *strălucitoare*. Emana peste tot în jur raze şi torente de lumină. Auzise că era studentă la universitate, dar nu aveau cursuri comune. Îşi drese glasul, sperînd să nu-şi trădeze nervozitatea.

– O caut pe doamna Kapon. Am avut-o profesoară la Drept 107. Aici locuieşte?

Melanie zîmbi:

– Mda, aici, nici vorbă. Dar nu-i acasă. Eu sînt Melanie. Mama e la tribunal, lucrează nu ştiu ce. Vrei să-i transmit ceva?

Paul clătină uşor din cap:

– Salut, eu sînt Paul. Şi... n-am nici un mesaj, nimic. Vreau... E bine?

Văzu pielea din jurul ochilor fetei încreţindu-se întrebător.

– Adică, n-are probleme grave, nu? Eu... vreau să zic, ştii... e aşa de...

– Auzi, ce-ar fi să intri şi să iei un 7UP. Îți place 7UP?

Îl luă de mînecă, trăgîndu-l în casă. Tînărul fu prea surprins ca să protesteze. Atingerea ei îi dădu foc mînecii, făcîndu-l să-şi coboare privirea, cu speranța că nu se aprindea de-a binelea. Ce idee, să fie invitat în casa veneratei sale profesoare, de către o asemenea făptură nepămînteană.

Privi în jur, la învălmăşeala de cutii, pachete şi teancuri de cărţi înşirate pe jos.

– Tocmai v-aţi mutat, comentă el, după care îi veni să se ia la palme pentru declaraţia atît de neinspirată.

Melanie indică dezordinea cu o mişcare largă a braţelor:

– Mda, chiar azi, de fapt. Mama a fost ocupată toată după-amiaza şi încă n-a avut timp să facă ordine, iar eu lipsesc tot timpul, sau aproape. Abia am venit.

Luă de pe un scaun o cutie goală şi îi făcu semn să ia loc.

– Stai jos, mă duc să aduc 7UP-ul.

Paul se aşeză uşor pe marginea scaunului, studiind toate obiectele personale împrăştiate prin cameră. Îi venea să se ridice şi să caute printre cărţile îngrămădite, să vadă ce citea doamna Kapon sau ce ţinea la îndemînă pentru cercetări. Ceea ce-l ţinea lipit de scaun, însă, era fata din camera alăturată, bucătăria probabil, care-i vorbea încontinuu prin uşa deschisă. Acum nu-i mai vedea lumina, n-o mai simţea şi avea senzaţia că fusese aruncat înapoi în vid.

Ar fi trebuit să prevadă că fiica doamnei Kapon nu putea fi decît frumoasă, dar nu aşa, nu atît de plină de viaţă şi de o lumină ce părea să izbucnească din privirea ei, pîrjolindu-l, să-i ţîşnească prin pori, să creeze o aură în urma ei cînd mergea. Paul putea distinge aceste lucruri pe care alţii nu le vedeau. Doamna Kapon, de pildă, era mult mai puţin intensă, cu o aură albastră-violacee, culoarea profundă a florii de lavandă ascunsă în umbra de sub copaci. Aura ei îi calma întotdeauna frămîntările sufleteşti, deşi o îmboldea cu întrebările lui, sperînd să i se înroşească, dacă nu de furie, atunci de enervare, căci roşul îi dezvăluia mai multe adevăruri decît ar fi putut

vreodată albastrul.

Dar auriul! Nu mai întîlnise niciodată o persoană de aur, nici una, în toată viața lui. Parcă ar fi intrat într-o cameră cu un cuptor încins. Un soare miniatural, legat de Pămînt. Exagera oare? se întrebă el. Nu, nici pomeneală. Era cu adevărat excepțională, i-o indica aura. Niciodată nu mai mărturisise nimănui că vedea aurele. Era o acțiune gen „New Age" şi cam trăsnită, mda, dar n-avea încotro. Le vedea. Îi spuneau multe despre oameni. Atîta ştia.

Văpaia aurie a lui Melanie îl mesmeriza, iar Paul ştia cît de periculos putea fi acest lucru. Iată ce-l determinase să facă aura cu doamna Kapon. Cum îl silise s-o hărțuiască şi chiar să-i găsească locuința, invadînd-o cu persoana lui măruntă şi neînsemnată.

Îi pusese o întrebare. Stătea lîngă el, cu o cutie de 7UP şi un zîmbet strîmb, pieziş, cu un colț al gurii arcuit în sus, ca şi cum ar fi fost gata să rîdă de el. N-ar fi suportat să se întîmple aşa ceva după atît de puțin timp de cînd o cunoscuse. Desigur, mai tîrziu, ar fi fost de aşteptat.

– Nu cumva tu eşti băiatul care îi pune mamei mele toate întrebările alea sucite?

Paul luă cutia de suc, sperînd să-i întregească jumătatea de surîs.

– Dacă eu sînt, ai să-mi ceri să plec?

Zîmbetul i se lărgi, iar băiatul fu îndeajuns de uşurat pentru a lua o înghițitură din 7UP. Prefera cafeaua neagră, dar majoritatea tinerilor de vîrsta lui nu beau cafea. Melanie nu s-ar fi gîndit să-i ofere, nu era vina ei.

– Deci, *tu* eşti, spuse ea.

Surîse şi el:

– Încerc să-i fac mai interesantă viața. Mama ta are

singurul creier din campus căruia merită să-i ceri părerea.

– Serios? E mama mea, deci cred că pierd din vedere cît e de inteligentă. Desigur, *știu* că e deșteaptă. Să trebuiască să treacă prin tot infernul ăsta, înțelegi? Niciodată n-o să am nici jumate din mintea ei pentru probleme cum e legea.

– A, pariez că ai talentele tale, replică el dezinvolt. Fata se așezase pe un scaun din apropiere, proptindu-și la spate o pătură strînsă.

– Poate, recunoscu ea. Și, spune-mi, ai venit doar fiindcă-ți făceai griji pentru noi... pentru ea?

Paul dădu din cap, timid.

– Am renunțat la curs, cînd au înlocuit-o. Dacă nu-l predă ea, nu-l mai urmez.

– Ești la Drept?

Dădu iarăși din cap:

– Tu?

Melanie rîse, cu aura strălucitoare ca aurul topit, înconjurînd tot conturul scaunului și scurgîndu-se pe podea în jurul picioarelor ei. Aproape că n-o mai putea privi, atît era de strălucitoare.

– Eu nu, răspunse ea. Nu la Drept, n-n. Studiez artele liberale. Cu engleza principal. Știi, diploma aia ai cărei posesori se angajează la *fast-food*-uri.

– Ai putea să predai.

Buzele fetei se arcuiră într-o expresie de dezgust.

– Nu, n-aș vrea să fiu profesoară. Și-ăsta-i tot monopolul maică-mii. Nici nu mă *compar* cu ea, am și recunoscut-o.

Paul mai luă o înghițitură din cutie. Aluminiul rece îi împiedica palma să se ardă, dar restul trupului, expus aurei ei orbitoare, îi părea de-a dreptul pîrjolit. Bănuia că,

dacă s-ar fi privit gol în oglindă, şi-ar fi văzut pielea înroşită de arsuri.

– Deci, plănuieşti ca după colegiu să serveşti burgeri. De astă dată, fata nu mai zîmbi.

– Într-o bună zi, spuse ea, mutîndu-şi ochii de la el la cărţile împrăştiate pe jos, poate voi scrie.

– A, deci vei fi romancieră. Încă n-am cunoscut pe nimeni care să vrea să fie scriitor.

– N-am spus romancieră, îl corectă Melanie, privindu-l din nou în ochi. Poate, deşi nu ştiu. S-ar putea să scriu povestiri. Poezii. Sau să lucrez cumva în publicistică, să fiu redactor...

– Acum scrii?

Ridicîndu-se de pe scaun, Melanie se duse ca vîntul la cărţi. Înhăţă un volum şi îl ridică la înălţimea umerilor, răsucindu-se cu el ca şi cum ar fi fost o mănuşă gata s-o arunce.

– *Ăsta* e scris, spuse ea. Keats, Longfellow, Shelley. Pe lîngă ei, nu, acum nu scriu.

O, cît de dramatică era, ca o actriţă pe scenă, ca una dintre cele mai mari, deşi nu putea da exemple, căci habar n-avea de arte. Dar fata asta era plină de o sămînţă sălbatică, explodînd de culoare, vibraţie şi impetuozitate. Într-o bună zi, avea să facă impresie; avea să treacă peste obstacole mult mai mari decît el, doborîndu-le la pămînt cu convingerea ei nepervertită că lumea adora măreţia şi frumuseţea şi că urma să devină una cu ele.

Paul se îndrăgostise.

Fusese captivat de doamna Kapon, desigur, dar ei mintea jinduia să i-o prade, nu trupul sau sufletul. Cu fiica ei, ştiu pe dată, cunoscîndu-i aura, privind-o cum lua cartea cu poezii de mare preţ ca şi cum ar fi fost... nu, nu

o mănuşă, ci un potir cu înţelepciunea lumii, că o iubea, o iubea, era îndrăgostit.

Se ridică, simţindu-şi genunchii lichefiaţi, şi se duse să-i ia cartea din mînă. Puse cutia de suc pe o boxă stereo. Deschise coperta, răsfoi printre pagini, citi cîte un vers de ici de colo, o frază, un cuvînt, luîndu-i ochii, intrîndu-i în minte. Era o carte de poezie clasică, fără nimic mediocru sau banal. Cartea inspira aceeaşi lumină aurie răspîndită de fiinţa ei corporală şi, în timp ce privea filele, Paul se întrebă dacă furase sau ridicase lumina din acel loc.

Ştia de ce o alesese şi, din scurta întîlnire cu cuvintele, aflase despre ea mai mult decît ar fi dorit Melanie să ştie. În tot timpul cît citi, sărind de la o pagină la alta, cu paginile arzîndu-i vîrfurile degetelor, fata îl privi întrebătoare, dar oare ar fi înţeles? Putea înţelege că intenţiona să intre astfel în obsesia ei şi s-o împărtăşească împreună, căci acum avea să iubească şi el ceea ce-i plăcea ei, iar ceea ce ea iubea, el urma să adore.

– Eşti un tip ciudat, spuse ea, risipindu-i concentrarea asupra cărţii.

Paul închise volumul, dîndu-i-l înapoi:

– Mi s-a mai spus. Cred că e adevărat. Orice lucru auzit de trei ori trebuie să fie adevărat, nu crezi?

Din nou acea jumătate de zîmbet nesigur, care-i spunea că nu înţelegea toate mesajele subtile ascunse sub vorbele lui. Încă nu-şi putea da seama cînd glumea şi cînd vorbea serios, ceea ce era cu atît mai bine. Putea ajunge să-l cunoască treptat. Aveau atît de mult timp înainte; erau aşa de tineri. Niciodată nu se grăbise, iar acum, stînd la cîţiva paşi de lumina ei, scăldîndu-se în energia iradiantă pe care o proiecta, ştia că ar fi putut să

aştepte o viaţă, o eternitate, pentru ca Melanie să-i accepte ciudăţeniile, întrebările bizare, nevoia de a o avea fizic pentru a se desfăta în aurul acela pe care cu atîta neştiinţă şi nepăsare îl răspîndea ea într-o asemenea lume uniformă în densa ei culoare cenuşie.

Dumnezeule, devenea la fel de liric ca poeziile din cartea ei. Se bucura că nu-i putea citi gîndurile.

– Ar fi timpul să plec, spuse el, cînd Melanie nu găsi nici un răspuns la întrebările lui. Îi vei spune mamei tale că am trecut să întreb de ea? Poate reuşesc să mai vin, odată...

Privindu-l lung, fata răspunse:

– Sigur. Oricînd. Poate reuşim să alungăm monotonia casei ăsteia pentru bătrîni. Mă ia cu mîncărimi cînd mă gîndesc că în apartamentele de aici se adună sute de ani de viaţă. E... apăsător. Cred că nu pot suferi locuinţa asta.

Paul se duse la uşă şi o deschise singur. O simţea în spatele lui, îi simţea dogoarea aurie încălzindu-l prin piele şi carne, pînă la oase.

– Şi pentru bătrîni am întrebări, spuse el, în timp ce ieşea în hoi. N-ar trebui să subestimăm anii pe care sînt stăpîni.

– Stăpîni?

– Mulţumesc pentru 7UP, se întoarse el. Miercurea pe la ora asta eşti în general acasă?

– Mda, în serile din timpul săptămînii nu prea ies.

– Poate am să mai trec. Dacă n-ai nimic împotrivă.

Ieşi cu mişcări ferme din cercul ei de lumină, spre uşă, vorbind din mers:

– Şi dacă nici mama ta nu are nimic împotrivă.

Melanie rămase în uşa deschisă a apartamentului, privindu-l pînă ieşi. Pe aleea din faţa casei, Paul încercă

să respire şi constată că nu-i ajungea aerul. Curînd urmau să înceapă sufocările şi spera să se îndepărteze îndeajuns ca să nu-l vadă.

Îi luase tot aerul, toată lumina, iar Paul porni cu capul în piept prin realitatea cenuşie. O noapte complet neagră.

În seara aceea, cînd Beth ajunse acasă, lui Melanie nu-i mai tăcea gura. Venise Paul în vizită, ce băiat straniu, ce părere avea de el, era măcar pe jumătate atît de ciudat pe cît îl găsea ea? Dar o intriga, trebuia să recunoască, turuia fata înainte, ca o preadolescentă vorbind ţanţoşă despre primul ei curtezan.

În sinea ei, Beth se prăbuşi. Deci, studentul care-i plăcuse cel mai puţin reuşise să-i găsească locuinţa nou-nouţă şi s-o penetreze în lipsa ei. Iar cel mai rău era că, după cîte i se părea acum, că fiica ei vorbea despre el ca şi cum i-ar fi făcut o impresie exemplară. Numai de băiatul ăsta în viaţa lor nu avea nevoie. Nu avea absolut nici o dovadă că era altceva decît un puşti nerod, nihilist, din Generaţia X, dar poate că atîta era de ajuns pentru a-l dori cît mai departe. Trebuia să le înăbuşe prietenia încă din faşă, dacă putea.

– Melanie, Paul a fost unul dintre studenţii mei, dar ar fi ultimul pe care să ţi-l recomand ca prieten.

– De ce spui asta?

În vocea lui Melanie revenise acel ton dur şi îndărătnic, iar Beth trebuia să găsească o cale de a o lua pe ocolite. De ce nu putea comunica niciodată cu fiica ei de la egal la egal, fără toate pericolele unei lupte iminente?

– Pentru că este *într-adevăr* ciudat, de-asta. Pune întrebări extrem de tulburătoare. Pare să-l intereseze

mai mult criminalitatea decît aplicarea legii care înlătură criminalul din societate.

Bîjbîia. Nu avea nici un argument concret împotriva lui. Avea să pară o prejudecată împotriva unui om pe care Melanie avea să creadă că pur şi simplu nu-l înţelegea.

– Adesea vorbeşte de parcă ar considera că legea e o unealtă a oamenilor răi, că nu conţine nimic bun sau moral.

– Asta seamănă suspect de mult cu o reacţie personală nedreaptă, mami.

– Ce altfel de reacţie aş putea să am, dacă nu personală? Şi cînd am judecat eu vreodată „nedrept", dacă îmi susţin judecata cu o raţiune sănătoasă?

– Vai, iar începe să-mi aplice tehnica interogării logice, întoarse Melanie capul, vorbind în gol.

– Îmi pare rău, Melanie, nu ieşi. Lasă-mă să încerc să-ţi explic...

– Nu e nevoie. Crezi că, dacă umblă în negru, e unul dintre ăia cărora le plac nightclub-urile, muzica violentă şi...

– Melanie. Termină. Ştii bine că nu-mi bazez opinia pe hainele lui.

– Oricine nu poartă costum în trei piese şi butoni lustruiţi ţie ţi-e suspect, mami, recunoaşte. Eşti aşa de P.C., că trăsneşti cale de-o poştă. Dacă ai fi o carte, te-ai intitula „Ferească-ne Sfîntul de schimbare".

Beth izbucni deodată în rîs, cu faţa încreţindu-i-se şi gura deschisă larg.

– De unde-ţi vin ideile astea? întrebă ea, printre hohote. Ce titlu zici că aş avea?

Şi continuă să rîdă.

Melanie se oprise în uşă, iar furia i se transformase

într-o veselie răutăcioasă. Cu ochii sclipind, își reprimă zîmbetul care dorea să-i destindă buzele.

– „Ferească-ne Sfîntul de schimbare", repetă ea monoton, cu fața serioasă; apoi începu să rîdă la rîndul ei. Serios, mami, eşti prea aspră cu copiii. Am o mulțime de prieteni care poartă negru, ascultă muzică de care nu-ți place ție și-i interesează macabrul. Te-ai mira să auzi cît de inteligenți sînt. Numai fiindcă ție îți par ciudați nu înseamnă că e ceva în neregulă cu ei. Ți-am spus că l-am găsit straniu pe Paul, dar nu din cauza asta. Ci datorită modului cum reacționează față de unele lucruri. I-am arătat un volum de poezii şi, cîteva minute, a părut absorbit de pagini, ca şi cum eu nici n-aş mai fi fost aici. Sigur, îmi place şi mie poezia, ştii doar, dar pentru el era cu totul altceva.

Şi încheie, pe un ton moale:

– Pare să țină mult la tine. A venit doar ca să vadă dacă eşti okay.

Beth se aplecă spre podea, peste o cutie cu o vază de ceramică. O despachetă cu grijă din hîrtiile de mătase care o apărau.

– Apreciez asta, spuse ea, fără să se mai uite la Melanie. Dar l-am avut la curs. I-am citit eseurile. Îți spun eu că e... obsedat. Face o fixație pentru ceva sau cineva – şi aşa rămîne. L- am văzut cu ochii mei.

Melanie tăcu un moment, timp în care Beth speră că se gîndea mai bine. *Nu aveau nevoie* de complicațiile pe care le-ar fi putut aduce băiatul acela în viețile lor.

– Ei, oricine e obsedat de un lucru sau de altul, reluă Melanie, continuînd să-l apere. Ştiu că eu, una, sînt. Şi tu la fel.

– Poate. Dar nu în acelaşi sens. Dacă-l laşi să-ți dea tîrcoale destul de mult, vei afla şi singură. Atunci, însă,

va fi prea tîrziu. Se va fi lipit de tine definitiv.

– Ca TarBaby, zîmbi Melanie. Dar aş dori să mă laşi să-mi aleg singură prietenii, continuă ea, deja fără veselie.

Şi ieşi, lăsînd-o pe Beth să scoată vaza din cutie.

– Ce să mă fac cu ea? întrebă încet Beth vaza. Nu vrea să mă asculte. Niciodată nu m-a ascultat.

– *Te-am auzit*, răcni Melanie din dormitor.

Beth zîmbi. Oricît de certăreaţă era fiica ei, avea o companie extraordinar de plăcută. Putea înţelege de ce Paul s-o fi îndrăgostit de ea, dacă venise acolo în ziua aceea. Şi, totuşi, nu era deloc bine. Pe moment, nimic nu mai părea să fie bine. În viaţa ei se adunase destul rahat pentru ca o grămadă în plus nici să nu se mai observe.

La urma urmei, nu era decît un tînăr debusolat. Nu se compara cu un criminal sau un escroc sau aşa ceva. Iar ceva mai rău de-atît nu putea să-şi imagineze.

Avea să fie în regulă. N-avea decît să se agaţe de Melanie, dacă-l dorea atît de mult în preajmă ei. Iar dacă se sătura de el, avea să-l înlăture ca şi cum ar fi tăiat vîrful unui morcov. Melanie putea fi, în orice caz, necruţătoare, dacă-şi punea mintea.

De-asta nici n-ar fi trebuit să se ostenească încercînd s-o convingă să nu aibă nimic de-a face cu Paul. Ca de obicei, vorbise de pomană. Aşa păţeai cînd ţi se maturizau copiii. Asta era, vorbea la pereţi.

– Mami, nu e nimic în frigider.

Beth privi peste umăr. O, Doamne. Uitase să facă tîrguielile.

– La naiba. Trebuie să mă duc la cumpărături.

– Pizza.

– Nu. Iau ceva de mîncare. Mîncare adevărată.

– Pui fript Kentucky.

– Nu!

– Of, bine. Şi nu-l uita pe Pope. Are nevoie de nişte Kitty Litter şi 9-Lives noi.

Ridicîndu-se în picioare, Beth îşi dădu la o parte şuviţele de păr răzlețe de pe frunte.

– Încerc să nu uit.

Chase stătea în Taunus, pe stradă, privind casa cu apartamente. Voia să găsească o cale de a intra în apartamentul de la parter, pe stînga, unde locuia familia Kapon, imediat ce se făcea ţestul de tîrziu şi se stingeau luminile, indicînd că se culcaseră.

Planurile i se schimbară în momentul cînd o văzu pe Beth Kapon plecînd cu Jeep-ul. Însemna că fata era singură. Urma să intre şi să afle în cît timp se aştepta ca maică-sa să se întoarcă. Avea să afle multe.

Ieşi din maşină şi traversă strada cu pas vioi. Intră pe uşa din faţă, oprindu-se să asculte zgomotele de la etaj, înainte de a se duce la uşa din stînga şi a-şi lipi urechea de ea, ca să asculte. Nu auzi mare lucru. O pisică nenorocită mieunînd.

Se cutremură. Nu putea suferi mîţele. Detesta împuţitele alea de păroşenii cu gheare.

Apăsă clanţa, constată că era descuiat – vaci, vaci, vaci – şi intră, scrutînd încăperea dintr-o privire rapidă. Pustiu. Era în altă cameră. Încuie uşa cu broasca yale, care se blocă încet, cu un ţăcănit.

Pisica mioriăia ca scoasă din minţi. Se tînguia de foame. Ar fi trebuit să-i tragă careva una-n cap ca s-o potolească.

Lipăi fără zgomot peste mochetă, spre încăperea ce părea a fi o chicinetă cu o masă. Pisica stătea aşezată

pe duşumea, privind spre bufet. Sac de căcat miorlăitor. Se încruntă la ea şi-i văzu blana zbîrlindu-se pe spinare.

Intrînd în bucătărie, văzu un hoi care ducea în partea din fund a casei. Pe-acolo era dormitorul. Auzi o muzică slabă din acea direcţie. Ceva nou şi nesuferit. Nu era rap, altă pacoste, ci o melodie la fel de atonală.

Porni pe culoar, ţinîndu-se drept, şi intră în cameră fără nici o ezitare. Stătea întoarsă cu spatele spre el. Umbla la un *compact disc player* şi nu-i simţi prezenţa pînă nu ajunse aproape lîngă ea.

Se întoarse, cu un mic ţipăt. O doborî la podea, iar mîna fetei răsturnă în cădere o cascadă de CD-uri. Trebuia să se grăbească, altfel îi putea auzi cineva ţipetele.

Încălecînd peste ea, îi astupă gura cu o mînă, în timp ce cu cealaltă scotea o batistă din buzunarul de la spate. I-o îndesă în gură.

Se aplecă şi o privi în ochi.

– Ce ochi mari ai, fetiţo.

Melanie se încordă sub el, încercînd să-l zgîrie pe braţe, dar o lovi din nou, de astă dată destul de tare ca s-o lase fără cunoştinţă.

Nu mergea ca vecinii să cheme poliţia. Nnţ, Charlie. Era treabă importantă.

Beth ştiu că era ceva în neregulă din clipa cînd păşi în apartament. Avea ambele braţe pline cu pungi de la băcănie.

Domnea o tăcere mormîntală. Nici un sunet.

– Melanie?

Se repezi în bucătărie, trîntind sacoşele pe masă. Auzi miorlăituri. Înfundate. Unde era Pope?

– Pisi? Aici, pis-pis-pis. Melanie, unde eşti?

Porni spre dormitorul fetei. Poate era la duş. Dar nu,

nu se auzea apa curgînd.

Auzi din nou pisoiul, mai aproape. Se opri la uşa unei debarale din hol, pe care intenţionase s-o folosească pentru aşternuturi. O deschise, iar Pope se repezi afară, ţipînd nebuneşte. Alergă la bucătărie să-şi ceară zgomotos cina.

Ceva era îngrozitor de anormal. Melanie nu l-ar fi băgat niciodată pe Pope în debara.

Beth se mişcă iute ca fulgerul. Intră în camera lui Melanie şi îngenunche lîngă pat, ridicînd capul fiicei sale, îngrozită, atît de îngrozită, încît avea gura căscată şi scotea din gîtlej sunete stinse, sugrumate.

Melanie zăcea leşinată, cu hainele rupte în bucăţi atîrnînd pe trupul parţial gol. Se vedea sînge. Pe braţe, pe un obraz, acoperindu-i arcada ochiului ca o pată de vopsea.

– Melanie!

Se aplecă să-i caute pulsul şi, găsindu-l, aproape leşină de uşurare. Dar trebuia să-i oprească hemoragia, era, era...

A fost aici.

Beth întoarse capul să se uite în spate. Auzise ceva, pe cineva. Mergea pe culoar. Fusese în debara? Cu Pope?

Iisuse, ticălosul pleca şi, şi...

Sări în picioare, luînd-o la fugă după el. Nu văzu decît spatele unui bărbat, o pălărie de cowboy, după care individul trecu prin livingul umbrit, neluminat, plin de lucruri, şi ieşi pe uşa pe care ea o lăsase descuiată. Urlă după el, dar acum se mişca mai repede, alerga, îi scăpa.

O luă la goană, izbindu-se cu picioarele de cutii, lovindu-şi dosul mîinii de uşa din faţă, cînd căzu împleticită, iar apoi ajunse în vestibul, la uşa larg deschisă, pe

treptele de-afară...

Dispăruse.

Pur şi simplu. În neant.

Noaptea pustie începu să reverbereze de urletele ei. Din casele de vizavi ieşiră oameni, iar în spatele ei chiriaşii se repeziră pe scară. Beth se întoarse, continuînd să ţipe ordine neînţelese de a chema în ajutor, imediat, repede, Melanie era rănită, grav rănită, să cheme o ambulanţă, să sune la 911.

Se pomeni din nou în genunchi, fără a şti pe cine îmbrîncise în drum ca să intre în apartament. O ţinea pe Melanie în braţe, încercînd s-o tîrască din dormitor, pe culoar, spre bucătărie, ca să-i spele faţa.

Trebuia să şteargă sîngele.

Paul ştia că n-ar fi trebuit să se întoarcă la Melanie Kapon a doua zi după ce o cunoscuse, dar nu se putea stăpîni.

De astă dată, intră în casă fără să mai bată. Se opri la uşa apartamentului şi ciocăni, mai întîi încet, ca să nu-i atragă pe vecinii băgăreţi, apoi, cînd nimeni nu-i răspunse, mai tare.

Auzi o uşă de la etaj deschizîndu-se şi privi pe palier.

– Sînt la spital. Azi nu-s acasă, spuse femeia cea străină, pe un ton trist.

– La spital? i se strînse lui Paul inima.

– Fata a fost rănită, aseară după ce-ai plecat mata. Tăiată şi...

– S-a tăiat? Cît de grav?

Femeia clătină din cap, mişcîndu-şi mîinile în cerc, a neputinţă.

– A atacat-o cineva. A intrat cînd mama ei era plecată şi...

– Aoleu, futu-i mama mă-sii!

Paul o luă la fugă, repezindu-se pe uşă afară. Se opri pe trotuar, cu capul clocotindu-i pe dinăuntru ca un cazan pe foc. Era un singur spital, îşi spuse, ştia unde să se ducă.

Chase îl văzu pe băiat ieşind din casa de apartamente şi se întrebă cine era. Unui din stricaţii ăia care arătau ca vampirii, cum se îmbrăcau complet în negru, pantaloni negri, pantofi, cămaşă, făcînd ca pielea să le pară prin contrast mai palidă. Le- ar fi putut spune că uniforma era o formă de rebeliune prostească. Trăise de-a lungul anilor '60, cu pletele, hainele şleampete, mărgelele şi simbolurile de pace. Ştia el ce vorbea. Hainele se foloseau ca să-i faci pe oameni să aştepte ceva de la tine, aşa cum şi el adoptase costumaţia de cowboy. Dacă voiai să fii *cu adevărat* rebel, nu cu hainele o făceai, ci cu pumnii, cu pietre şi cu foc, mai ales cu foc.

Îşi mîncă a doua parte din Almond Joy, mestecînd încet pentru a savura pe deplin aroma nucii de cocos şi a ciocolatei. Mestecă migdalele într-un terci fin, cu măselele sale mari.

Poate că tînărul era iubitul fetei, deşi erau vizibil nepotriviţi. Ea era o puştoaică arătoasă, foarte arătoasă, pe cînd el... în fine, era un puşti nătărău, cu părul tuns numărul unu, tot capul cenuşiu mărunt ca un kiwi din alea scămoase care se vindeau la legume şi fructe. Nu era unui despre care să scrii acasă, după părerea lui Chase, care ştia să recunoască aspectul arătos cînd îl vedea. Sharon Stone era arătoasă, Marilyn Monroe, şi aia fusese arătoasă, da' zău că da. Hollywood-ul nu mai produsese nici o blondină ca ea. Tom Cruise, Al Pacino, chiar şi Nicholson, ăştia da, arătoşi. Băiatul ăsta cu

mutra de cîine bătut şi capul ras nu era un exemplar arătos al speciei umane, nici aşa, nici pe dincolo.

Deşi nici el nu prea avea căderea să vorbească, îşi spuse Chase, zărindu-se reflectat în oglinda retrovizoare a maşinii închiriate unde stătea.

Harry Dean Stanton, cu care semăna, nu era chipeş după părerea nimănui, din Hollywood sau dinafară. Dar avea caracter, la fel ca Harry Dean, iar asta era mai mult decît putea spune despre sucitul ăsta care vizitase casa lui Beth Kapon.

Ceea ce-l sîcîia pe Chase cel mai mult era că nu putea asocia chipul băiatului cu al nici unui actor. Nu era un River Phoenix. Nici un Cory Haim.

Trase o pungă de hîrtie maronie peste bancheta maşinii şi mai luă o ciocolată. Apoi urma să guste din Payday. Sau poate din Clărk.

În timp ce era preocupat să scoată ciocolata din pungă, un glas vorbi la fereastra deschisă a maşinii, atît de aproape de urechea lui Chase, încît aproape făcu pe el.

– Auzi, îi cunoşti pe locatarii din casa aia?

Chase îşi suci gîtul, întorcîndu-se să vadă cine-i vorbise. Era băiatul. Crezuse că plecase şi, cînd colo, iată-l, jegosul, probabil ocolise ca să-l fileze. Îi veni să-şi repeadă mîinile pe fereastră şi să-l tragă cu capul înăuntru, de urechi.

– Ce? întrebă, stăpînindu-se pentru a fi sigur că nu-l trăda glasul şi nu începea să urle la el.

– Am văzut că pîndeşti casa. Cunoşti pe cineva de acolo? Sau ce treabă ai pe-aici? Cine naiba eşti, dom'le?

Chase îl măsură din cap pînă-n picioare, cu o privire severă.

– Maică-ta nu te-a-nvăţat să te porţi? îl întrebă el.

Sau ai tu aşa un obicei să iei oamenii pe la spate şi să le pui întrebări mîrlăneşti?

– Nu e o mîrlănie să-ntreb ce cauţi aici. Totuşi, pot chema copoii, ca să te-ntrebe ei.

Şi tînărul se îndepărtă de maşină, pornind pe stradă.

Înjurînd, Chase încercă să-şi descheie centura de siguranţă şi să coboare. Tocmai deschisese portiera şi se pregătea să strige după puşti, cînd îl auzi spunînd din partea opusă a maşinii:

– Aici sînt.

Tresări mai-mai să cadă de pe picioare.

– Auzi, puştiule, îţi arde de jocuri? De-a v-aţi ascunselea? Ce- ar fi să te cari?

– Ba nu mă car deloc. Cred că anunţ poliţia.

Şi plecă din nou, de astă dată în partea opusă.

– Ascultă, vino înapoi! Am să-ţi spun ce fac.

Paul se răsuci, privindu-l bănuitor. Reveni la maşină şi îl întrebă, peste capotă:

– Deci, ce faci aici?

– Ei, nu trebuie să ştie toată lumea, înţelegi, dar m-a angajat procuratura ca să stau cu ochii pe Elizabeth Kapon.

– Pentru ce?

– Pentru orice face. Doar ai auzit de supravegheri, nu? E acuzată pentru deţinere de droguri. Credem că s-ar putea să mai obţină coca, înţelegi, şi...

– Sînt student la drept. Ştiu ce fel de porcărie se întîmplă cu doamna Kapon. Cred c-ar fi bine să găseşti o poveste mai deşteaptă. Nici vorbă ca procurorul, care întîmplător e prietenul şi fostul asistent al doamnei Kapon, să angajeze un căcănar ca tine ca s-o urmărească.

O, Doamne, îşi spuse Chase, simţind că-i venea un gust acru în gură. Tocmai regurgitase puţin din Almond

Joy şi avea un gust de nucă de cocos fiartă în lapte de pasăre.

– Urcă-n maşină, puştiule, reveni el pe locul de la volan. Se întinse şi descuie portiera din dreapta.

După cîteva secunde, băiatul deschise portiera şi se uită înăuntru.

– Coci tu ceva, zise el. Spune-mi ce, sau chem sticleţii.

– Şi dacă scot eu pistolul...

Chase îl luă din tocul de sub vesta western de piele. Era un mic pistol automat şi arăta negru-ameninţător, lucru perfect justificat, întrucît *era* negru şi ameninţător.

– ...şi dacă-ţi spun că n-ai să chemi pe *nimeni?*

Văzu gîtul băiatului înghiţind în sec. Un pistol le punea întotdeauna lacăt la gură.

– Ce-ar fi să mergem la o plimbare şi să stăm de vorbă? întrebă Chase retoric. Îi făcu semn să intre şi să închidă uşa. Punînd pistolul în poală, porni maşina.

Băiatul rămase tăcut pînă ajunseră în afara oraşului. Chase conduse maşina pe un drum de ţară cu două benzi, printre ferme şi crescătorii de vite. Găsi o derivaţie desfundată care ducea la un mic rîu şi coti pe-acolo. La cîţiva metri de apa noroioasă, opri, apoi îi ordonă tînărului să coboare.

După ce-l văzu stînd lîngă maşină, zise:

– Nu-mi plac puştii care umblă-n negru şi se tund la piele.

Băiatul clipi, cu nişte ochi ca de bufniţă.

– Nu-mi plac puştii care se apropie pe furiş şi mă ameninţă că anunţă sticleţii.

Tînărul începu să spună ceva, dar Chase îl făcu să tacă, dintr-o mişcare a capului care-i închise gura.

Se gîndi să-l omoare. Între timp, se produse un ne-

aşteptat vîrtej de vînt care ridică în văzduh nisip şi praf uscat. Duse o mînă la ochi, răcnind:

– Muiangiu mic ce eşti, am să-ţi zbor creierii!

Se repezi înainte, dar puştiul o tulise. Trăgînd un foc în direcţia lui, îl făcu să încremenească.

În acel moment, Chase avu impresia că înapoia lui era cineva, privindu-l, gata să-l împuşte pe la spate. Se răsuci, trăgînd la nimereală. Gloanţele azvîrliră în aer bulgări de ţărînă. Nu era nimeni. Se întoarse din nou spre puşti. Văzu că se îndepărtase cu încă un metru şi jumătate cel puţin.

– Eşti amicul fetei lui Kapon? întrebă el, dornic să afle legătura.

– Abia ieri am cunoscut-o.

– Şi ce-ai să-i spui data viitoare cînd o vezi? Despre mine?

Băiatul ezită, înainte de a răspunde posomorît:

– Nimic.

– De parcă te şi cred, boule, spuse Chase, făcînd un pas încă dinainte de a fi terminat de vorbit, pentru a-l lovi din răsputeri în frunte cu patul pistolului. Băiatul căzu la pămînt, chircit. Chase se retrase la timp ca să nu se pomenească prinzîndu-l în braţe. Din fruntea puştiului curgea sînge, mult. Se lăsă pe vine şi-i luă pulsul cu două degete, la gît. Okay. Destul de regulat. Nu păţise nimic. Avea să-l doară capul ca toţi dracii cînd se trezea; dar nimic mai mult.

– La dracu', înjură Chase, pornind înapoi spre maşină. Tot timpul avusese dreptate. Oamenii îl spionau. Se ţinea cineva după el. Altcineva, nu puştiul ăsta; puştiul nu era decît simptomul unei boli mai răspîndite. Pericolul din jurul acelei operaţiuni simple creştea ca muşchiul năpădind complet un trunchi de copac.

Trase maşina în marşarier de pe drumul desfundat, pînă pe şosea, lăsîndu-l pe băiat căzut lîngă rîu.

Acum trebuia să-şi schimbe travestiul, să arate altfel. Puştiul îl marcase şi n-avea să-l uite.

Mare pacoste pe capul lui.

Cel puţin, mai avea de partea sa elementul surpriză. Tot era ceva.

Despachetă cu o mînă ciocolata Clark, în timp ce conducea, şi începu s-o mănînce. Spera să nu-i vînă înapoi pe gît, cum se întîmplase cu Almond Joy. Era mort de foame şi încă nu găsise un local unde să mănînce de cină.

Capitolul 13

Jeff Dalta stătea în salonul de cocktail de la „Riviera", cu dansatoarea sa, Jordie. Primise un telefon tulburător de la Chase. Se părea că un puşti îl surprinsese supraveghind casa lui Kapon, iar acum trebuia să se complice şi mai mult cu deghizatul ca să poată face ceva. Poate ar fi fost mai bine dacă-l lichida pe puşti, dar asta ar fi putut să creeze mai multe probleme decît rezolva. Copoii îi luau tare pe ucigaşii de copii; ar fi ieşit prea mare agitaţie, iar Chase o ştia.

Dalta detesta complicaţiile. Chase ar fi trebuit să fie mai atent. Se zvonea că avea unele nervozităţi ciudate, dar Dalta nu-l crezuse atît de prost încît să se lase filat de un puşti.

– Ce-i cu tine, bonbonel? Toată seara n-ai prea fost în apele tale, se gudură Jordie mai aproape de el în separeu, punîndu-şi mîna pe a sa, peste faţa de masă.

– Afacerile, răspunse Dalta. Mereu afacerile.

– Te pot ajuta cu ceva? întrebă fata, coborîndu-şi încet mîna în poala lui.

La naiba, în seara asta nu se putea concentra asupra fetei. N-avea să fie bun de nimic. Îi luă mîna mică şi o

îndepărtă, punînd-o la loc în poala ei.

– N-am nimic. Sînt doar preocupat.

– Toţi avem grijile noastre, replică Jordie, nederanjată de respingerea atingerii.

Dalta întoarse capul spre ea. Grijile ei se refereau la cîştigarea a destui bani ca să-şi cumpere jucăriile luxoase şi scumpe pe care le dorea. N-ar fi ştiut că recunoască o grijă adevărată nici dacă-i cădea în cap. Avea bogăţiile tinereţii şi frumuseţii. Timpul era de partea ei. Nu se putea plînge.

– N-ai nici o grijă, spuse el. Mă ai pe mine, puişor.

Cînd Jordie se încruntă uşor, Dalta se corectă. Uita mereu că nu- i plăcea apelativul „puişor":

– Jordie. Mă ai pe mine şi nu-ţi mai trebuie nimic – şi nimeni.

Faţa i se lumină într-un zîmbet. Cu excepţia pieptănăturii înfoiate şi a rochiei negre şi decoltate cu paiete, părea o Madonă, pură şi neatinsă de păcate sau greutăţi.

– Eşti într-adevăr bun cu mine, spuse ea.

Dalta privi spre clienţii din bar, unii beţi, alţii prea obosiţi şi dărîmaţi ca să se mai îmbete, unii căutînd, alţii deja împerecheaţi cu cîte o parteneră pentru noapte, şi se întrebă cînd avea să preia interesele propriului său cazinou, cînd îl putea da pe Tony la o parte din drum, ca să ajungă el şef în Vegas. Atunci, avea să poată fi chiar mai bun cu Jordie.

– Am putea merge acum la masa de craps, Jeff? întrebă ea, readucîndu-l în prezent.

O privi cum îşi termina whisky-ul cu gheaţă. Îşi linse buza de jos. Sclipea roşu în lumina lumînării de pe masă. Mirosea a parfumul ei favorit, „White Diamonds". El i-l cumpărase.

Avea să dorească o mizăşi cîteva cîştiguri, înainte de a merge sus să se zbenguiască. Era programul lor. Întîlnire la un pahar sau la cină, joc la mese, apoi drept spre apartamentul lui Dalta. Lăsa minimum o mie cînd jucau craps – Jordie mergea întotdeauna la pas – iar uneori pierdea şi mai mult, dacă voia să joace stud cu şapte cărţi. Jordie a lui nu făcea parte tocmai din liga marilor cartofori, dar juca, iar jucătoarele erau scumpe.

– Sigur, se ridică el, scoţînd din portofel banii pentru jetoane.

În drum spre sala de cazinou, văzu cum Jordie atrăgea atenţia tuturor jucătorilor, cu excepţia celor mai înveteraţi, şi fu mîndru. Farmecul ei era ca un balsam pe *sufletul lui Dalta.*

Spre deosebire de vechile vremuri pe Strip, cînd majoritatea oamenilor se îmbrăcau cu costume şi rochii pentru a veni să joace la cazinou, azi peste tot umblau numai turişti îmbrăcaţi neglijent. Oriunde se uita, oamenii erau în blugi, şorturi, tricouri, tenişi. Unde se credeau, în camping? Cîndva, Vegas-ul avusese clasă. Bănuia că aceasta ieşise pe uşă cînd din L.A. începuseră să sosească autobuzele pline cu pelerini pentru această Mecca a jocurilor, iar liniile aeriene deschiseseră ofertele de bilete tur-retur cu reducere. Nu prea folosea nici faptul că celebra Strip încerca să se transforme într-un parc tematic de orientare familială. M.G.M. Grand era o singură hală gigantică, în care se găseau motivele din Oz şi jocurile de bîlci pentru copii.

Îl scîrbea gîndul că marele său Oraş al Păcatului era dat pe mîna tineretului. Pe de altă parte, de-acolo veneau banii.

Dar, cu Jordie alături, îmbrăcată elegant de la pantofii cu toc cui negri cu auriu şi pînă la cerceii de cristal

ce se legănau reflectînd lumina, într-o ținută ucigătoare, se simțea mult mai bine. Pe lîngă ea, lustrul exotic al cazinoului pălea. Era ca o zeiță în grija lui pămînteană și, pe neașteptate, îl izbi ca un baros între ochi ideea că acum însemna pentru el mai mult decît oricare dintre celelalte *showgirls* dinainte. Era prea impecabilă, prea sufocant de perfectă ca s-o piardă. Nici chiar Denise, în vremurile mai bune ale tinereții ei, nu fusese vreodată atît de seducătoare.

Înainte ca Jordie să-i ceară, îi dădu trei hîrtii de o sută de dolari, pentru a putea cumpăra jetoane de la dealer. Fără îndoială, avea să le piardă și să întoarcă ochii rugători spre el, iar Jeff urma să-i mai dea. Zîmbetul cu care îi mulțumea era o răsplată îndestulătoare, dar și gîndul că în curînd avea de asemenea să se culce în același pat cu el îi stîrneau un delicios fior al puterii care-i cobora din gîtlej, unde i se fixase inima, pînă între picioare, unde simțea primele palpitații ale poftei.

Ducă-se-n mă-sa Chase și problemele care apăreau în împuțitul de Geneva, Texas. Era în Vegas și avea puicuța la braț.

Dalta vorbise nefiresc de scurt cu el. Chase puse în furcă receptorul telefonului public și rămase un moment în cabină, recapitulînd conversația. La naiba, nu dorise decît să-l anunțe că acum situația stătea puțin mai altfel, să știe că manevrele erau mai dificile. Dalta nu trebuia să ridice așa tonul la el.

Esențialul era că Dalta voia să se-apuce de treabă. Să termine cu frecțiile, îi spusese, s-o doboare pe Kapon la pămînt. Ce aștepta, căcănăria de 4 Iulie?

Lui Chase nu-i prea plăcea să i se vorbească astfel. O înghițise, dar ce altceva ar fi putut face? Nu însemna

că trebuia să-i şi placă. Dalta şi cu el fuseseră strîns legaţi înainte de plecarea din Vegas. Acum, cînd Dalta se baza pe el cu rezolvarea afacerii Kapon, ar fi trebuit să aibă încredere, dar nu, se comporta de parcă *deja* ar fi fost omul din vîrful organizaţiei, ca şi cum numai lumea lui ar fi contat, numai dorinţele lui ar fi avut importanţă. Ca şi cum căcatul lui nu putea.

Ei bine, Chase avea pentru el un buletin de ştiri înroşit în foc. În acel moment, nu era decît şeful cîtorva băieţi. Nici măcar din cercul interior al lui Tony nu făcea parte. Era un peştişor care înota cu rechinii şi trebuia să se bazeze pe Chase ca să rămînă în viaţă.

Sau aşa ar fi trebuit să creadă. Nu ştia că întreaga operaţiune era orchestrată din culise de Tony Mace. Aşa-i trebuia, nenorocitul.

Chase se întoarse acasă fierbînd în sinea lui, cu un nod în stomac. Odată ajuns în apartament, îşi scoase blugii decoloraţi, cămaşa cu mîneci lungi şi capse perlate, cizmele de cowboy. Aruncă pălăria într-un colţ al camerei, unde ateriză stîrnind un nor de praf care se adunase pe podeaua goală.

Se opri, în şort de jockey şi şosete, în faţa debaralei cu haine, privindu-şi garderoba sărăcăcioasă. Scoase o cămaşă cu mînecă scurtă şi nasturi pînă jos, de culoare galben-deschis, o pereche de pantaloni marinăreşti ieftini, apoi se aplecă şi găsi nişte mocasini uzaţi. Cam aşa se îmbrăcau în Vegas veneticii din afara statului. De obicei, îşi purtau părul lins pe spate şi ştiai că nu duceau mai mult de zece puncte în portofel.

Scotoci printre diversele obiecte din valiză, în căutarea unor ochelari cu lentile incolore şi rame argintii. Îi încercă, studiindu-se în oglinda de deasupra lavoarului din baie. Trebuia să-şi lase barbă, eventual un cioc.

Avea să-şi cumpere decolorant de păr de la drugstore, a doua zi, şi să-şi facă părul blond ca soarele. Urma să-l bine-dispună considerabil. N-avea să fie un Robert Redford, tot o sosie blondă şi bărboasă a lui Harry Dean Stanton urma să rămînă, dar nu-şi putea face operaţie estetică, pentru numele lui Dumnezeu. Nu urmărea să-l asasineze pe Preşedinte, sau cine ştie ce.

Oare băiatul avea să-l recunoască? De la distanţă, în nici un caz. De-aproape, mda, poate. Probabil. Dar dacă puştiul ăla se mai apropia atît de mult încît să-l marcheze, Chase se temea că nu-i mai rămînea decît să-l elimine. Detesta gîndul, însă Dalta devenise prea ciufut. Şi Tony, Doamne, dacă nu reuşea să-l mulţumească pe Tony, putea foarte bine să plece din ţară. Chase nu avea de gînd să dea greş.

Arcuindu-şi colţurile gurii în jos, se privi în oglindă. I se păru că tocmai auzise pe cineva umblînd prin camera alăturată, dar nu-i dădu atenţie. Foarte probabil, iarăşi îi juca feste imaginaţia.

Trebuia să-şi asume riscurile şi să spere că ieşea totul bine. Avea prea multă treabă de făcut pentru a se lăsa învins de nevricale.

Ascultă atent, fără a auzi nimic decît tăcerea ce vula din livingul întunecat.

Nu era nimeni acolo. *Nimeni.*

Ce dracu', mai bine să se ducă şi să-şi ia o sticlă de la magazinul de băuturi. Altfel, n-avea să poată dormi. Iar fără somn, urma să facă greşeli.

Parcă auzise un foşnet şi ezită din nou, încremenind. Trebuia să verifice. La naiba, era o sminteală, dar nu suporta să mai stea nici o clipă nelămurit.

Răsucindu-se dinspre chiuvetă, porni prudent prin hol, reluînd acţiunea din urmă cu cîteva zile. Se opri la

uşa livingului şi ascultă. Se uită prin întuneric, după vreun om. Cînd fu convins că în cameră nu era nimeni, deşi pentru asta avusese nevoie de cinci minute încheiate, merse în locul unde lăsase mocasinii şi îi încălţă.

Tot timpul, privi în jur şi peste umăr, sperînd să nu fie atacat de la spate. Nimic nu-l speria mai mult decît ideea că moartea îl putea lua pe nepregătite. Dacă o vedea sosind, era una, dar gîndul de a se repezi la el pe neaşteptate din beznă îl scotea din minţi.

Mare nevoie mai avea de sticla aia.

Zorile se iviră albastre şi rele, cu cerul neînduplecat ca un bloc de gheaţă uscată. Chase se chinui să se ridice, în ţîrîitul ceasului deşteptător, care suna atît de tare încît părea să se afle în ţeasta lui. Whisky-ul *Old Kentucky* pe care-l consumase în seara trecută îi bubuia acum în creier ca un ciocan pe nicovală. *Bang! Bang! Ba-da-bang!*

– O, Doamne, gemu el, dîndu-se jos din pat. Merse grăbit la baie şi deşertă un torent galben în toaletă. Cutia cu decolorant de păr stătea pe marginea lavaboului. Trebuia s-o facă. Imediat ce mai trăgea o duşcă de whisky ca să-şi alunge ultimii gărgăuni din timpul nopţii. N-avea să-i facă rău la durerea de cap, ba poate chiar urma să i-o alunge, deşi nu era dispus să parieze.

Reveni grăbit la pat, unde găsi pe jos sticla destupată. O ridică la buze şi bău cu sete. Îl făcu să tuşească, înteţindu-i şi mai rău bubuiturile din craniu.

N-avea încotro. Trebuia să-şi decoloreze părul.

Luă sticla de whisky cu el în baie şi o puse pe capacul bazinului de la toaletă. Desfăcînd cutia cu decolorant, scoase cele două flacoane cu substanţe chimice pe care trebuia să le amestece. Mirosul îl făcea să se

sufoce. Mai luă o înghiţitură de whisky, înainte de a-şi trînti preparatul pe cap, începînd să şi-l maseze în păr. N-avea o podoabă capilară prea luxuriantă. I se rărea, deşi încă nu începuse marşul înapoi de pe frunte. Era departe de-a fi chel. Probabil că nu avea nevoie de toată sticla, dar o folosi oricum în întregime, frecînd pînă obţinu o spumă albă.

Îl furnica precum un milion de degete masîndu-i scalpul, în timp ce se aşeză pe capacul toaletei, sorbind din whisky. În cîteva minute, durerea de cap trecu şi simţi că se îmbătase.

Şi ce mă-sa conta? Avea să se trezească înainte de a face vreo prostie nasoală. Trebuia să mănînce. Ceva. Nu se putea gîndi ce anume: în acel moment, nimic din lumea culinară nu-i făcea poftă. Nici chiar dulciurile. Doamne, cît îi lipseau excelentele fripturi cu ochiuri care se serveau în Vegas! Biftecul pe care-l încercase aici, în Geneva, avea un gust de parcă vitelul ar fi fost ţinut la dietă cu coceni de porumb şi materiale de ambalaj.

Încercă să-şi aducă aminte cînd adormise în sfîrşit, seara trecută, dar nu reuşi. Să tot fi fost ora unu, sau poate patru. Acum era opt. Dormise fie şapte ore, fie doar patru. Hop-aşa, era timpul să-şi dea jos pasta din păr! Dacă o lăsa prea mult, îi ardea pielea capului. Putea chiar să-i provoace căderea părului.

Îngenunche şi deschise robinetul de la cadă. Aplecîndu-se, îşi clăti capul. Poziţia îi dădea ameţeli. Rîse, iar hohotele reverberară din pereţii căzii de porţelan.

Nu era obişnuit să bea pînă i se rupea filmul şi adormea ca mort. Şi nici nu putea să deprindă năravul ăsta. Văzuse prea mulţi tipi, care obişnuiau s-o facă, ajungînd nişte epave. Tatăl lui, de pildă. Ai insomnie? Bea şi-ţi trece. Vin notele de plată şi n-ai un chior în bancă? Bea

pînă uiți. Nu ți se mai scoală baba ciocănitoare? Mai bea niței și zi-ți că ești un armăsar.

Numai dacă n-ar mai fi auzit încontinuu că tot umbla cineva pe furiș prin casa lui. Dacă povestea asta înceta, n-ar mai fi *trebuit* să-și ia whisky și la deșteptare să se îmbete din nou.

Căcat. Uneori, își dorea să poată vorbi cu cineva despre toate cele. Avea nevoie de un om care să-l asigure că era în regulă, că totul se întîmpla doar în mintea lui, că umfla disproporționat întreaga poveste. Îi trebuia cineva care să spună: „Bagă-ți mințile-n cap, Garduci! Ești bărbat, sau un băiețel fricos? Unde-i tipul care l-a ras pe Vinnie, unde-i cel care i-a fript pe frații Scarlotti, pe Wake Henderson și pe toți balaoacheșii ăia de pe vremuri? Unde-i Harry Dean Futu-i Stanton, dom'le?"

Rîse din nou și-și dădu seama că stătea de prea mult timp cu capul sub robinet. Dar era plăcut. Se simțea răcorit și curat, iar acolo jos era zgomot, nu mai auzea nici o drăcie din camera alăturată.

În sfîrșit, se ridică și luă un prosop. Cum, necum, se adună pe picioare, clătinîndu-se spre oglindă. Își dezveli capul, smulgînd prosopul, și privi transformarea. Era blond în toată regula. Noroc că întrerupsese procesul înainte de a albi complet. Încă mai avea o nuanță de galben. Nici nu se observa că era artificial. Avea sprîncenele rare și deschise la culoare, cu pielea strălucind palidă ca a omului care stă prea mult timp în casă.

Abia se mai recunoștea și, cu ochelarii pe nas... avea să arate ca Harry Dean în rolul unui contabil cu mutră de om anormal la cap. Mda. Cam cît de mult te puteai îndepărta de cowboy? Asta era limita reală.

Rîse din nou, frecîndu-se pe cap cu prosopul. Nu credea că avea nevoie și de o barbă.

În timp ce se rădea, începu să fredoneze *Red Sails in the Sunset*. Cînd termină de lucru în baie, aproape se trezise şi din beţie.

Dar avea să păstreze sticla pe diseară. Pentru orice eventualitate.

O tresărire la periferia cîmpului vizual îl făcu să se răsucească grăbit spre uşă. Miji ochii. I se păruse că era...

Nu, nu vedea nimic, era o halucinaţie.

Lucrul pe care nu credea că-l vedea se mişca încet, parcă purtat de o adiere. Se unduia, o umbră întunecată cu formă omenească.

– Cine futu-ţi mama mă-tii eşti? răcni Chase.

Umbra se ondulă din noi. Semăna cu... cu Jake. Puştiul mort al lui Tony.

– Jake? Tu eşti? Of, căca-m-aş... adăugă el.

– Bun venit în iad, răspunse blajin Jake.

Era glasul lui. Chase îl supraveghease odată, cînd merseseră într-o vacanţă pe Insulele Cayman. Îl dusese la un palat de curve deosebit de savuros, în partea de nord a statului. Puştiul era nesătul, regulase trei puicuţe în noaptea aia. Chase îl invidiase.

– Tu eşti, Jake?

– Vine moartea, Chase. Te pîndeşte după colţ.

Şi dispăru. Sau, mai degrabă, umbra dispăru, iar Chase rămase în uşă, privind spaţiul goi din faţa lui. Tremurînd ca un copăcel pipernicit în furtună.

– Futu-i, şopti.

Mai bine n-ar fi spus-o, îşi zise el. „Na c-acum văd şi stafii. Căcănăria asta tre' să-nceteze."

Tony aflase că Chase se pregătea să facă o mişcare. Se ridică de la birou, zîmbind. Soţia lui, care rareori mai

stătea pe-acasă, venea pe aleea grădinii de trandafiri, cu fusta lungă şi înflorată unduindu-se în urma ei şi printre picioare. Tony deschise glasswandul şi îi ieşi în întîmpinare.

– Vîntul ăsta cald nu se mai opreşte, se plînse Connie, scoţînd un sunet exasperat cu buzele. Era de origine din West Virginia, o zonă montană unde clima era mult mai umedă şi răcoroasă. Niciodată nu reuşise să se aclimatizeze cu vînturile deşertului care suflau dinspre coastele munţilor învecinaţi, peste cîmpii.

Se opri la umbra unui palmier înflorit. Tony ridică privirea, minunîndu-se de bobocii prelungi şi aplecaţi, de un alb lăptos.

– Unde-ai fost? o întrebă.

Soţia lui îl privi încruntată. Simţindu-i expresia, îşi coborî privirea dinspre copac către ochii ei.

– Ce s-a întîmplat? N-ar trebui să întreb?

– Am luat masa cu Denise.

– Aha.

– Ştiu că de obicei nu te amesteci, dar spune că aventurile Jeff cu *showgirls* au adus-o la capătul răbdării. Mi-a spus că a fost văzut cu o nouă amantă şi s-ar putea să fie ceva serios. Se întîlneşte cu ea de cîte două-trei ori pe săptămînă.

– Ai dreptate, răspunse Tony. Nu mă amestec. Nu mă privesc triunghiurile amoroase.

– Îl deteşti destul ca să-l laşi să fie părăsit de nevastă?

Tony studie privirea neabătută a soţiei lui. Îl provoca. Acum, cînd era capul familiei, Connie ştia că dacă el pocnea din degete, mica problemă a lui Denise avea să se rezolve. Orice dansatoare din Vegas putea să dispară la ordinul lui.

– Dacă-l părăseşte, îl părăseşte, se întoarse el spre trandafiri, inspectînd tulpinile noi încurcate de vînt. Întinse mîna să le pună în ordine, cînd soţia sa îl atinse pe braţ.

– Denise îl iubeşte, spuse ea. Nu e vina ei că l-a apucat suceala asta cu greutatea. Nu este respingătoare, Tony. A încercat totul ca să slăbească, numai pentru plăcerea lui, iar el o răsplăteşte escortînd fete prin cazionuri, în văzul lumii. Îşi... Denise îşi iese din minţi.

– Probleme de familie, replică Tony, nedorind să fie implicat în afacere sub pretexte sentimentale. Nu e de competenţa mea să pun pe cineva să-l urmărească pe Jeff douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, numai ca să nu umble cu femei. Denise va trebui să se descurce singură. Regret.

– Ba nu regreţi deloc.

– Ce?

Vehemenţa răspunsului ei îl surprinsese.

– Vrei să-l părăsească, nu-i aşa? Jeff e problema ta, aşa că vrei ca Denise să fie problema *lui*. Oare un om de onoare, moştenitor al cuiva ca tatăl tău, ar lăsa situaţia asta să se rezolve de la sine, fără a o ajuta pe biata femeie?

Niciodată nu-i mai vorbise cu atîta asprime. Niciodată nu-i ceruse să ia măsuri în legătură cu vreunul din băieţii lui.

– Connie...

O cuprinse în braţe. Îşi coborî mîinile de pe umerii ei pînă la talie, apoi o trase şi mai aproape.

– Nu pot face ceea ce-mi ceri. De data asta, nu. Am spus că-mi pare rău, şi îmi pare, pentru Denise, dar îi va fi mai bine fără el. Sînt destui bărbaţi care ar fi mîndri s-o aibă de soţie. Jeff nu e unul dintre ei. N-o merită. Dacă

vrea *showgirls*, o să le aibă, orice-aş face eu – cu excepţia de a-l omorî pe ticălos. Iar una ca asta nu vreţi nici tu, nici Denise, nu-i aşa?

I-ar fi plăcut să-l omoare. Dar era mai bine, oricum, dacă o făcea Kapon în locul lui.

Connie oftă, înmuindu-se la pieptul său. Lui Tony îi plăceau sînii ei, moi şi dolofani, lipiţi de el. Se potriveau perfect pe plan sexual. În toţi anii lor de căsnicie, niciodată nu rataseră un orgasm. Connie era dornică oricînd şi mereu bună la pat. Ceea ce reprezenta unul dintre motivele pentru care dansatoarele nu-l tentaseră niciodată.

– Denise era aşa de tristă, Tony, oftă ea din nou. E dureros pentru o femeie să iubească un nemernic.

Tony chicoti:

– I-ai găsit un nume de modă veche foarte potrivit.

– Fiindcă sînt o fată bună de modă veche, îl muşcă ea uşor de lobul urechii, făcînd să-l străbată un fior prin ceafă.

– Să nu pleci nicăieri diseară, şopti Tony. Rămîi cu mine.

– Dar am...

Se opri, apoi continuă:

– Nu e important. Dacă vrei să stau la noapte acasă, voi fi aici.

În timp ce pleca, lăsîndu-l cu trandafirii lui, Tony se miră cît de mult îşi iubea soţia. O iubea la fel de mult pe cît o disprețuia Jeff în mod vădit pe Denise. Poate că asta făcea ca Jeff să fie un om atît de crud şi viclean. Nu ştia cum să iubească o femeie, mai ales femeia lăuntrică, adevărata femeie cu care era însurat. Ce mai conta carcasa supraponerală, la sfîrşitul vieţii? Ce mai rămăsese din femeia frumoasă ajunsă la optzeci de ani?

Spiritul era acela pe care trebuia să-l iubească bărbatul, nu carnea.

Fără Connie, n-ar fi putut suporta execuția lui Jake în Texas. Era o stîncă de care se ținea ancorat pe suprafața planetei, împiedicîndu-l să-și ia zborul spre soarele arzător.

Îl surprindea că putea iubi atît de profund și urî atît de complet. Ridică din umeri, acceptîndu-și firea paralelă.

Vîntul continua să sufle neschimbat, în timp ce Tony descîlci tulpinile de trandafiri din tufișurile alăturate și le legă acolo unde urmau să crească. Începu să cam transpire, deși de obicei, chiar și pe o asemenea caniculă, rareori era afectat. Vîntul era uscat și mirosea a fierul agățat de sînci, pe coastele munților vulcanici. O picătură de sudoare i se prelingea pe frunte.

Continuă să smulgă bobocii morți sau ofiliți de pe tufele de trandafiri, cu gîndul la Chase care-și începea treaba în Geneva, întrebîndu-se care era prima mișcare și dacă avea s-o lovească pe Elizabeth Kapon pînă la sînge.

Avea să plătească. Trebuia să plătească.

Pierderea lui Tony o cerea. Golul din inima lui n-avea să se umple pînă cînd din viața acelei femei se alegea pentru totdeauna praful.

În acea noapte, pe cînd stătea în cabinet citind un număr din revista *Time*, telefonul particular al lui Tony sună. Ridică receptorul, pentru a auzi glasul lui Chase.

– Ar fi cazul să știi că am atacat-o pe fată. Fiica.

Tony trase aer în piept.

– Cît de rău?

Auzi un mormăit, apoi telefonul ciocnindu-se de ceva, ca și cum Chase l-ar fi izbit de perete.

– Rău.
– Atunci, e bine, nu? Va trăi, aşa-i?
– Va trăi.
– I-ai lăsat o cicatrice, să-i fie ţinere de minte?
– Da.
– Al meu eşti, Chase.

Puse receptorul în furcă, rezemîndu-se de spătar. Nu erau mulţi cei care cunoşteau adevăratele obsesii ale lui Chase Garduci. Nici chiar Dalta nu ştia despre ele. Chase era violator în serie, toată viaţa fusese. Tony afla totul despre băieţii lui şi nici unui nu era atît de sucit la cap ca Chase. Asta-l făcea să fie cu atît mai formidabil. Puţul negru al sufletului său era mai întunecat decît vremurile dinainte de a fi apărut soarele.

Găsea o mare satisfacţie în a şti că puştoaica lui Kapon fusese violată şi tăiată.

Nu era de-ajuns, nici pe departe, dar tot era un început.

Capitolul 14

Chase a petrecut toată ziua în maşina sa închiriată cu aer condiţionat, prin magazine cu aer condiţionat şi, printre ele, căutînd cîte o briză care să-l răcorească. Era o zi înăbuşitor de caniculară în sud-estul statului Texas, atît de umedă încît aerul părea prea greu şi dens ca să poată fi respirat. Cum putea cineva să suporte locul ăia în timpul verii, Chase nu putea pricepe. Trăiau într-un infern sufocant.

Pe localnici nu părea să-i deranjeze. Îşi trăiau mai departe viaţa, făcînd treburile care le alcătuiau existenţele mărunte şi lipsite de evenimente. Drumul cu maşina la serviciu, mersul la masă, cumpărături, vizite la dentist, plimări pe străzile mohorîte prin căldura palpabilă, ca şi cum ar fi fost o nouă rasă de oameni, incapabilă să remarce vremea. Sau orice altceva dincolo de lungul nasului. Nici unul nu-l învrednicea cu o privire, ceea ce şi voise, nu-i aşa, cu părul său blond şi pantalonii de poliester atîrnînd pînă la pămînt pe peste călcîiele mocasinilor.

După cîteva ore de amorţeală privind oamenii, Chase începu să se simtă invizibil şi, cu toate că asta sperase, îl cam neliniştea. Era tentat să se ciupească pentru a

vedea dacă exista cu adevărat, dar asta era o idiotenie, ştia că era real, prea real şi, în ultima vreme, împovărat cu o imaginaţie vie care nu încetase să-l facă să se simtă bîntuit, cu toate că trecea neobservat de pietoni.

La apusul soarelui, Chase cumpără un bidon de plastic din magazinul Wal-Mart local şi merse la un Stop 'n Go aglomerat să-l umple cu un galon de regular fără plumb. Făcu şi plinul maşinii, pentru ca benzinarul să nu observe că un galon din întreaga cantitate nu ajunsese în rezervor.

La ora opt, încă incomodat şi ud de sudoare în căldura care continua să se înalţe în valuri nevăzute din asfalt, Chase îşi parcă maşina la cîteva colţuri de casa lui Kapon. Observă strada o vreme, ajungînd la concluzia că n-avea să fie prea circulată, acum cînd toată lumea venea acasă de la muncă.

La opt şi jumătate, umplu atent cu benzină două sticle de Coca-Cola de un litru, din plastic, şi le înşurubă capacele. Înjură cînd îşi vărsă puţină pe mîini şi trebui să se şteargă cu cîteva şervetele de la Burger King.

Pe la nouă fără douăzeci, coborî din maşină şi porni pe trotuar, cu sticlele de un litru într-o pungă maro de cumpărături ce i se legăna în mînă. Un om oarecare, venind de la cumpărături, atîta părea a fi.

Ajunse în dreptul casei lui Beth la ora opt şi patruzeci şi trei de minute. La majoritatea ferestrelor ardeau luminile. Era bine aşa. Nu voia să-i surprindă adormiţi. Tony spusese că nu omoare femeia. Pe dinăuntru trebuia s-o omoare, asta avea de făcut.

La opt şi patruzeci şi opt, goli o sticlă de Cola peste un arbust ce creştea lîngă casă. Peste două minute, o turnă pe cealaltă în lada metalică de gunoi din spatele casei. Focul acela nu avea să aprindă casa, era prea

departe de lemnărie, dar urma să provoace un fum negru şi gros de la gunoiul din ladă îmbibant în combustibil. Îi dădu foc cu un chibrit, merse grăbit la tufiş, se asigură că se aprinsese bine, după care porni înapoi pe alee spre maşină, legănînd din nou sacoşa pe lîngă el, în ritmul paşilor.

Nu rămase să vadă ce avea să se întîmple.

Asta nu făcea parte din misiune. Urma să afle rezultatele a doua zi. Probabil la ştirile de dimineaţă. Dacă murea cineva cu excepţia lui Beth, cu atît mai bine, dar avea experienţă cu lucrurile de acest fel. Rareori se soldau cu victime omeneşti.

Bănuia că în noaptea aceea putea adormi fără whisky. Pusese în scenă spectacolul şi dansa cu toată viteza.

Paul se trezi în semirezerva de spital, chiar înainte ca soarele să-şi înceapă coborîrea finală spre orizont. Putea pleca acasă, îi spusese medicul, imediat după vizita de seară.

Prima întrebare a lui Paul se referi la Melanie.

–Trebuie să se fi internat înaintea mea, spuse el. Vreau neapărat să ştiu ce face, vă rog!

Văzîndu-i agitaţia, doctorul ieşi din salon să se consulte cu cineva de la departamentul de internări, la parter. Reveni peste cîteva minute, cu o cută adîncită între ochi.

– Melanie Kapon a fost internată la urgenţă aseară, apoi s-a externat.

– Ce se întîmplase cu ea? Am auzit că a fost atacată şi tăiată.

Medicul ezită.

– Vă rog, stărui Paul.

– A fost molestată sexual şi avea tăieturi pe braţe, precum şi una pe obraz, care a necesitat coasere. A fost anunţată poliţia, i-au luat declaraţia şi... probe.

Paul se ridică imediat din patul de spital, cu o expresie îngrozită pe faţă.

– Trebuie să ies de-aici. S-o văd.

– Acum te poţi îmbrăca. Dacă vrei să pleci mai devreme, du-te jos la birou cu hîrtiile astea.

Paul se îmbrăcă, atît de grăbit încît nici nu reuşi să se încheie drept la nasturi. Fusese găsit, avea să i se spună mai tîrziu, de către un negru bătrîn care pescuia în rîul lîngă care îl agresase omul din maşină. Abia dimineaţă îşi revenise destul ca să înţeleagă că se afla la spital. Pe mama lui o apucaseră istericalele. Pusese un poliţist să aştepte la uşa camerei şi intrase la el imediat ce se trezise.

– Sînt la spital, îi zise Paul poliţistului care se apleca asupra lui; întoarse capul spre cealaltă parte a patului. Cît timp am dormit?

Toată seara şi toată noaptea, i se răspunse. Suferise o lovitură la cap şi o comă, rămînînd inconştient în tot acel timp. Nu era de mirare că mama lui înnebunea de grijă. Trebui s-o asigure că era bine, nici măcar capul nu-l durea. Femeia se duse totuşi după medic, lăsîndu-l singur cu poliţistul.

Ce ştia? Cine îl lovise în cap şi de ce? Paul se strădui să-i prezinte toate detaliile, aşa cum le ştia. Nu uitase nimic. Îl descrise pe agresor pînă la asemănarea cu un actor de cinema, căruia însă nu-i cunoştea numele. Ştia însă cîteva filme în care jucase şi le spuse titlurile.

– Poate le găseşti pe casete video şi ne spui cine e personajul, ca să verificăm şi noi. E un delict grav. Puteai să mori sau să suferi vătămări cerebrale.

– Am probleme cu creierul? vru să ştie Paul, simţind un junghi în stomac.

– A, nu, voiam să spun că asta se *poate* întîmpla cînd eşti lovit în cap cu un pistol. Doctorul zice că nu ai rămas cu nimic permanent, dacă ţi-ai revenit din comă în douăzeci şi patru de ore. Nici măcar o fisură de craniu nu ai. Ai primit doar o lovitură zdravănă în cap, atîta tot.

– La naiba, ce mai uşurare, rîse slab Paul, în timp ce stomacul i se destindea, lăsîndu-l din nou să respire normal.

– Deci crezi că tipul ăla pîndea casa procuroarei?

– Mda, sînt sigur. Chiar el a recunoscut. Cred că e cel care a... a atacat-o pe Melanie.

Poliţistul notă în carnet şi-i spuse lui Phan să păstreze legătura şi să-i anunţe dacă-şi mai amintea ceva, sau îl vedea din nou pe individ.

Mama lui Paul reveni tîrînd după ea un medic care arăta atît de obosit încît ar fi trebuit să zacă şi el într-un pat, îşi spuse Paul. Îl lumină cu un creion-lanternă în ochi şi-i puse diverse întrebări, testîndu-i memoria. Paul trecu toate probele, iar doctorul îi spuse mamei sale:

– Nici o grijă, are capul tare, o să se facă bine.

În sfîrşit, sosise ora externării, iar Paul intenţiona să se ducă acasă la Melanie cît de repede îl purtau picioarele. Fierbea de mînie la gîndul a ceea ce i se făcuse fetei, dar se stăpînea. Altfel, ar fi început să spargă lucruri, să le arunce de pereţi, iar personalul spitalului putea crede că îşi pierduse minţile în urma loviturii şi nu l-ar mai fi lăsat să piece.

Alergă la parter şi îşi făcu formele de externare. Mama lui era casieră la băcănia H.E.B. şi lucra în schimbul de seară. N-avea să ajungă acasă pînă după unsprezece. Îi rămînea timp destul ca s- o viziteze pe

Melanie şi să ajungă acasă pentru a-şi aştepta mama cînd se întorcea de la lucru.

Flăcările de lîngă casă ardeau drept în sus, din tufiş, cățărîndu-se pe perete, cînd Paul traversă strada în goană. Văzu, iar spaima îi sări din creier în inimă, făcîndu-i-o să bată atît de tare încît crezu că avea să leşine.

Foc!

Fugi la uşa din faţă, năvăli înăuntru şi începu să bată cu pumnii în uşa lui Melanie, urlînd:

– FOC! FOC!

În spatele lui şi la etaje se deschiseră uşi şi deodată holul se umplu de locatari, mulţi dintre ei în cămăşi de noapte şi halate, cu ochii mari şi speriaţi, vorbind toţi odată cu teamă şi deznădejde.

Doamna Kapon deschise uşa şi, mai tare decît toţi ceilalţi, răcni:

– Afară! Toată lumea afară din casă!

Paul se uită în spatele lui Beth Kapon şi-şi dădu seama că, dacă Melanie ar fi fost acasă în timpul acelei agitaţii, trebuia s-o vadă acolo. Absenţa ei însemna că nu era în casă. Se întoarse şi ajută o bătrînă să iasă pe uşă, coborînd în faţa casei. Auzi sirenele maşinilor de pompieri şi văzu alţi locatari ieşind din casele de peste drum şi din vecini.

Alergă după colţul casei, unde văzuse focul, şi observă că nu producea pagube prea mari, urcase pe cîteva rînduri de scîndură dar încă nu ajunsese la acoperişul celor două etaje. Iisuse, dacă nu venea el, oare Beth Kapon ar fi simţit mirosul de fum sau alt locatar ar fi văzut flăcările înainte de a scăpa de sub control?

Coborîndu-şi privirea din susul zidului, observă fum ieşind din spatele casei. Se răsuci, văzu maşina de

pompieri oprind la bordură şi, cînd primul pompier ajunse la el, îi strigă:

– Mai arde într-un loc, după casă!

La opt şi cincizeci şi opt de minute, cele două mici focuri fuseseră stinse, iar Beth Kapon stătea lîngă el, privind peretele înnegrit de fum. Focul din spate nici nu ajunsese la casă. Se aprinsese într-o pubelă de gunoi şi nu se întinsese.

– N-a pătruns prin perete, dar reparaţiile tot vor costa nişte bani, spuse Beth; îşi acoperi ochii cu o mînă, clătinînd din cap. Nu-mi vine să cred că e cineva în stare să facă asta. Puteam muri cu toţii.

– Cred că o şi doreşte. Totuşi, pe individ nu-l interesează ceilalţi locatari, ci numai dumneavoastră şi Melanie.

Bătrînii încă mai stăteau pe gazon, de vorbă cu vecinii, discutînd ce s-ar fi putut întîmpla dacă îi prindea pe toţi în pat, adormiţi.

– Îmi dau seama, spuse Beth. N-au fost tocmai accidentale.

Chiar atunci, comandantul pompierilor îi ceru să-l însoţească la secţie pentru a-l ajuta să întocmească raportul şi să discute despre focuri şi despre cine le putuse aprinde. Stabiliseră deja că în ambele locuri se folosise benzină, caz clar de incendiere.

Beth îi spuse lui Paul:

– Poţi rămîne aici, ca să-i spui lui Melanie unde sînt? Vine acasă, în situaţia asta şi, în fine, nu vreau să se tulbure din nou. Şi n-ar fi cazul să fie singură.

Reveni cu privirea spre perete, cutremurîndu-se.

– Sigur, mai pot sta un timp. Undę e?

– Azi a stat la o prietenă, în timp ce eu am avut nişte treburi la tribunal. Îmi pare rău pentru lovitura de la cap,

continuă ea, atingîndu-l uşor pe braţ. A fost acelaşi, nu-i aşa?

– Mda, el a fost. Un tip îngrozitor de-a dreptul, doamnă Kapon.

În ochii lui Beth se zări o fulgerare neaşteptată.

– E mai mult decît atît, e un monstru. Îl voi găsi şi-am să...

Şeful pompierilor o chemă din nou, făcînd-o să lase fraza neterminată.

– Nu va trebui să faceţi nimic, dacă-l găsesc eu mai întîi, replică Paul.

Beth se întinse şi îl sărută pe obraz:

– Ai grijă de Melanie, pentru mine, okay?

Paul o privi urcînd în maşina de pompieri, înainte de a intra şi el în casă. Bătrîna cu eşarfa pe cap, care vorbea cu accent străin, spuse de pe scară:

– Mata ai făcut lucrul ăsta sau nu ai făcut mata?

Şocat de acuzaţie, Paul se opri, apoi rîse:

– Nu. Nu făcut eu. Dacă nu veneam, în noaptea asta puteaţi să nu mai aveţi în ce pat vă culcaţ.

– Aha, răspunse ea, mai liniştită. Mata eroul, da, băiat super.

Aşteptă pînă cînd femeia dispăru după colţul palierului, după care zîmbi şi intră în apartamentul lui Melanie. Oare voise să spună că era un superbăiat, un fel de Superman, poate? Avea o aură verde-palidă, ca iarba crudă primăvara. Îi plăcea foarte mult.

Încă mai simţea mirosul de fum şi lemn ars ud. Mirosea aşa cum bănuia că s-ar fi simţit disperarea, dacă avea miros.

Se aşeză pe un scaun, în aşteptare. Acum îl durea într-adevăr capul. Şi îşi amintise numele actorului, cel ce semăna cu omul care-l răpise şi-l pocnise la mir.

Harry Dean Stanton. Cu ăia semăna individul. Nu identic, dar destul pentru a lăsa o impresie în memorie. Spera ca acest amănunt să ajute poliția să-l prindă. Era cazul. Toată lumea știa cum arăta Stanton.

Ticălosul trecuse de la supraveghere la viol. Avea nevoie de o lungă ședere în celulă, la Huntsville Correctional. Ca la vreo sută cincizeci de ani. Sau o doză bună de substanță letală injectată, ar fi fost și mai potrivită.

Adică, dacă statul punea mîna pe el. Dacă Beth sau Paul îl prindeau mai întîi, nu mai era nevoie de nici o injecție.

Chase stătea așezat, cu picioarele răşchirate în fața lui. Micul televizor alb-negru din apartamentul mobilat își răspîndea lumina cenușie prin livingul întunecat. La fiecare cîteva minute, Chase era convins că umbrele se mișcau și smucea capul într-o parte și-n alta, încercînd să-l surprindă pe intrusul care *putea* pîndi acolo.

– Jake? întreba el. Tu ești, Jake?

Auzise sirenele în depărtare, cînd străbătea orașul cu mașina, și zîmbise la adresa promptitudinii voluntarilor locali. În Vegas sau Chicago le-ar fi trebuit mai mult ca să ajungă la fața locului. Jumătate din afurisita de casă se mistuia în flăcări, pînă să-și scoată ei furtunurile.

Pe micul ecran se desfășura o reluare cu *L.A. Law*. Lui Chase îi plăcuse întotdeauna filmul, cu excepția avocatului blond care le cucerea pe toate fetele, ăia era prea bun pentru binele lui personal, după părerea lui Chase. Nimeni nu se băga în pat cu atîtea femei, mai slăbește-mă. Nici chiar un tip cu bani, diplomă în drept și atitudine.

Umbrele se mișcară din nou, iar Chase se încordă. Poate era mai bine să aprindă lumina. Să aprindă toate luminile și să risipească tenebrele, asta ar fi rezolvat

problema cu formele şi siluetele care nu existau.

Nu existau.

Îşi adună picioarele lungi şi se ridică. În cîteva minute, aprinse toate lămpile şi plafonierele. Nu-l mai interesa *L.A. Law* şi nu-i păsa nici de noua sticlă cu bourbon Kentucky pe care o cumpărase în timpul zilei, stînd nedesfăcută pe tăblia chiuvetei.

Acum, cînd în apartament era lumină ca la amiază, putea în sfîrşit să adoarmă.

În lumină, umbrele nu aveau unde să se ascundă.

Pe parcursul următoarelor cîteva zile, Chase pluti ca un zombi. Dormea puţin şi îi era tot mai teamă să nu-l omoare cineva.

În lunea de după ce pusese focurile lîngă casa lui Kapon, veni cu maşina, la miezul nopţii şi trase cu pistolul în pereţi.

Începu să apară pe prima pagină a ziarelor din Geneva. LUATE LA OCHI DE UN NEBUN.

Să te strici de rîs. Nu era mai nebun decît alţii, ceea ce putea spune mult despre populaţia ţării în general.

Marţi, la orele unsprezece seara, se furişă pe lîngă casa lui Kapon şi tăie toate firele telefonice. Apoi aruncă vopsea roşie pe treptele verandei din spate.

Miercuri, dînd să se apropie de casă, văzu pîndarii. În faţa clădirii erau parcate două maşini de poliţie, de o parte şi de alta a străzii.

Dădu colţul şi reveni la apartamentul lui.

Trebuia să se dea puţintel la fund. Copoii aveau să se satur să stea toată noaptea degeaba. Curînd urmau să fie scoşi din dispozitiv, iar atunci avea să atace din nou. I-ar fi plăcut să pună mîna pe Beth şi s-o taie niţeluş. Poate nu pe faţă, cum îi făcuse fetei. Poate

undeva unde nu vedea nimeni. Într-un loc intim.

În ziua de joi a săptămînii următoare, văzu că sticleții plecaseră și mai făcu o ședință de tragere din mers. Data trecută, nu rănise pe nimeni. O baftă chioară și nimic mai mult. Acum, poate nimerea.

Curînd, toți locatarii lui Kapon aveau să se mute, indiferent dacă era cineva lovit sau nu.

Atunci avea să răpească fata.

O aștepta un ac la întîlnire, în Las Vegas.

În noaptea cînd Chase a tras a doua oară asupra casei, o chiriașă vîrstnică, numită Mary Robertson, îi aducea o ceașcă de cafea fiicei sale sosite în vizită, Arabel, în *living-room*-ul apartamentului.

Gloanțele loviră casa, șase la număr, în succesiune rapidă, iar Mary împietri pe loc. Nu văzu proiectilul intrînd pe fereastră, dar văzu geamul spărgîndu-se, împroșcînd peste tot cu cioburi. Și o văzu pe Arabel, fiica ei nemăritată, între două vîrste, ducîndu-și mîna la umăr căzînd pe podea, fără cunoștință.

Mary Robertson începu să țipe, pînă cînd veni cineva să-i bată la ușă, și abia atunci scăpă din mînă farfurioara și ceașca de cafea, repezindu-se să-și ajute fiica. Curînd, ușa apartamentului se deschise și o înconjurară oamenii, dar bătrîna nu le vorbi. Făcea eforturi prea mari să oprească sîngele abundent și roșu-intens al lui Arabel.

– Toți se mută. Mă bucur doar că fiica doamnei Robertson n-a murit. Dacă murea cineva din cauza mea...

Beth stătea lîngă chiuvetă, spălînd vasele. Spuma de săpun îi acopereau brațele pînă la coate, iar din apa caldă pe care o lăsase să curgă se înălțau aburi. Pope îi

umbla printre glezne, gudurîndu-se şi torcînd ca o maşinuţă gălbuie.

– Numai trei se mută, mami.

Melanie, aşezată la masă, îşi ţinea capul pe braţe, cu faţa spre mama ei. În ultimele cîteva zile, nu vorbise prea mult. Părea chinuită de durere. Deprimată şi revoltată. Tăcută.

Paul stătea în faţa ei, rozîndu-şi unghiile.

– Nu ştiu de ce n-a rămas poliţia aici, spuse el.

Beth ridică din umeri:

– E un oraş mic. Nu avem prea multe maşini. E imposibil să stea în faţa casei două, sau chiar una, douăzeci şi patru de ore pe zi. Nu-i învinuiesc pe ei pentru atacurile astea.

– N-au să se mute toţi, reluă Melanie.

– Ba da. Vor pleca. Mi-au dat preavizul. Nu ţi-am spus.

Ridicîndu-şi capul, Melanie îl privi pe Paul.

– *Toţi?* întrebă ea.

Beth clăti o ceaşcă şi o puse la uscat, apoi îşi cufundă din nou braţele în apa cu săpun.

– Da. Toţi înafară de Lubya. Vom pierde casa. Economiile ni s-au terminat. Nu vom mai avea nici un cîştig. Acum n-am să mai pot închiria niciodată apartamentele astea.

În fiecare noapte stătuse pe iarba din faţa casei, într-un şezlong, cu o puşcă de vînătoare încărcată pe genunchi. Dormea în timpul zilei. Faptul nu-i ajutase pe chiriaşi să se simtă mai în siguranţă. Trăgeau nervoşi perdelele în timpul nopţii, pentru a o privi, aşteptînd să vadă dacă ea avea să fie următoarea victimă a trăgătorului. Tensiunea era insuportabilă. Erau prea bătrîni ca să mai suporte, îi ziseseră. Regretau, dar era o chestiune

de viață și de moarte. Nu mai puteau rămîne.

– Dar nu e drept! De ce nu-l pot prinde? În ziare a scris chiar și cum arată! De ce nu-l găsesc? Ce vrea? A făcut deja atîtea rele...

Paul întinse mîna și i le apucă pe ale lui Melanie, pentru a le opri tremurul.

– Știu ce vrea, răspunse Beth, clătind o farfurie. Ceea ce nu știu e motivul. Am urmărit evoluția tuturor infractorilor pe care i-am închis și i-am exclus unui cîte unul. Nu-mi pot da seama cine o face. Dar îl voi căuta eu însămi. Aici am nevoie de ajutorul tău, Paul.

– Orice doriți, doamnă Kapon.

– Vreau să stai la noi cît de mult îți dă voie mama ta. Cît timp ești tu aici, eu voi umbla cu mașina pe străzi. Individul locuiește în oraș. Mai devreme sau mai tîrziu, am să-l găsesc. Trebuie să mănînce, să tîrguiască și să-și dea undeva hainele la curățat, și să-și cumpere benzină pentru mașină. Îl voi găsi.

– Sigur, am să stau pe-aici, răspunse Paul.

Aproape reușise s-o calmeze pe Melanie. Ar fi făcut orice pentru ea, orice. De la viol, aura i se schimbase într-o nuanță lăptos-întunecată de alb murdar, poate un bej bolnăvicios. Auriul se stinsese. Se întreba dacă avea să și-l mai regăsească vreodată. Nu mai era aceeași. Era vătămată, poate iremediabil.

– Ești un băiat bun, Paul. Poate ar fi cazul să-ți prezint scuzele mele pentru niște lucruri pe care i le-am spus odată lui Melanie. Nimic n-a fost adevărat. Ești un băiat foarte bun.

Beth clăti repede restul de vase și închise robinetul. Luă niște prosoape de hîrtie, ștergîndu-se pe mîini. Apoi se întoarse spre cei doi tineri de la masă.

– Acum plec. Voi fi înapoi înainte de miezul nopții.

Poți sta atît de mult? îl întrebă ea pe Paul.

Băiatul dădu din cap:

– Ne-am înțeles.

– Găsește-l și gata, mami, spuse Melanie. Sper să.. sper să...

Lacrimile i se rostogoliră pe obraji, fără a se osteni să și le șteargă. Cusăturile tăieturii îi lăsaseră pielea încrețită și roșie. Poate că avea s-o ajute chirurgia plastică, îi spuseseră. Dar n-o puteau face pînă nu se vindeca rana complet.

Beth îl culese pe Pope și îl puse în brațele lui Melanie. Cînd erai rănit, nu aveai ce face decît să jeleşti astfel. Avea să-l prindă pe ticălosul care-i făcuse fiica să arate și să se simtă ca o păpușă stricată. N-avea să-și mai găsească odihna, pînă nu-l găsea.

Dalta a fost încîntat cînd i s-a relatat situația, dar Chase simțea că se destrăma cu fiecare zi tot mai mult. Nu i-o spunea lui Jeff, Doamne ferește, ar fi fost retras din misiune și nu mai era folosit niciodată, dar acum avea *certitudinea* că era urmărit și nervii i se întinseseră la limită, sărind în sus și-n jos ca un yo-yo și scoțîndu-l din minți. Nici măcar nu putuse apăsa pe trăgaci, în noaptea cînd trecuse prin fața casei lui Kapon și o văzuse așezată în șezlong, cu o pușcă pe genunchi. Ar fi putut-o face, o putea răni rău încă înainte de a-și ridica arma în poziție de tragere, dar îl părăsea curajul. Simțea cum i se risipea, lăsîndu-l cuprins de tremurături și incapabil să se gîndească la nimic altceva decît la momentul cînd avea să primească lovitura cea năprasnică în spate.

– Pot să iau acum fata și să mă car naibii de-aici? îl întrebă el pe Dalta.

Stătea într-o cabină telefonică cu soarele în ochi și

sudoarea îmbibîndu-i cămaşa.

– Dom'le, ascultă ce-ţi spun, oraşul ăsta arde prea tare pentru mine. Mi-au publicat semnalmentele în ziare, au pus maşini de poliţie să patruleze regulat pe lîngă casa lui Kapon şi nu văd nici un rost să mă mai învîrt pe-aici. Dac-o mai ţin mult aşa, au să mă-nhaţe. Mai devreme sau mai tîrziu, m-oi trezi naibii cu cătuşele la mîini.

Dalta tăcu un moment, apoi spuse:

– Mda, ai dreptate. Ia fata şi pleacă din oraş. Da' vezi să nu te prindă cînd o faci, Chase, m-auzi? Niciodată nu te-am auzit aşa de înnebunit. Pesemne că treaba asta te roade şi nu înţeleg de ce. E un mizilic şi-o ştii foarte bine.

– O fi, recunoscu Chase. Da' oraşul ăsta de căcat e ca o pocnitoare gata să explodeze. Acum nu mă mai pot apropia de casă, i s-au mutat toţi chiriaşii, aşa că...

– În regulă! Am spus să iei fata şi s-o ştergi. Termină cu smiorcăiala, că-mi dai dureri de cap. Sună-mă cînd ajungi aici.

– Mda, sigur, spuse Chase spre telefonul care amuţise. Boule!

Acum, stătea în maşinia închiriată, cu ventilatoarele potrivite spre faţa lui, aşteptînd ca Melanie Kapon să iasă de la ultimul curs al zilei. Era ora două şi jumătate. Peste cîteva minute, avea să iasă pe poarta clădirii. Avea maşina parcată pe trotuar, sub un copac înalt, deşi umbra nu reuşea să atenueze cu nimic arşiţa cumplită de vară. Îşi băgase deja valiza în portbagaj.

Era timpul s-o-ntindă, s-o taie din oraşul ăsta bun de nimic din sud-estul Texasului. Aveau s-o ia spre vest, ajungînd la Las Vegas peste două zile. Dormise două-sprezece ore în şir, graţie somniferelor Compoz, şi era gata pentru drumul nocturn. Aveau să se oprească doar

la benzină. Era atît de bucuros că scăpa de treaba aia, că nici nu mai putea gîndi coerent.

O văzu venind. Singură, cu grămada de cărți de școală pe un șold, la fel cum își cară mamele țîncii. Se trase spre partea dreaptă a banchetei și își pregăti pistolul lîngă portieră. Deschise fereastra. Cînd fata se apropie de mașină, îi strigă:

– Auzi, mișcă-ți curu-ncoace, că de nu te rad acolo undę ești.

Se opri. Urma să țipe. I se citea în ochii înghețiți.

Chase ridică pistolul. Fu încîntat să-i vadă isteria necontrolabilă dispărînd, înlocuită de o expresie îngrozită, la vederea armei. Continuă:

– Urcă naibii-n mașină. Imediat.

Cîteva secunde, fata nu se mișcă. Chase repetă, mai repede și mai tare:

– Treci în mașină!

Veni spre el, iar Chase îi deschise portiera. Se retrase la volan, pornind motorul.

– Să nu-mi faci încurcături, puștoaico.

I se părea că suna ca Eastwood în *Dirty Harry*.

– Și să nu-mi vorbești cînd conduc. Avem de făcut cale lungă.

Fata începu să vorbească, rugîndu-l să-i dea drumul, exact cum se așteptase. Și-o alungă din auz. Trebuia să iasă din oraș și s-o adoarmă înainte de a tăcea cu adevărat. Dumnezeule, era una din cele mai împuțite treburi în care se băgase vreodată. Dacă o scotea la capăt, avea să-și ia o vacanță lungă de futu-i mă-sa.

Nu departe de campus, un bărbat înalt, îmbrăcat în negru, urmărise răpirea din locul unde stătea rezemat, în apropierea unei statui înalte de șapte metri a lui Sam

Houston. Era un străin cu păr şaten cîrlionţat care lucea în lumina soarelui.

Îşi terminase munca la o fermă din apropiere, lîngă Bryan, Texas. Chiar în acel moment, trupul fermierului se răcea pe duşumeaua spaniolă cu dale a bucătăriei cît toate zilele. Avusese prea mult pămînt, patruzeci de mii de acri. Îşi făcuse prea mulţi duşmani, înşelase prea mulţi prieteni. Acum era mort, iar majoritatea cunoscuţilor i-ar fi urat călătorie sprîncenată.

Phan Lieu ieşi din umbra statuii ecvestre, părăsind zona. Privi în jur, văzu alţi studenţi umblînd prin campus, fără ca unul singur dintre ei să fie conştient de ceea ce tocmai se întîmplase sub nasul lor.

Phan îl cunoştea pe Chase Garduci. Ştia că lucra pentru familia Mace, din Vegas. Ştia că lucra pentru omul care era tatăl lui Phan.

În timp ce îl verifica pe fermier cu ajutorul surselor sale din Bryan, remarcase că nu era singurul vînător din oraş. Se mai defăşurau şi alte pozne, nu departe – la doar oîţiva kilometri, de fapt. Phan se interesase despre Chase şi legăturile lui cu familia Kapon.

– E în Texas, să se răzbune în numele familiei Mace? întrebase el.

– Absolut. Cu fiul unui mafiot nu te-ncurci.

Lui Phan i se oprise inima în piept. Cînd îşi reluase bătăile, pe bîlbîite, întrebase:

– Care fiu?

– N-ai auzit de crima şi procesul de-acum patru ani? A fost atît de bestială încît a apărut la toate ştirile din ţară.

– N-am auzit. Povesteşte-mi.

După ce închise telefonul, Phan rămase cîteva minute tăcut. Nu se gîndise prea mult la viaţa tatălui său de

după plecarea din Vietnam. Fireşte, trebuia să se fi însurat şi să aibă copii; îşi continuase viaţa ca şi cum nimic din ceea ce făcuse în Vietnam n- ar fi avut vreo importanţă. Ceea ce-l surprindea pe Phan era că nu avusese decît un singur copil, mult mai tînăr decît Phan, şi că îl pierduse printr-o injecţie letală.

Prin urmare, motivul pentru care Chase răpise fata era destul de clar. Ochi pentru ochi, o fiică pentru un fiu. Genul ăsta de om era tatăl lui. Nici un motiv de mîndrie, dar ia te uită ce ieşise din fiii săi. Amîndoi, nişte ucigaşi. Deosebirea era că Phan scăpa cu bine. Nu fusese crescut ca un copil bogat, răsfăţat şi impulsiv. Nu comitea asasinate pornind de la conflicte mărunte. Pentru el, totul nu era decît o profesiune rece. Fără emoţii. Alea-ţi aduceau moartea.

Campusul era plin de studenţi care circulau în pauza dintre cursuri. Phan se grăbi spre maşină. Nu voia să-i fie reţinută prezenţa în vecinătate, în perioada cînd dispăruse fata.

Era timpul să pornească spre Vegas. Să se confrunte cu omul care-l făcuse ceea ce era acum.

Capitolul 15

Casa lui Tony Mace se înalţa pe un pogon şi jumătate de teren, la capătul unui drum şerpuitor de lîngă marginea oraşului Las Vegas. Valora peste o jumătate de milion de dolari şi avea vedere atît spre oraş, cît şi spre munţi. Clădirea supraetajată de chirpici alb, cu acoperiş de ţiglă roşie, avea o suprafaţă interioară de cinci sute patruzeci de metri pătraţi. Era destul de încăpătoare pentru a găzdui mai mulţi locatari fără să se simtă înghesuiţi. Stătea tăcută, dominantă şi umbrită, locuită doar de Tony, Connie, bucătar, grădinar şi şofer.

Două coloane dorice străjuiau intrarea principală, în faţa unei alei circulare. Pe gazonul tuns se înălţa un copac Joshua uriaş. În spatele casei întinse se aflau straturile de trandafiri cu alei pietruite, fîntîni, bănci răzlețe de fier forjat alb şi cei mai frumoşi trandafiri care creşteau oriunde în statul Nevada.

Tony stătea pe una dintre bănci, bîndu-şi cafeaua de dimineaţă. Avea mai multe complicaţii decît îi era comod, iar vederea trandafirilor îl ajuta întotdeauna să-şi controleze neliniştile scăpate de sub control pe care i le provocau în mod firesc problemele.

Chase Garduci o răpise pe fată din Geneva, Texas. Dispariția fusese anunțată în ziarul local și transmisă telefonic. Toți șefii de pe continent știau că Chase aparținea familiei Macedonia și mulți dintre ei erau informați despre ceea ce făcea în sud-vest. Bănuiau că Tony încerca să intre pe lucrativa piață din Texas: statul promulgase recent o lege de legalizare a jocurilor. Loto-ul aducea bani grași. În mai multe localități se construiau piste pentru curse de cai și cîini. Poate că Tony plănuia să instaleze cazinouri în Sunbelt. Oare răpirea fetei avea legătură cu forțarea mîinii vreunui antreprenor imobiliar?

La Chicago domnea supărarea. Familiile din New York și New Jersey erau paranoice și furioase. Un centru de jocuri în sudul Texasului le-ar fi tăiat profiturile din Atlantic City. Pînă și băieții din Houston și Galveston, care nu aflaseră motivul prezenței lui Chase în Texas, se întrebau dacă Tony se pregătea să le ocupe teritoriul. De ce cutreiera statul unul dintre soldații lui? De ce nu li se spunea? Ce futu-i mama mă-sii se întîmpla? îl întrebau eu răcnind la telefon.

Tony vorbise ore în șir cu boșii, calmînd temeri, stabilind o întrunire pentru a-i asigura că Chase era un renegat, într-o misiune fără legătură cu dorințele lui.

De la Dalta nu se auzise nimic. Chase era băiatul său, dar Dalta nici măcar nu simula că s-ar fi scuzat față de Tony. Acesta îi spusese să distrugă cariera lui Kapon. Nici măcar nu insinuase să răpească fata, deși știa, desigur, că Dalta avea să ia măsuri drastice. Făceau parte din plan. Dalta *credea* că aceasta era calea de a-l ruina. Exact cum sperase Tony. Un incident iremediabil, ceva care s-o provoace pe Kapon să deschidă focul asupra cuiva.

Acum, cînd răpirea lui Melanie Kapon apăruse prin

toate ziarele din țară, iar intriga era în curs de desfășurare, tăcerea lui Dalta reprezenta o flagrantă încălcare a protocolului.

Tony se asigurase că o afla toată lumea. Își declara inocența. Blestema numele lui Dalta în toate conversațiile pe care le purta cu băieții. Prin acea acțiune decisivă, Dalta anunța întreaga familie că era un imprevizibil, că încălca toate regulile și intenționa să se despartă de familia Mace.

Tony încă mai trebuia să le dea explicații celorlalți boși. Într-o săptămînă, urma să se vadă cu căpeteniile din Est, într-o casă izolată din nordul peninsulei Michigan. Dacă nu le potolea suspiciunile, se purta isca un război pentru putere fără precedent. Nimeni n-avea să cedeze Texasul fără luptă. Trebuia să-i asigure că nu era vorba de acapararea teritoriului lor. Nu era decît un renegat din tabăra lui, care crea probleme. O chestiune personală.

O adiere aduse mireasma trandafirilor la nările lui Tony, care inspiră adînc. Dura atît de mult timp. Se săturase să tot aștepte.

Briza făcu să foșnească paginile scrisorii pe care o ținea pe genunchi. Lăsă deoparte ceașca de cafea și luă foile. Cu ochii împăienjeniți treptat de lacrimi, citi una din ultimele scrisori ale lui Jake din Celula Condamnaților la moarte.

Cred că înnebunesc aici, tată. Pot vorbi cu ceilalți băieți din celule, dar nu-i văd. Cel mai mult vorbim despre întîlnirea cu Camera, cum numim noi locul unde vom muri. Vorbim despre ultimul drum și ne lăudăm că n-o să cedăm, nu-i vom lăsa pe ticăloși să ne vadă plîngînd. Știi că n-o voi face, nici vorbă să plîng, am

învățat destul despre plîns la început cînd m-au băgat aici și n-am s-o mai fac.

O dată pe zi, ne duc puțin afară, apoi la duș, dar în celelalte douăzeci și trei de ore stau singur în celula asta, cu gîndurile mele să-mi țină companie. N-am știut niciodată că mă pot gîndi la atîtea lucruri diferite. Inventez jocuri mintale pentru mine. Îmi amintesc de trecut, cînd eram acasă, cu tine. Mă gîndesc la Viper și la drumul ăla ultimul din Dallas, și cît aș mai vrea să-l fi ascultat pe Byron și să merg mai departe spre Houston în aceeași seară. Mă gîndesc la tine și la mama. Mă întreb cum e acasă acum, fără mine. Mai ai trandafirii?

În acest loc al scrisorii, Tony nu mai putu distinge literele mărunte încețoșate de pe pagină și trebui să-și întoarcă fața spre vînt. Într-adevăr, nu era străin de faptul ca oameni dragi să stea în închisoare, nici de realitatea rece și dură a morții. Nu trecuse prea mult timp de cînd familiile se războiseră.

Deși ziarele nu le urmăreau la fel de atent ca altă dată – și știa că se întîmpla așa fiindcă în țară aveau loc destule crime violente pentru a umple cotidianele fără a fi nevoie să recurgă la luptele dintre familii – asta nu însemna că nu avuseseră loc cuceriri și războaie sîngeroase și costisitoare.

Prin urmare, Tony era la fel de familiarizat cu pierderea celor apropiați în celule și în ghearele morții, cît fusese și tatăl său înaintea lui, dar nici una din toate aceste pierderi nu se apropia măcar de durerea trăită cînd Jake fusese condus în camera unde îl aștepta moartea.

Tony puse în ordine paginile scrisorii și le împături cu grijă, băgîndu-le în plic. Puse plicul alături de altele, în

cutia metalică pe care o ținea încuiată și păzită în seiful său personal din casă. Acele scrisori, ultimele file scrise de fiul lui, erau combustibilul care-i alimenta furia. Le citea adesea și întotdeauna îl făceau să se simtă neputincios, înfrigurat și incapabil să schimbe trecutul.

Poate, dacă s-ar fi străduit mai mult să-l controleze pe Jake. Dacă l-ar fi trimis la o școală militară sau la un internat din afara țării. Dacă nu-i cumpăra Dodge Viper-ul de ziua lui, dacă nu-l lăsa să pornească prin țară. Dacă nu-i permitea să ia la el pistolul, pentru protecție.

Dacă l-ar fi avut pe Jake înapoi, nici una dintre aceste întrebări vinovate n-ar mai fi fost necesare. Dar, la fel ca pentru bobocii de trandafiri, viața lui Jake fusese doar o scurtă străfulgerare de culoare, repede ofilită și stinsă.

Elizabeth Kapon găsise o cale de a-l ucide cu ajutorul sistemului legal. Nu-și mai putea continua viața ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, ca și cum n-ar fi fost responsabilă.

Tony spera ca Dalta s-o ucidă pe fata răpită de Chase Kapon trebuia să simtă aceeași durere ca el. Să îndure aceeași tortură. Dacă Jeff Dalta era măcar pe departe atît de deștept pe cît îl credea Tony, avea să ordone mai mult decît simpla răpire a fetei.

– Tony, hai în casă la micul dejun. Peste cîteva minute trebuie să plec.

Se întoarse, la auzul vocii, și-i zîmbi soției sale, care stătea în ușă. Purta un costum ivoire pal, cu o eșarfă aurie legată la gît. Tony nu știa toate cluburile de care aparținea, toate instituțiile de caritate. Dar nici nu era nevoie. Avea încredere în ea că ajuta să se creeze camuflajul reputației lui. Era un vlăstar al Vegas-ului. Cînd intra în unele locuri, i se arăta un respect total. Iar unele dintre acele locuri aveau foarte puțin de-a face cu între-

prinderile familiei. Erau casa primarului, balurile de binefacere de la spital, reuniunile politice pentru acumulare de fonduri electorale, picnicul anual pentru ajutorarea poliției, circuitul cabinetelor judecătorești. Connie făcuse ca în familia Mace să se întîmple așa ceva. Era drăguță și veselă, iar carnetul ei de cecuri stătea tot timpul deschis, așteptîndu-i semnătura.

– Vin, răspunse el, luînd cutia de metal plină cu scrisorile lui Jake. În timp ce mergea spre casă, o ținu aproape de piept, ca și cum ar fi conținut, nepîngărite, inima și sufletul fiului său.

Beth se confruntase doar cu o singură dilemă oribilă în viață, iar aceea era moartea prematură și tragică a tînărului ei soț.

Pînă cînd fusese prinsă în holul tribunalului cu cocaină asupra sa, avusese convingerea că, din moment ce suferise o pierdere imensă, soarta n-avea s-o mai aleagă niciodată pentru o asemenea lovitură. Acum știa că se înșelase. Nimic nu putea fi vreodată sigur. Nici bunăvoința, nici cîștigul, cinstea și eficiența profesională, nici măcar acoperișul de deasupra capului.

Scosese la vînzare casa de apartamente. Ieftin. Dacă lua pe ea bani destui ca să achite împrumutul cu care o cumpărase, ar fi fost o excepție fericită în mijlocul tuturor ghinioanelor. Nu era gata să-și pună viața în joc. Dacă-și recîștiga vreodată licența de a practica și a preda dreptul, probabil că avea să fie un miracol. În acel moment, bănuia că avea în viața ei mai multe griji și tensiuni decît ar fi putut înfrunta, rămînînd cu mintea întreagă. Prin urmare, cînd i-a venit poliția la ușă, în acea după-amiază cenușie, pentru a-i spune că fiica ei dispăruse, Beth n-a putut decît să se holbeze la cei doi

detectivi ca şi cum ar fi fost picaţi de pe altă planetă.

– Staţi puţin, îşi umezi ea buzele, clipind din ochi prosteşte. Cum adică, a dispărut Melanie?

Avea să reia informaţia într-un mod simplu şi direct, iar atunci o putea înţelege. Avusese nevoie de toate puterile pentru a pricepe cele întîmplate în noaptea cînd individul pătrunsese în apartament pentru a-i viola şi mutila fiica. Iar acum, asta. Era prea mult. Suprasarcină, toate circuitele începeau să cedeze.

– O vom găsi, doamnă Kapon, spuse cel mai înalt dintre detectivi; intră în apartament şi o luă de braţ, conducînd-o spre un scaun. Avem la secţie un martor ocular, sub interogatoriu. O cunoaşte pe fiica dumneavoastră. Se numeşte Paul Makovine şi tocmai ieşea dintr-o clădire din depărtare, cînd a văzut-o urcînd într-o maşină. A văzut că omul avea pistol şi a silit-o.

– Fiica mea... Melanie... a...

– A fost răpită, doamnă Kapon. Încercaţi să nu vă tulburaţi, nu credem că a păţit nimic rău. Martorul a spus că un individ a forţat-o pe fiica dumneavoastră să intre într-o maşină de model recent, după care s-a aşezat la volan şi a plecat înainte ca martorul să fi putut ajunge la ei.

– Să nu mă tulbur?

Beth încerca să înţeleagă vestea. Să nu se tulbure. Nu, fireşte că nu. Melanie fusese răpită, iar ea...

Se ridică brusc în picioare. Mîinile îi tremurau şi, un moment, cînd încercă să vorbească, nu-şi găsi vocea. O durere sfîşietoare îi străbătu pieptul, o suferinţă atît de mare, încît repeta copleşitoarele momente de jale din ziua morţii soţului ei.

Se clătină pe picioare, iar detectivul o sprijini. Înşira platitudini liniştitoare, ceva în sensul că maşina era un

Ford Taunus, iar patrula rutieră scosese un A.P.B. Beth îl împinse la o parte şi se învîrti în cerc, încercînd să asimileze toate informaţiile odată, dar singurul gînd care i se fixa în minte era acela că Melanie dispăruse. Plecase. Era la altcineva, o răpise un străin. Oare răpitorul îşi arătase chipul crud cînd îi ordonase să intre în maşină? Melanie i-l văzuse? Călătorea acum împreună cu acea faţă a răului, plîngînd îngrozită, implorînd să fie dusă înapoi acasă?

– Doamnă Kapon, credem că ar fi mai bine să staţi jos. Cînd vă veţi mai reveni, am dori să veniţi la secţie ca să ne faceţi o descriere a...

În ochii lui Beth nu izvorîră lacrimi, nu înainte de a-i năvăli în jurul inimii, inundînd-o într-o frică şi o tristeţe atît de neaşteptate încît avu impresia că urmau s-o ucidă. Trebuia să acţioneze. Să acţioneze. Să preia controlul. *Să facă neapărat ceva.*

– Mergeţi s-o căutaţi pe fiica mea, spuse ea, apucîndu-l pe detectiv de cămaşă ca o nebună. Găsiţi-o!

Cei doi schimbară o privire nefericită şi cunoscătoare. În fond, aceea era Elizabeth Kapon, procuroarea districtuală aflată sub acuzare pentru deţinere de cocaină. Îşi vînduse casa, avusese recent un incendiu şi se trăsese asupra locuinţei ei dintr-o maşină. Un intrus îi răpise fiica şi o desfigurase. Părea urmărită de ghinion la tot pasul. Cum să n-o apuce istericalele, cînd afla că fiica ei fusese răpită?

– Doamnă Kapon, facem tot ce...

– Găsiţi-o! strigă iarăşi Beth, dînd drumul cămăşii detectivului şi pornind spre uşa deschisă dinspre vestibulul casei de apartamente. Trebuie să pornim după ea imediat. O s-o omoare, cineva vrea să mă pedepsească.

Lubya, chiriaşa rusoaică de la etaj, stătea în hoi. O

luă pe Beth de umeri şi o strînse la piept, nedîndu-i drumul deşi se zbătea, vociferînd.

– Şşş, făcu bătrîna. Taci acuma, o să fie bine, o să vezi, o s-o găsească pe fata ta. Îţi spun eu c-o s-o găsească. Nu, nu, calmează-te, o să fie bine...

Dar nu era deloc bine, Beth ştia, cu gîndul infiltrîndu-i-se prin toată teroarea. N-avea să mai fie niciodată bine, niciodată.

Capitolul 16

Nu avea timp să discute cu Melanie Kapon. Era isterizată, în mod previzibil, şi-i crea probleme. Conducea cît putea de repede, neluîndu-i în seamă lacrimile şi rugăminţile, pînă cînd găsi şoseaua cu două benzi de lîngă Geneva din care se forma drumul desfundat unde parcase altă maşină. Văzu intersecţia, recunoscînd-o după enormul stejar de la colţ. Coti pe drumul de pămînt, cu partea dinapoi a Taunusului derapînd larg cînd se hurducă pe hîrtoape.

Acum ajunseseră la adăpost de şoseaua principală, pe unde aveau să treacă dintr-un moment în altul maşinile poliţiei, în căutarea lor. Le auzea în depărtare, urlînd din sirene. Nu avea mult timp.

Sări din Taunus şi ocoli botul maşinii, atent la fata din fotoliu. Dacă îi venea ideea să fugă, era pregătit. Ajunse lîngă ea şi deschise portiera:

– Jos.

Fata întîrzie o secundă, aşa că o apucă de braţ, trăgînd-o de pe scaun, în picioare. O împinse pînă la maşina cealaltă şi o aşeză înăuntru.

Lăsînd portiera deschisă, apăsă pe butonul de des-

chidere a torpedoului, în fața genunchilor ei. Scoase o casetă mică de piele și o deschise, luînd din ea o seringă plină.

– Puțin suculeț, spuse el.

La vederea seringii, groaza fetei crescu brusc. Începu să urle niște nimicuri pe care Chase le lăsă să-i intre pe-o ureche și să-i iasă pe cealaltă, ca vîntul vuind printre copaci. O luă de brațul drept și o zgîlțîi pînă rămase nemișcată.

– Dacă nu nimeresc vena, s-ar putea să te omor.

Nu era adevărat, dar ea n-avea de unde să știe. Avea nevoie de cooperarea ei, ca să reușească. Niciodată nu umblase cu căcaturi din-alea și nu voia s-o omoare. Avea un curișor bunuț de tot. Se putea să-i mai vină pofta și moartă n-avea chef de ea.

Fata tot zicea că nu, dar o ținu, privind-o în ochi pînă se calmă. Mai spuse o dată:

– Dacă nu ți-o bag în venă, chestia asta o să te omoare. Lasă-mă s-o fac cum trebuie și doar ai să dormi. Nu-ți fac nici un rău. N-am să te omor, nici nu te violez. Da' dacă nu cooperezi, și-ți intră acul ăsta în mușchi, niciodată n-ai să mai deschizi ochii.

Vorbea cu glas scăzut și rece; încă mai era în întruchiparea lui Clint Eastwood. Fata îi privea gura ca și cum i-ar fi citit cuvintele de pe buze. Apoi ridică din nou ochii spre ai lui, iar Chase își dădu seama că se decuplase. Ochii nu-i mai erau legați de creier. Avea în față o ființă care lunecase complet în ozon, adio.

– Perfect, spuse el.

Se aplecă peste brațul ei și scoase din cutie un furtun de cauciuc. I-l legă și-i bătu venele din îndoitura cotului. Făcu injecția fără nici un protest din partea ei; nu-și clinti nici un deget.

Urma să devină prizoniera lui pe plan fizic, apoi prizoniera heroinei. El avusese ideea. Dacă lui Dalta nu-i convenea, pe Tony avea să-l încînte cu siguranță. O făcea dependentă de drog, ținînd-o sub influența lui pînă la Vegas. Exact așa avea să facă și, fir-ar să fie, bine avea să-i mai pară cînd se termina toată treaba. Nu mai era distractiv. Și avea prea multe pe cap. Se tot gîndea la Connie, plin de poftă. Se gîndea încontinuu cum îl văzuse pe Jake în apartament, urîndu-i bun venit în iad.

Și chiar...

Îi venea greu să recunoască, dar ăsta era adevărul.

Chiar începea să creadă în supranatural. Nu numai în Jake. În demoni și în toate căcaturile. Îi auzea, oarecum. Șușotind cînd era liniște. Și-i vedea, într-un fel. Fulgerînd prin fața ochilor lui ca niște năluci, uite-l, nu e, apărînd și dispărînd înnebunitor.

Desfăcu furtunul și puse totul la loc în cutia de piele. O vîrî în torpedou, închise portiera și se așeză la volan. Pînă porni mașina, Melanie Kapon încetase să mai fie o problemă. Moțăia cu capul căzut lîngă geam, brațele moleșite în poală și palmele flexate.

Zîmbi, în timp ce scotea mașina de la adăpostul copacilor.

Aveau cale lungă pînă în Nevada, dar cel puțin părăseau statul Texas.

Phan Lieu nu înțelesese imediat legăturile, ca o revelație clară și cronologică. Îi trebuise aproape un an pentru a găsi toate firele din tapiserie și a le distinge semnificația. Fără senatorul din Texas care îi era dator, nu știa dacă ar fi descoperit ceva vreodată.

De exemplu, acum știa că Jeff Dalta, la cererea familiei Mace, trimisese un om în micul oraș din Texas

pentru a aduce haosul în viața lui Elizabeth Kapon.

Nu știa exact ce rol juca răpirea, nici ce aveau de gînd cu fiica lui Elizabeth, dar presupunea că voiau s-o omoare.

Oare se temea el, Phan, să-i urmărească și să se amestece în treburile Mafiei?

Nu-i era frică de nimeni. Știa despre Mafia, de cînd fusese membru al unei bande de asasini, în Vietnam. Inițial, se numise M.A.F.I.A., *Morte alla Francia, Italia acclamare:* „Moarte Franței, strigă Italia." Cuvîntul *mafioso* însemna isteț, spiritual, frumos. Tacticile brutale pe care le întrebuințase crima organizată de-a lungul istoriei ei nu-l intimidau cîtuși de puțin. Avea în repertoriu mai multe trucuri decît și-ar fi imaginat vreodată orice „capo" sau alt deștept. Era la fel ca Don Anastasia – subtil. Ucigător. Pe Vincent Mangano îl numeau *Il terremoto.* Însemna că era de temut, ca un cutremur. Dar ieșise lipsă la numărătoare, oricît era de înfricoșător. Pentru totdeauna. Și se suspecta că Anastasia îl lichidase.

Phan scoase broșura de voiaj din buzunarul fotoliului din fața lui și o răsfoi. Nu mai ajungea odată la capăt avionul ăla? Trebuise să plătească mai mult pentru zborul direct la Las Vegas. Aeronava era plină cu jucători plecați în vacanță. Nici măcar gîndurile nu și le putea auzi, atît de zgomotoasă era mulțimea de la clasa întîi. Bărbați rîzînd, copii chiuind, mame certîndu-i... îi amintea de drumul cu vaporul din Nam. Mamele și copiii din întreaga lume erau la fel. Indiferent unde călătoreau, aveau loc rebeliuni și dojeni.

Găsi un articol despre vizitarea insulei Santa Lucia, în Indiile de Vest, și începu să-l citească. Era unul dintre locurile pe care nu le văzuse niciodată. Părea mult mai distractiv decît în Libanul de Sud. Brize marine, plăji

însorite şi pahare băute pe verandă. Nu l-ar fi deranjat. Poate acolo avea să meargă la odihnă, cînd se termina totul.

Fata mormăi, iar Chase se uită la ea. Un fir subţire de salivă i se prelingea din colţul gurii, pe bărbie. Dezgustător, ce efecte avea heroina. Nu se compara nici pe departe cu cocaina. Citise despre tipii din Hollywood care treceau pe heroină ca să se distreze. Întotdeauna bănuise că oamenii din cinematografie stăteau cam prost la departamentul creier. Gustase o dată heroină şi se convinsese. Plesneala nu-ţi făcea nimic, decît că te ducea de pe astă lume, după ce-ţi prefăcea creierul în tot atîta piftie.

Lăsaseră în urmă statul Texas. Era noapte, prin aer plutea o ceaţă deasă, aşa că era nevoit să conducă mai încet decît ar fi vrut. Peste vreo oră, trebuia să oprească şi să-i facă fetei o a doua injecţie. Dependenţa nu se realiza peste noapte. Îşi acorda o lună, poate chiar şase săptămîni. Dalta avea să aprobe. Tony putea aproba şi mai mult.

Heroina administrată pe drumul spre vest era mai mult sedativă decît altceva, dar reprezenta primul pas către distrugere.

Bălmăjea din nou, chemîndu-şi mama pe un ton artăgos:

– Mami? Mama?

„Da, cheam-o pe mămica," răspunse el în gînd, acru: „Ea te-a băgat în treaba asta, cum fac întotdeauna mamele." Pe maică-sa nici nu şi-o mai aducea aminte. Fusese nevasta unui deştept, o italiancă în retragere şi fără pretenţii. De fapt, făcuse atît de puţin tăraboi, încît soţul şi copiii ei aproape că nu-i remarcau existenţa. Iar

acum, nici fața ei nu și-o amintea. În anul cînd plecase de-acasă, femeia se îmbolnăvise de pneumonie și murise. Chase venise la înmormîntare, încercase să plîngă, dar degeaba, după care se simțise prost. Se cădea ca un fiu să verse lacrimi pentru mama sa. Dar cum ar fi putut, cînd trecuse prin viața lui ca o fantomă?

Ceața se îndesea, obligîndu-l să încetinească și mai mult, călcînd repetat pe frîntă, cînd în fața lui apărea cîte o pereche de lumini de poziție, ca doi ochi mici și roșii pîndindu-l.

Mergea destul de încet ca să poată scoate termosul și să-și mai toarne cafea. Îi adăuga cîte un strop de *Wild Turkey,* ca să-i dea savoare. Avea nevoie, pentru a conduce toată noaptea. Pe neașteptate, rîse, hohotul răsunînd șocant în spațiul restrîns al mașinii. „Ca să vezi," reflectă Chase, „amîndoi pe droguri. Pileală și plesneală. Diferența fiind că eu sînt stăpîn pe situație, iar tu fetițo, dulcețico, nu ești."

Elizabeth Kapon stătea la masa din bucătărie, revăzînd pentru a mia oară teancurile de dosare pe care le adusese de la birou. Era miezul nopții, dar oricum n-ar fi putut adormi, cu Melanie răpită.

Paul, rezemat de spătarul scaunului din față, era cufundat în lectura unui dosar, cu chipul său tînăr tras și palid. Acum, hainele negre îi veneau cu atît mai bine. Suferea în tăcere, vinovat. Își reproșa că nu ajunsese la Melanie înainte de a fi fost răpită. Îi telefonase mamei sale și o anunțase că era posibil să lipsească tòată noaptea, deoarece ajuta poliția și încerca să facă ceva pentru mama lui Melanie.

Beth își dădea seama că băiatul nu știa ce anume să caute. Nu-i era de prea mare ajutor, dar nu-i putea

refuza o şansă de a încerca. În plus, casa era prea pustie fără el. Deşi nu vorbeau prea mult, se simţea mai bine cu Paul dincolo de masă, ca o prezenţă preocupată de soarta ei. În lipsa lui Melanie, camerele reverberau de pustietate. Trebuia să le evacueze cît mai curînd. Avea să plece în ciipa cînd se asigura suficient că persoana de la originea răpirii era tatăl lui Jake Mace, Anthony.

Îşi luă ceaşca de cafea şi bău, strîmbîndu-se. Era rece. Ar fi trebuit să facă alta, proaspătă.

Ştia că arăta hăituită. Părul îi cădea moale pe frunte, în ochi, aşa că tot trebuia să şi-l dea la o parte. Avea hainele mototolite şi cu miros slab de tutun, după ceasurile petrecute la secţia de poliţie, cu detectivii care fumau încontinuu. Sub ochi îi apăruseră semilune vineţii, urmele zilei lungi şi grele, una dintre cele mai obositoare pe care le trăise în viaţa ei.

Pope zăcea tolănit pe masă cît era de lung. Absentă, îi mîngîie burta şi-l simţi prin vîrfurile degetelor torcînd.

Majoritatea dosarelor din faţa ei fuseseră consultate şi înainte. Le cercetase pentru a afla cine i-ar fi putut strecura cocaina. Acum, împărţise cazurile în teancuri. Într-un loc erau oamenii pe care-i băgase în închisoare şi încă se mai aflau acolo. Nu aveau nici o vină pentru ceea ce se întîmplase în viaţa ei. Nici unul nu ar fi putut orchestra un asemenea plan complicat din celula puşcăriei.

În al doilea teanc se aflau cei cîţiva condamnaţi care între timp muriseră dintr-un motiv sau altul. Decedaseră în închisoare, după eliberare sau, ca în cazul singular al lui Jake Mace, prin execuţie.

Al treilea teanc conţinea variante posibile, oameni condamnaţi prin eforturile ei, dar care de-atunci ieşiseră pe cuvînt de onoare sau după ispăşirea pedepsei.

Aceştia erau foarte puţini. Pe cîţiva îi eliminase prin propriile ei investigaţii. În majoritate, fuseseră cazuri lipsite de gravitate, cu condamnări blînde. Nu putea crede că aceşti foşti deţinuţi reveniseră să-i distrugă viaţa într-o asemenea măsură. Motivul ar fi fost mult prea neînsemnat pentru genul de distrugere organizată prin care trecuse. De asemenea, nici unul din ei nu avea inteligenţa sau mijloacele de a fi construit o asemenea intrigă labirintică împotriva ei.

Cel care o făcuse era cel puţin deştept, dacă nu chiar genial. Nu era un pungaş oarecare.

De asemenea, copiase la xerox documentele din acel ultim teanc şi le predase la poliţia din Geneva. Începuseră deja urmărirea respectivilor, însemnîndu-i pe măsură ce aflau cu ce se ocupau. Alibiurile erau verificate. Poliţia din cîteva comitate ale statului Texas eliminase unele nume, transmiţînd rapoartele la Geneva.

În conştiinţa lui Beth se abătu un gînd răzleţ despre Melanie. Era o imagine fugară a fetei, la uşă, înainte de a pleca la şcoală, în acea zi. Avea braţele pline de cărţi. Era grăbită, cu o expresie nerăbdătoare, iar în timp ce deschisese pe dibuite uşa, strigase peste umăr: „La revedere."

Ea era cea care insistase că trebuia să se întoarcă la cursuri. Cu cît stătea mai mult pe-acasă, plîngîndu-şi singură de milă, cu atît se simţea mai rău. Beth încercase să-i mute gîndul, dar...

Alungă cu forţa imaginea, ultima imagine a copilului ei pe care o avea. Dacă se gîndea prea mult la Melanie, nu mai putea lucra pentru a o găsi.

Se ridică să mai fiarbă cafea. Tocmai se întorsese de la masă, cu cana în mînă, cînd Paul spuse ceva. Beth merse la bufet, unde începu să golească zaţul şi să

spele filtrul Bunn.

– Ce zici de asta? întrebase Paul.

Nu se întoarse să vadă. Avea să-i spună el despre ce era vorba.

– Puştiul ăsta căruia i-ai obţinut condamnarea la moarte.

– Morţii nu răpesc oameni, Paul, dar ai dreptate. Şi eu am ajuns la concluzia că trebuie să aibă o legătură cu tatăl lui Jake.

Turnă în Bunn apă.

– Citeşte mai departe şi vei vedea că în cazul lui Jake s-au făcut, un timp, apeluri. Opinia publică susţinea integral condamnarea lui la moarte. Comisese o crimă hidoasă. Iar cînd a fost executat, tatăl lui mi-a dat un telefon.

Rămase cu privirea spre cafetiera de sticlă, spunîndu-şi că ar fi trebuit s-o spele într-o bună zi, să-ncerce să scoată petele brune de pe fund şi din jurul marginii metalice de sus. Niciodată nu-şi ţinuse foarte curată casa. Se întrebă dacă Melanie o învinuise vreodată pentru aceste proaste obiceiuri gospodăreşti.

– Deci, crezi că tatăl lui e cel care a răpit-o pe Mel?

Observă că Paul începuse s-o numească pe Melanie „Mel". Probabil că băiatul o iubea.

– E singurul lucru care are srens.

– Păi, ce naiba, hai să mergem! Unde e? Să spunem la poliţie.

Beth puse cafetiera pe platanul încălzitor, privind cafeaua care se prelingea prin filtru. Se încruntă, gînditoare.

– Nu cred că o voi face.

– Să nu le spui poliţiştilor? Ce-ai înnebunit?

Începu să revină cu gîndul în urmă. Cum de-i scă-

paseră cuvintele tatălui? Nu atît ceea ce spusese, îşi aminti ea, cît modul cum vorbise. Pe-atunci, crezuse că îi telefonase din durere paternă, ca s-o acuze, că într-un sens mărunt merita acea acuzaţie, chiar dacă tînărul Jake Mace era cel ce apăsase pe trăgaci, ucigînd doi oameni nevinovaţi. Iar statul era cel care îi luase şi lui viaţa. Ea, personal, n-o făcuse. Însă ştia, cum ştia şi tatăl lui Jake, că dacă n-ar fi reprezentat ea acuzarea din partea districtului, avocaţii lui Jake ar fi putut ajunge la o înţelegere, obţinîndu-i condamnarea pe viaţă, poate chiar cu eliberarea pe cuvînt, într-o bună zi.

Prin urmare, în esenţă, ea îl omorîse. Era un fapt pe care nu-l putea ocoli, dînd vina pe stat.

– Beth?

Se întoarse încet spre masă, simţind în nări aroma cafelei proaspete.

– La dosar scrie din ce trăieşte tatăl lui Jake Mace? E o familie bogată, au angajat cei mai buni avocaţi care se pot plăti cu bani, dar niciodată n-am ştiut ce soi de afaceri are familia Mace. Ceva comerţ cu amănuntul...?

Paul se aplecă peste dosar, căutînd, dînd pagini după pagini. Într-un tîrziu, spuse:

– Aici nu găsesc. Cred că fiindcă e vorba de puşti, nu de tată.

– Nu era nici un puşti...

– Mda, bine, ştiu, mă refer la momentul cînd a comis crimele. Era adolescent, nu?

Beth era gata să discute dacă un tînăr de optsprezece ani mai era sau nu copil, dacă era un adult care ştia ce făcea ori un puşti rîzgîiat, imatur, cu mintea înfierbîntată şi de o cruzime diabolică şi absurdă. Dar pe moment n-o interesa să dezbată din nou cazul.

–Trebuie să ştiu mai mult despre familie, spuse ea

obosită. Iar în seara asta e prea tîrziu ca să mai aflu ceva. O fac dimineață la prima oră.

– Nu crezi că poliția o poate lua înapoi, nu-i așa?

– Nu, nu cred.

– Dar tu? Tu o poți găsi?

– Voi încerca pînă la moarte, dacă n-am încotro.

Paul se apropie și o îmbrățișă, timid.

Beth își puse ușor palmele pe materialul tricoului său negru, peste coaste, lăsîndu-și un moment obrazul să-l atingă pe al lui. Era un băiat minunat, pe care cîndva și l-ar fi dorit să fie al ei. Era ciolănos și nu foarte chipeș; era ciudat, insistent și îndărătnic, dar făcea parte dintre puținele valori care-i mai rămăseseră, un adevărat soldat, un aliat loial.

Își stăpîni un icnet de durere care i se ridicase în gît. Înghiți un nod. Încercă să zîmbească, bătîndu-l fără vlagă pe umăr, acum cînd se retrăsese să plece.

– Îți mulțumesc, Paul. Ne vedem dimineață.

Tînărul își luă ranița de pe podea, săltîndu-și-o pe umăr.

– Încearcă să dormi, Beth. Nu va folosi la nimic, dacă te distrugi singură.

Îl privi cum ieșea din bucătărie, pornind prin scurtul culoar spre living și ușă.

– Hai să-ncui, mai strigă el.

Beth se conformă, dar fără convingere. N-avea să intre nimeni. Nimeni n-avea să mai tragă asupra casei, să arunce cu vopsea sau să-i dea foc, ori să intre pentru a fura sufletul tînăr al unei fete. Aceste tactici de terorizare fuseseră aplicate de omul care o răpise pe Melanie din campus. Era aproape sigură. Nu știa de ce, nici cine era individul, dar pur și simplu știa că acum n-o mai păștea nici un pericol fizic.

Se şterse cu mîinile pe faţă şi porni spre bucătăria luminată şi cafeaua care o aştepta acolo.

Urma să revadă personal dosarul lui Jake Mace. Paul avea dreptate, cel mai mult avusese de suferit familia Mace. Întrucît nu găsea nici o pistă spre oricare dintre ceilalţi oameni condamnaţi cu ajutorul ei, tatăl lui Jake rămînea singurul care ar fi putut face totul.

Iar dacă aşa era, Dumnezeu să-l ferească.

Dimineaţa se ivi însorită, sufocantă, fierbinte ca aburii dintr-un cuptor.

– Everett, poţi veni pe la mine pentru cîteva minute? Am nevoie să-ţi vorbesc.

Beth se întîlnise cu Everett la secţia de poliţie, după răpirea lui Melanie. Se comportase ca un prieten, sprijinind-o în timpul furtunii de emoţii care o făceau să nici nu se mai poată ţine pe picioare, necum să mai răspundă şi la întrebări gen: „Cînd v-aţi văzut ultima dată fiica, doamnă Kapon? Are duşmani? V-a spus că a văzut vreo persoană suspectă prin campus? Obişnuieşte să plece cu necunoscuţi?"

Cînd îl văzu pe Everett intrînd pe alee, Beth se duse la uşa din faţă a casei şi îl aşteptă. În timp ce se apropia, o privi, iar Beth ştiu că îi observase roşeaţa feţei şi agitaţia.

– Te simţi bine, Beth? o întrebă, încă înainte de a ajunge la ea.

– Încă nu, Everett, dar nu mai e mult. Hai în casă.

Îl conduse în apartament şi închise bine uşa. Singura chiriaşă care mai rămăsese era Lubya, emigranta rusoaică, iar buna bătrînă avea obiceiul să intre în living-ul lui Beth ca să vadă ce mai făcea, dacă găsea uşa deschisă.

– Iei o cafea? îl întrebă ea pe Everett.

– Merge. Despre ce e vorba?

– Stai jos la masă şi-am să-ţi spun.

Începu să pregătească pentru amîndoi cafeaua. Nu era nevoie să mai amîne.

– Îţi aminteşti cazul Jake Mace pe care l-am instrumentat?

– Cum ar putea să-l uite cineva? Era un băiat îngrozitor.

– Ei bine, eu cred că tatăl lui mi-a făcut toate astea. El trebuie să fie cel vinovat de răpirea lui Melanie.

Everett luă ceaşca de cafea, înainte de a răspunde. Sorbi, apoi o puse pe masă.

– Ai vreo dovadă?

– Nu sîntem în instanţă, Everett, zise Beth, făcînd un gest exasperat cu mîna.

– Nu asta am vrut să spun, stai liniştită.

– Iartă-mă, numai că n-am dormit aproape deloc azinoapte şi sînt cu nervii în pioneze. Uite ce am aflat...

Trase un dosar spre ea, peste masă, şi îl deschise.

– Am revăzut toate cazurile mele, de la început, cînd am intrat în postul de procuror districtual. M-a ajutat şi poliţia. I-am eliminat pe toţi oamenii pe care îi acuzasem, cu excepţia cazului Mace. Nu ţi-am spus niciodată dar, în seara execuţiei lui Jake, tatăl lui mi-a dat telefon. N-a fost o ameninţare pe faţă, însă i se simţea printre cuvinte. Iar dacă te uiţi la tot ceea ce ni s-a întîmplat, vei înţelege că cineva mă urăşte şi e hotărît cu patimă să-mi distrugă întreaga viaţă. Răpirea lui Melanie a fost ultimul pas în tot acest lanţ de evenimente. Anthony Mace, tatăl lui Jake, a rămas fără fiul său. Acum, mie mi-a fost luată fiica. Observi similitudinea, nu?

Everett îşi scoase ochelarii, frecîndu-se la ochi. Pă-

rea obosit şi bolnav, ca un om apăsat de povara anilor. Beth se întrebă dacă nu cumva îl lăsa sănătatea. Auzise un zvon că boala de inimă i se agrava. De mult timp, trebuia să aibă grijă şi să respecte un regim strict. Poate făcuse vreun preinfarct şi nu spusese nimănui?

– Beth...

Aşteptă. Trebuie să discute problema cu cineva nu la fel de implicat emoţional. Avea nevoie de o sursă exterioară obiectivă, care să-i spună că nu alerga în direcţie greşită.

– Beth, asta nu e nici un fel de dovadă. E o prezumpţie. Cel care ţi-a făcut asta poate să nu aibă nimic de-a face cu toate celelalte lucruri ce ţi s-au întîmplat. De fapt, s-ar putea ca nici una să nu aibă vreo legătură – înscenarea cu cocaina, spargerea, tragerile din maşină, focul, iar acum, dispariţia lui Melanie. Te-ai gîndit la asta, nu-i aşa?

– Au legătură, Everett. Pînă şi poliţia consideră că totul e un efort concertat. Azi-dimineaţă, am verificat familia Mace. L-am pus pe Cienci să dea nişte telefoane. Ţi-l mai aminteşti pe Cienci, un detectiv la care am apelat pentru procuratură, acum vreo cinci ani? Familia Mace, după cum ştii, stă în Las Vegas. Au cazinouri şi tot felul de alte firme. Şi nu se numesc Mace, ci Macedonia. Nu-ţi spune nimic numele ăsta? Mai ţii minte articolele din ziare, nu demult, despre marea înmormîntare din Vegas a lui Macedonia? Bossul crimei organizate?

În spatele ochelarilor, ochii lui Everett dobîndiră o sclipire de interes.

– Ăsta era tatăl tînărului Mace? Marele mahăr mafiot care tocmai a murit?

– Funeraliile au foşt ale bunicului.

Everett fluieră:

– Mamă-mamă.

– Acum înțelegi, nu? Anthony Macedonia e șeful unui sindicat al crimei. Fiul lui e condamnat la moarte în statul Texas. Tatăl îmi telefonează în seara morții băiatului, cu amenințări vagi. Nu peste mult, începe să se-aleagă praful de tot ce ating. Iar acum, o are pe Melanie. Știu că el e. Sigur că nu am nici o *dovadă*. N-aș putea chema autoritățile să mă ajute; n-ar avea cum să pornească de la ceva atît de aproximativ ca o presimțire, dar el e, sînt convinsă.

– De ce nu s-a menționat în ziare despre legăturile lui cu crima, în timpul procesului?

–Tatăl n-a apărut în tribunal pînă la sfîrșit, ai uitat? Pînă cînd s-a anunțat verdictul. Iar oamenii din Vegas nu sînt prea cunoscuți de reporterii noștri de-aici. Jake se numea Mace. Era numele lui din acte. Nimeni n-a făcut legătura cu *Macedonia* și familia lui din Vegas. Dacă apărea ceva în ziarele din Houston sau Dallas, ar fi dezgropat adrevărul, dar procesul ăsta s-a menținut mai mult pe plan local. Cu toții ne-am dat seama că familia avea bani. Au putut angaja avocați scumpi, din afara statului. Au făcut apel cît de sus s-a putut, și n-au cîștigat.

Tăcu, luînd o înghițitură de cafea.

– Everett, știu că este Mace. Mi-o plătește pentru că am cerut pedeapsa cu moartea. A dus-o pe Melanie la Vegas.

– O s-o omoare?

Beth trase încet aer în piept.

– Nu pot gîndi așa. Dacă o fac, nu-mi mai rămîne nimic pe lume. Ea e tot ce am, Everett. Cred... Gred că Anthony Mace vrea să mă vadă suferind. E un act de răzbunare irațională. Nu cred că că s- ar mulțumi doar să-mi răpească fiica și s-o omoare. Ar fi putut-o asasina

oricînd. Sau poate nu vrea s-o ucidă pînă... pînă nu va fi sigur că sînt gata s-o obțin înapoi, ca să mă chinuie și mai mult. Poate – știu că e o nebunie, dar m-am gîndit toată noaptea – poate vrea să știu totul pentru ca, atunci cînd va muri, în clipa cînd o pierd, să simt același lucru ca el, cînd l-a pierdut pe Jake. Ar vrea să trăiesc ceea ce a trăit și el și să nu pot face nimic.

– Dumnezeule! Beth, trebuie să chemi F.B.I.-ul. Dacă au trecut-o peste granița statului, poți obține ajutor federal.

Beth clătină din cap:

– Nu am nici o dovadă. Patrula rutieră a pierdut complet urma mașinii. Agenții F.B.I. nu vor face nimic numai pe bază de suspiciuni. Eu mă duc în Vegas, Everett. Am nevoie de ajutorul tău. Îmi trebuie niște bani, repede, un împrumut, nu mi-a mai rămas nimic și n-am de unde să fac rost. Nu e timp să cer un împrumut de la bancă și am prea puține bijuterii pe care le-aș putea vinde. Mi-ar trebui cîteva mii, fiindcă nu știu cît va dura.

– Ei, sigur, am să-ți împrumut bani, dar...

– Nu-ncerca să mă faci să mă răzgîndesc. Plec. Mă duc direct la Anthony Macedonia, ca să-l întreb ce vrea. În faza asta, aș face orice ca s-o primesc pe Melanie înapoi. Dacă chem F.B.I.-ul, și dacă vor *crede* că e posibil să avem un caz de răpire cu trecerea frontierei de stat, atunci nu-mi mai rămîne nici o șansă să vorbesc mai întîi cu Mace. Dacă autoritățile se apropie, cred că o va ucide și n-o să știe nimeni; s-ar putea chiar să n-o mai găsească.

Oroarea a ceea ce spusese o izbi imediat ce rostise cuvintele cu voce tare. Era insuportabil să gîndească astfel. Singura cale posibilă de a trece la acțiune consta în a îmbrăca ea însăși mantia juristului și a aborda

soluția de pe poziții intelectuale, mai presus de orice emoție.

– Crezi că poți rezolva ceva, Beth? întinse el mîna, luîndu-i-o pe a ei. Cum vei negocia cu şeful Mafiei? Ce ai să-i oferi?

Beth nu avea decît un lucru, singurul care l-ar fi putut interesa pe Mace. Propria ei viață. Intenționa să i-o ofere în schimbul eliberării lui Melanie, dacă n-avea încotro. Dar nu i-o putea spune lui Everett, altfel n-ar mai fi ajutat-o. Ar fi chemat ajutorul federal încă înainte ca ea să iasă din casă.

–Trebuie să-l văd, şi gata, spuse, ocolind întrebarea. Vreau să-l înştiinţez că ştiu că el e şi că a învins. Vreau să afle că mi-a distrus viaţa şi m-a pedepsit destul. Mă voi ruga de el. N- aş face-o pentru nimic în lume, doar pentru copilul meu. Am să-i cerşesc mila. Dacă nu merge, am să-l omor pe ticălos.

Everett clătină din cap, încruntîndu-se:

– Ăă, Beth...

– Îmi împrumuți destui bani ca să aflu? Vreau să prind avionul de diseară.

Oftînd, Everett cedă:

– În regulă. Dacă eşti hotărîtă şi nu-ți pot schimba intențiile... Trec pe la bancă după ce plec de-aici. Vino pe la mine pe la birou după-amiază la orice oră şi voi avea cîteva mii de dolari pentru tine. Cinci îți ajung?

Beth zîmbi pentru prima dată, deşi încet şi trist, cu ochii încă îngrijorați.

– Eşti cel mai bun, Everett. Dacă nu mi-ar fi lichidate cărțile de credit, nu ți-aş cere-o, ştii bine.

Se ridică odată cu el, sărutîndu-l pe obraz.

– Cred că ar trebui să te odihneşti mai mult. Pari extenuat.

Everett rîse fără chef. Îşi trecu o mînă peste obrajii pămîntii.

– Pentru nebunul ăsta rău nu e rost de odihnă.

Se întoarse spre hol şi porni către ieşire. Beth observă cît de îmbătrînit era, lucru pe care nu-l remarcase pînă atunci. Mergea ca un om foarte în vîrstă, cu umerii aduşi şi mîinile atîrnînd pe lîngă trup. Era un bătrîn obosit, cu probleme de sănătate. Curînd, îl putea pierde şi pe el.

Gîndul o propulsă înainte şi trecu în faţa lui, cînd Everett deschise uşa din faţă. Îl privi un moment în ochi, ca şi cum prin acea privire i-ar fi putut da de veste cît ţinea la el. Apoi îl îmbrăţişă, pînă cînd Everett rîse scurt, ca un lătrat, împingînd- o deoparte.

– Dă-mi drumul, trebuie să ajung la bancă.

– Pe curînd, spuse ea, păşind în lături pentru a-l lăsa să iasă în hoi. Everett trecu, iar ţăcănitul broaştei de la uşă o făcu să-şi vină în fire.

Avea multe la care să se gîndească, zeci de lucruri de făcut, nu putea pierde vremea lîngă uşă, furată de gînduri, cu privirea în gol.

Melanie putea fi în Vegas, la un pas de moarte.

Nu avea de unde s-o ştie pînă nu zbura acolo ca să afle. Dacă o răpise altcineva, avea să-l găsească şi pe acela. Într-un fel, avea să-l determine pe Anthony Mace să spună adevărul. Dacă voia să se răzbune pentru Jake, trebuia s-o ia pe ea, nu pe fiica ei. Ce viaţă ar mai fi avut, dacă-şi pierdea singurul copil? Aşa ceva nu se putea întîmpla. Nu *avea* să se întîmple.

Capitolul 17

Chase luă o cameră într-un motel de pe Boulder Highway, la ieşirea din Vegas spre Hoover Dam. Cînd trase draperiile oliv jerpelite de la fereastră, apucînd materialul cu două degete, văzu şoseaua, traficul şi, peste drum de motel, o casă de amanet pentru maşini. Unii oameni ajungeau într-un asemenea hal de disperare şi faliment cînd vizitau Vegas-ul, încît îşi amanetau maşinile.

Părea să prospere în afaceri: curtea era plină. Maşinile acelea abandonate reprezentau o singură poveste, nu prea interesantă: obsesia. Jocurile luau roţile de sub proprietarii lor, lăsîndu-i săraci-lipiţi. Chase ştia că existau chiar şi cămătării pentru case, că oricine putea preda un titlu de proprietate, în schimbul unor bani cu împrumut. Dacă aveau vreo valoare caninii, probabil că ar fi existat şi un cămătar al colţilor, cu tejghelele pline de dinţi smulşi din gingii însîngerate.

Oamenii erau nişte sonaţi. Cretini cu acte în regulă. Nu le purta pică pentru pasiunile lor, avea şi el vreo două, dar să mizezi la joc tot ce aveai părea unul dintre acele vicii care puteau fi controlate doar întorcînd spatele.

Sau poate că nu. Poate că se înşela. În sufletul oamenilor existau porniri întunecate, mai complexe decît păreau la suprafaţă. Putea înţelege dorinţa de a cîştiga. Întotdeauna dorise să cîştige, la fel ca majoritatea oamenilor. Probabil că de-asta jocurile de noroc erau un mijloc atît de fierbinte de a-ţi petrece timpul. Dar să amanetezi o maşină sau o casă?

Lăsă perdeaua să cadă la loc. În camera răpănoasă se lăsă din nou întunericul. Chase se aşeză în fotoliul de vinilin turcoaz şi luă telecomanda televizorului. Începu să schimbe canalele. Făcea surfing. Îşi petrecea timpul în singurul mod posibil.

Dalta îi spusese să ţină fata prizonieră şi să nu circule. Să stea într-un loc unde nimeni nu-i putea găsi. Motelul ăsta mîncat de şoareci era anonim şi neremarcabil. Satisfăcea cerinţele.

Fata zăcea pe patul dublu, numai cu lenjeria de corp pe ea. Sutien şi chiloţi de mătase bej. Avea forme frumoase, pielea netedă şi albă ca fildeşul. Trebuia s-o ducă în baie la un moment dat şi s-o bage sub duş. Începea să miroasă. Mai trebuia şi să-i dea de mîncare cîte ceva, eventual supă. Pe drum, nu înghiţise decît „Dr. Peppers" şi o gogoaşă.

Din cînd în cînd, gemea în delir, într-un contrapunct straniu cu vocile cîrîite din televizor. Ocazional, reuşea să pună cîte o întrebare îngălată. Erau cele cu repetiţie. „Ce vrei de la mine? De ce faci asta?" Chase nu-i răspundea. Încerca să se gîndească la ea doar ca la un obiect, ca la fotoliul tare de plastic în care stătea, sau la covorul jegos de la picioare. Dacă-i venea cheful, putea s-o taie din nou.

Îi plăcea la nebunie rana de pe obrazul ei. Anunţa: *Aici a fost Chase.*

Sau putea face mai mult decît s-o taie.

Scutură o Winston din pachetul de pe masă şi o aprinse cu o brichetă de aur. Suflă fumul în camera deja cenuşie de-atîta tutun. Răsucînd ţigara între degete, îi contemplă jarul. Pierdut în meditaţie, auzi acele plesnete ale demonilor care apăreau şi dispăreau dinaintea ochilor lui. Presupunea că erau flămînzi. Le *plăcea* carnea de femelă friptă.

Trase un fum. Fumatul era o noutate pentru el. A propos de rele obiceiuri, părea să le deprindă cam prea repede. Băutura. Ţigările. Din cauza orelor nesfîrşite pe care le petrecea în aşteptare.

De-a lungul anilor, găsise moduri de a-şi umple ceasurile pasive, mici jocuri ale minţii, jocuri de observaţie, chiar şi înnodări ale firelor de iarbă, scobitorilor şi scamelor smulse din ţesături. Cu cîteva luni în urmă, la o pîndă, găsise un pachet de ţigări pe jumătate plin, cu un plic de chibrituri vîrît între carton şi celofan. Zăcea pe jos, la un pas de el şi, din simplă curiozitate, scuturase o ţigară în palmă. O aprinsese. Inhalase, tuşise, se strîmbase. Ca un jucător agăţat de un aparat de poker mecanic, mai aprinsese una şi o fumase şi pe aia. Şi tot aşa, consumase întreaga jumătate de pachet, la rînd. Cînd ajunsese la ultima ţigară, nu mai tuşea şi nu se mai îneca. Ştia că-i plăceau, gustul tutunului, senzaţia senzuală a fumului umplîndu-i plămînii şi scurgîndu-se iarăşi afară. Acum avea să fumeze.

Ei bine, îşi spuse el, suflînd un cerc perfect de fum. Ei bine, asta e lumea modernă şi astea sînt lanţurile pe care alegem să le purtăm, Jack.

În scurt timp, avea să pornească pe vechea Strip pentru a găsi un traficant cu înfăţişare convenabilă de la care să cumpere heroină pentru fată. Dacă tot ieşea,

trebuia să cumpere un cartuş de Winston şi o nouă sticlă de *Wild Turkey*. Şi ei şi fata aveau vicii de alimentat, lanţuri de legat.

Nu vedea cum altfel ar fi putut să zacă în motelul ăla dărăpănat şi mîncat de molii, privind succesiunea imaginilor de pe ecranul televizorului, ore şi zile în şir.

Chase se încruntă, trăgînd adînc din ţigară. Îşi detesta propria viaţă. Poate că de-asta tot avea accesele de paranoia cînd credea că îl pîndea cineva şi voia să-l atace. Motivul pentru care i se părea că vedea demoni, încornoraţi, colţoşi şi înfricoşători.

Întodeauna îşi urîse viaţa.

Jeff Dalta zăcea în aşternutul de mătase, vlăguit. O auzea pe Jordie sub duş, cîntînd. Sexul o înzestra cu o energie crescută. O regula, iar după aceea fata sărea imediat din pat, să facă baie, să se pudreze, să se machieze, să se pieptene. Era o sferă de foc, fata asta.

Oftă şi se întoarse pe o parte, trăgîndu-şi cearşaful între coapse. Draperiile erau deschise spre noaptea pictată cu neon de afară. Din locul unde stătea, putea să vadă Turnul Bally neterminat înălţîndu-se în centrul Vegas-ului ca un simbol falic obscen îndreptat spre cer. Drăcia costa prea mult şi aveau necazuri cu ceilalţi patroni de cazinouri, cărora nu le plăcea ideea ca în mijlocul Vegas-ului să se ridice cea mai înaltă clădire din lume – în primul rînd, fiindcă nu era a lor. Bally fusese dat în judecată şi, pentru moment, întrerupsese construcţia. În mod firesc, după ce era terminat, turnul avea să atragă clienţi, iar clienţii echivalau cu banii. După milioanele investite în piramide, jungle, tigri albi şi toate celelalte faţade şi elemente exotice, era firesc ca nimeni să nu dorească un cazinou care domina cu uşurinţă toate

acele investiții scumpe.

Lui Jeff nu-i plăcea deloc turnul. Pe de o parte, nu-i aparținea. Dacă ar fi avut un interes financiar în el, era altceva.

Jordie intră în cameră, goală, cu un prosop înfășurat pe cap. Căuta ceva în geanta ei mare, de dansatoare, pe care o avea în mînă.

– Credeam că dormeai, spuse, aruncînd o privire spre pat.

– Nu pot, în curînd trebuie să plec acasă.

– Ei, dacă pleci înaintea mea, să-ți iei la revedere, da?

Și se întoarse din nou spre baie, cu o pungă de cosmetice în mînă.

Ce minunat arăta ca femeie, remarcă Dalta. În Tennessee se creșteau cai și femei cu o carne excelentă. Mare păcat că Vegas-ul avea să i-o distrugă. Era inevitabil. Viața de noapte din Vegas ruina tot ce atingea, de la jucători pînă la patroni și *showgirls*.

„Și nici *asta* nu e problema mea în momentul de față", își spuse el.

Se răsuci pe spate, cu privirea în tavan.

Chase adusese fata din Geneva, Texas. Era ocupat s-o îndoape cu heroină. Poate că el, Jeff, ar fi trebuit să-i administreze o supradoză, să termine odată. Dar Beth Kapon încă nu ajunsese în oraș. Era prea devreme ca să elimine fata.

Tony știa că o aveau. Tot timpul știuse ce se petrecea. De ce îl mira pe Jeff acest lucru? Îl oftica regește, desigur, că nu putea face nimic fără știrea lui Tony Mace. Simplul fapt de a fi crezut că putea, fusese din capul locului o idiotenie, bănuia el. Cineva, poate chiar Chase, îi raporta lui Tony fiecare mișcare. Dacă afla

cine, Jeff avea să-l strîngă de gît pe mizerabil.

De cînd sosise Chase în oraş, Jeff era neliniştit. Nu respectase ordinele lui Mace. Trecuse *dincolo* de ceea ce i se ceruse să facă. Acum ieşise la iveală că lucra contra lui Mace, nu pentru el. Trebuia să se uite pe unde mergea, să aibă grijă.

În hoi avea un bodyguard la datorie, pentru orice eventualitate. N-avea de unde şti ce putea să facă Mace, din moment ce trecuse peste voinţa lui. Fără îndoială, înţelegea ce urmărea Jeff – încerca s-o atragă pe Kapon pînă la uşa lui Mace. Mare minune că putuse face amor cu Jordie în seara aceea, atît de nervos era. Avusese îndoieli pînă în momentul cînd îl luase în gură, dar apoi uitase de toată lumea, fără să mai rămînă decît femeia care se legăna deasupra lui, mîngîindu-i pîntecul cu părul ei lung ca nişte şuviţe de mătase.

Se întoarse pe burtă, îngropîndu-şi faţa în pernă, cu mîinile peste cap. Sex. „Nu sex," se corectă el, „asta a fost. Ce urmează? Va încerca Mace să mă omoare?"

Răsucindu-se din nou pe o parte, miji ochii prin fereastra largă a hotelului spre vîrful Turnului Bally, cu maşinăria gigantică prinsă în capătul neterminat ca o lăcustă. Milioanele de lumini de jos răzbăteau prin cer, scăldînd-o în flăcări pe dedesubt.

La naiba, nu! Totul avea să iasă perfect. Kapon urma să se ia după Mace; avea să treacă prin foc şi apă ca să ajungă la el, iar cînd reuşea, Mace şi haidamacii lui urmau să se prăbuşească. Jordie reveni în cameră, tot goală, chiar cînd Jeff termina cu îmbrăcatul. Se încălţa, aplecîndu-se să-şi lege şireturile.

– Pleci, bonbonel? îi dădu ea un sărut pe obraz.

Cu un mormăit, Dalta se ridică, luîndu-şi sacoul.

– Ai nevoie de bani?

–Tu nu-mi dai bani, Jeff, se întunecară ochii fetei. Ai uitat? Jucăm la mese înainte de a veni aici, dar nu-mi dai bani după ce facem dragoste. Cred că m-ai confundat cu una din tîrfele tale.

Şi se răsuci, furioasă, dar Jeff o prinse de braţ:

– Sînt preocupat. Iartă-mă. Nu ştiu la ce mă gîndeam. Credeam că poate vrei bani de cheltuială, să-ţi cumperi o rochie frumoasă sau ceva.

– Du-te-n pizda mă-tii, îşi smulse ea braţul, pornind spre uşa băii.

– Jordie, nu fi aşa. Nu folosi limbajul ăsta cu mine. Ţi-am cerut iertare.

Se opri, dar nu se întoarse cu faţa spre el.

– Ai vorbit serios? Eşti sigur că-ţi pare rău?

– Da, am vorbit foarte serios, spuse el cu glas spăşit, întristat de toate greşelile pe care le făcea cu femeile cînd îi stătea mintea la altele; pe fata asta nu putea s-o piardă. Te rog să mă ierţi.

Jordie îl privi peste umăr. Cu genele coborîte în felul acela, era o sirenă, o zeiţă blondă şi apetisantă.

– Bine. De data asta. Să nu se mai întîmple, Jeff. Nu sînt o curvă. Vreau să-ţi fie clar. Dacă mă mai tratezi aşa o dată, ies definitiv din viaţa ta.

– N-o să se mai repete.

Fata întoarse capul la loc şi dispăru în baie. Uşa trîntită îl făcu să tresară. Frumuseţea avea o etichetă cu preţul. Se vindea cu dinamită în acelaşi pachet.

Îşi luă haina pe el şi ieşi. Trebuia să dea telefoane, să se înconjoare cu unii dintre băieţi. Cum spunea Emily Dickinson despre toate care se rezolvă, despre speranţă? Speranţa „e făptura cu pene / Ce-n suflet îşi face loc / Şi cîntă fără cuvinte / Şi nu încetează – deloc."

Capitolul 18

Melanie își ridică pleoapele cu acel gen de efort hotărît care necesita atît coordonarea voinței, cît și a minții. Avea să vadă, își spuse ea, ceea ce era de văzut. Cel puțin, putea să încerce, dacă mai mult nu. Își simțea carnea ca făcută din oțel greu. Poate chiar paralizase, căci nu-și putea folosi deloc membrele. Dacă era un asemenea chin ca să-și deschidă ochii, nici nu-și putea imagina de ce cazne ar fi fost nevoie pentru a ridica un braț sau a încleșta strîns degetele de la mînă.

Știa foarte puțin despre situația în care se afla, cu excepția faptului că era precară. Omul care o ținea prizonieră și făcuse din ea o păpușă de cîrpă neputincioasă o droga de-i lua mințile – măcar atîta lucru știa. În rest, nu știa mare lucru. Nu știa dacă era zi sau noapte; nu avea idee unde se afla, pe ce pat zăcea culcată. Parcă ar fi căzut în gaura iepurelui, ca Alice, iar de-atunci încolo nimic nu mai avea sens.

Setea! Își mișcă puțin limba prin gura uscată și reuși în sfîrșit să-și sugă dinții de jos pentru a secreta salivă. Dacă putea spune ceva, poate ar fi fost mai ușurată. Își vedea ca prin ceață răpitorul, la nici doi metri distanță. Se lăsase să lunece în fotoliu, pînă cînd numai noada îl

mai proptea să nu cadă pe jos. Picioarele îi dispăreau după marginea saltelei care-i tăia vederea. Cu vîrfurile degetelor strînse, îşi atingea vîrful nasului. Nu se uita la ea, ci spre peretele din partea opusă, unde murmura monoton un televizor. Melanie nu putea să vadă televizorul, dar îi auzea rumoarea de voci şi distingea luminile albastre ale imaginilor.

Voia cu disperare să-i ceară necunoscutului s-o elibereze din ceaţa aceea oribilă. Articulă în minte toate cuvintele în şir, aliniate şi în ordine, dar înainte de a-şi putea mişca limba şi buzele formînd începutul cuvîntului *–Te rog...* –, îşi pierdu cunoştinţa, plutind afară din camera întunecoasă şi afumată.

Cînd îşi reveni, avea ochii deschişi, ca prin farmec de astă dată, fără efort, dar nu ştia cît timp visase. Nu mult, bănuia. Omul stătea în aceeaşi poziţie, cu mîinile împreunate şi privirea spre televizor. Lumina din cameră arăta la fel. Erau singurele elemente ale realităţii după care putea să judece. Lumina. Poziţia răpitorului în fotoliu.

Lumea devenise mai îngustă. Percepţiile i se restrîngeau la o zonă nu mai întinsă de cîţiva metri pătraţi. Nu putea nici măcar capul să şi-l întoarcă. Încercă să-şi forţeze muşchii gîtului.

Degeaba. Clipi din ochi şi aproape adormi din nou. Strigă în sinea ei TREZEŞTE-TE, încercînd să se menţină în prezent şi să simtă ceva, orice.

Cine era omul? Avea pielea feţei aspră, brăzdată, roasă de griji. Dacă i-ar fi atins chipul, bănuia că ar fi avut senzaţia de a mîngîia un staniol mototolit. Profilul îi era tăios şi unghiular – nas ascuţit, bărbie proeminentă, pomeţi înalţi şi duri. Nu era urît, conchise ea. Doar colţuros, ca un personaj negativ atrăgător dintr-un film. I se păru că simţea miros de whisky şi se concentră asupra

senzației, identificînd-o din duhoarea fumului ce îmbibase tot aerul din cameră. Da, whisky. Poate că era un beţiv. Un alcoolic care o ţinea prizonieră cu injecţii de...

Nu ştia ce-i injectase în vene. Nu se pricepea la droguri şi la efectele lor. Indiferent ce era, avea destulă puterea ca s-o smulgă din lume şi s-o poarte prin peisaje misterioase, pe care nu le înţelegea nici pe departe.

Marginile încăperii începură să se unduiască, forma omului şi a fotoliului se ştergea şi reapărea. Nu, nu, nu încă, îşi zise ea, nu acum, lasă-mă să mai stau treaz㠄.

Exact ca un semnal radio care slăbeşte, gîndurile i se risipiră încet, întîlnind mai întîi paraziţii care dereglau toate configuraţiile, pentru ca apoi să se piardă într-un vast zgomot alb care-i umplea tot capul.

Pleoapele îi căzură; un oftat uşor îi scăpă de pe buze. Simţi atracţia puternică a unui nou vis sîcîitor, imediat dincolo de tărîmul zgomotului alb. „Vino," spunea, „şi visează cu mine."

Într-un tîrziu, Melanie cedă, alunecînd din cameră, lăsînd în urmă toate grijile şi temerile, pe un covor magic care o purta prin norii mari şi pufoşi ai fantasmelor.

Avionul de seară de la Houston Intercontinental la Las Vegas era plin cu turişti. Texani cu febra jocurilor. Pe cele trei fotolii din faţa lui Beth Kapon stăteau trei femei de vîrstă medie, care aveau chef să transforme zborul într-un bairam. Le comandau de băut stewardeselor, cereau pungi de alune în plus şi-şi spuneau bancuri care stîrneau un continuu vacarm de rîsete.

O scoteau din minţi pe Beth. Femeile alea nu ştiau că în viaţile unora din jurul lor se mai întîmplau şi lucruri serioase? Nu-şi puteau stăpîni deloc atitudinile de bufoni?

Beth se chirci lîngă fereastră, privind în întunericul de jos, dincolo de luminile aripilor. O femeie mai vîrstnică, aşezată alături, spuse:

– Probabil fac pelerinajul ăsta la Vegas de cîteva ori pe an, ca să-şi descarce tensiunile.

Se întoarse spre tovarăşa ei de drum. Bărbatul din partea cealaltă, lîngă culoar, adormise, cu capul rezemat pe o perniţă albă.

– Aş vrea doar să tacă un timp, spuse Beth.

– Nu mergeţi să jucaţi, nu-i aşa?

Beth o privi, întrebîndu-se dacă era genul care-şi băga nasul în treburile altora, făcîndu-şi un obicei din a lua la întrebări necunoscuţii.

– Nu, răspunse ea. Nu mă duc să joc. Nu în sensul obişnuit, oricum.

– Ei bine, eu joc la Vegas din trei în trei luni. Banii pe care-i cîştig mi se adaugă la pensie. Mă numesc Kate Corgie. Am fost profesoară la H.I.S.D., clasele elementare. Acum sînt pensionară, bineînţeles, iar Vegas-ul e singurul mare viciu din viaţa mea.

– După cîte se pare, faceţi viciul să renteze.

Beth reveni spre fereastră, clipind ca să-şi alunge lacrimile neaşteptate. Gîndul la Melanie, singură şi neajutorată cine ştie pe unde, îi venise ca din senin, amintindu-i de misiunea ei. Mîinile îi tremurau, iar umerii începură să i se zguduie. O simţi pe Kate punînd mîna peste a ei, ca s-o liniştească.

– S-a întîmplat ceva?

Cele trei femei izbucniră într-un val de hohote şi chiote, făcîndu-i pe ceilalţi pasageri să întoarcă privirile spre ele. Cînd se potoliră, Beth spuse:

– Probleme de familie. Prefer să nu vorbesc despre asta, îmi pare rău.

– Înțeleg. Atunci, aveți într-adevăr o problemă grea pe cap. Regret nespus să aud. Nu trebuia să mă amestec.

Își retrase mîna, oftînd obosită.

– Cînd femeile își discută problemele, găsesc mai ușor rezolvarea. Dar uneori nu poți nici măcar să vorbești despre așa ceva. Uneori, ești obligat să te descurci singur.

Unul dintre stewarzi se opri pe culoar, lîngă cele trei pasagere zgomotoase, și intră în vorbă cu ele, zîmbind și dînd din cap, interesat de glumele lor.

În restul zborului, Beth nu mai dădu atenție grupului gălăgios din fața ei, care se agita pe scaune, privind în întunecimea profundă a nopții de după hubloul avionului.

Dacă ar fi cunoscut-o mai bine pe femeia numită Kate, poate i-ar fi spus că făcea un lucru nemaiauzit. Mamele nu se duceau la boșii mafioți, pentru a încerca să ajungă la o înțelegere. Avocații nu negociau situații în care le erau luați ostatici copiii. Era o acțiune nebunească și putea să nu ducă nicăieri, în cele din urmă.

Dar trebuia să încerce.

Dacă Anthony Mace o răpise pe Melanie, era singurul la care putea să apeleze. Avea să-i vorbească ca o mamă unui tată, nu ca o avocată unui don al Mafiei. Trebuia să-l impresioneze faptul că nu apelase la F.B.I., punîndu-i pe urmele lui sub acuzația de răpire. Dacă altceva nu, trebuia să înțeleagă că o puteau rezolva ca pe o problemă personală, fără să cheme autoritățile decît dacă nu mai rămînea nici o altă variantă.

Încă nu știa ce argument putea propune care l-ar fi înduplecat pe Mace s-o elibereze pe Melanie, dar avea să-i vină spontan, la fel cum îi veneau multe dintre cele mai strălucite argumente concluzive cînd vorbea în fața

juraților,solicitînd cîte o condamnare.Trebuia să se bazeze pe comunicarea cu Anthony Mace la un alt nivel decît cel planificat, superficial. Mace voia să se răzbune. Îl înțelegea. Dar nu-şi dădea seama că asta n-avea să-i aducă fiul înapoi? Şi nu înțelegea că, dacă o răpea pe Melanie şi o ținea sechestrată sau îi făcea vreun rău, nu reuşea decît să aducă şi mai multă suferință în lume. Trebuia să- l facă să înțeleagă.

Dacă nu reuşea, era gata să propună un schimb. Viața ei pentru a lui Melanie.

Ce era cu soția lui Mace, mama lui Jake? N-ar fi putut apela la o altă mamă ca s-o ajute în criza prin care trecea?

Iar dacă nu mergea nimic, era pregătită să ucidă. Înainte, nu ştiuse că avea în ea această capacitate, dar acum o descoperise. O ştia cu siguranță. În seara cînd o găsise pe Melanie leşinată în dormitor, plină de sînge, înțelesese.

Spera din tot sufletul să nu ajungă pînă acolo.

O strălucire undeva jos îi dădu de veste că avionul cobora spre oraşul Las Vegas, Nevada. Căpitanul vorbea de cîtva timp în difuzoare, dar nu-l auzise. Îşi încheie centura de siguranță şi se întoarse spre Kate, cu un mic surîs:

– Am ajuns.

– Aproape. Şi a fost un zbor lung, nu-i aşa?

Se referea la femeile trăncănitoare şi la îngrijorarea din sufletul lui Beth.

–Toate au un sfîrşit, replică Beth, criptic. Într-un fel sau altul.

– Sper din toată inima ca problemele dumneavoastră şi ale familiei să se rezolve.

– Şi eu sper. Mulțumesc.

Oraşul de dincolo de fereastră se întindea pînă sub coastele lanţului muntos. În timp ce coborau, Beth distinse cîteva dintre celebrele cazinouri, văzînd chiar şi prelunga Strip, cu salba sa de neon.

Spera ca Melanie să fie undeva acolo, jos. Dacă nu era, dacă pornise s-o caute în gol şi făcuse o greşeală, dacă familia Mace nu era implicată, atunci nu ştia încotro să se mai îndrepte. Era foarte posibil ca Melanie să fi fost răpită de cineva fără legătură cu celelalte probleme ale lui Beth. Dar ar fi fost o coincidenţă prea mare, iar viaţa îi dovedise lui Beth că la baza majorităţii evenimentelor existau motive temeinice. Nici chiar configuraţiile universului nu păreau a fi determinate de coincidenţe.

Îşi încleştă mîinile, inspirînd adînc, în timp ce avionul ateriza pe pistă, cu cauciucurile scrîşnind în frîne. În faţa ei se întindea oraşul şi şansa. În spate aştepta Texasul, plin de durere aridă şi singurătate pîrjolitoare. Nu putea merge decît într-o singură direcţie.

Înainte.

Phan Lieu stătea în umbra unui arbust de crep ce se unduia în vînt, pe noua Strip, cumpărînd droguri de la un puşti de cincisprezece ani. Îl uimea faptul că putea obţine tot ce voia, lîngă un copac plantat la doi paşi de trotuarul ce forfotea de turişti. Şi îl deconcerta şi mai mult că le lua de la un copil.

Băiatul era scund şi slăbănog, îmbrăcat cu o geacă militară verde şi largă, pe căldura caniculară. Vorbea puţin şi nu-l interesa decît vînzarea.

– Locuieşti aici?

Phan îşi dădu seama ca puştiul îi amintea de el însuşi, la acea vîrstă. Cînd avea cincisprezece ani, umbla

pe străzile din Haiphong, vînzînd ceva mai serios decît drogurile. Oare acest băiat ar fi fost un bun asasin? Probabil că da.

– N-n, locuiesc acasă.

Numără banii pe care i-i dăduse Phan, cu grijă, mijind ochii în penumbră spre cifrele de pe bancnote.

– Locuieşti acasă şi faci treaba asta pe-alături, pentru bani de cheltuială?

Puştiul ridică faţa dinspre bani, dintr-o dată mai matur. Parcă ar fi fost un om de patruzeci de ani.

– Vînd ca să-mi cumpăr şi mie, dacă te interesează?

– Pocneală?

Majoritatea erau dependenţi de cocaina cristalizată.

Băiatul dădu din cap, numărînd mai departe.

– O recomand pe lîngă ce iei mata, dom'le. Şi să nu-mi vii cu texte mărete, okay?

Phan l-ar fi putut contrazice. Diferenţa dintre consumul de cocaină şi cocaina cristalizată era aceeaşi ca între fierbere şi îngheţ. Se putea lăsa de coca, dacă voia. Ştia că puştiul şi toţi ceilalţi ca el, înşiraţi prin toată ţara, nu s-ar fi lăsat de pocneală nici dacă erau băgaţi în programe de dezintoxicare, închişi sau ameninţaţi cu moartea. Pocneala sacrifica o întreagă generaţie.

– Coca de genul ăsta nu formează dependenţă.

– Rahat şi balegă de cămilă.

Băiatul împături banii şi îi băgă într-un buzunar interior al jachetei militare.

– Nu ştii ce vorbeşti, puştiule.

Celălalt îl privi drept în ochi:

– Nu ştiu? Domnu', trăieşti în cine ştie ce fantezie, dacă zici că treaba asta nu te-agaţă la fel de rău, cînd se face ca piatra.

– Nu ştii totul.

Phan se răsuci spre călcîie, alăturîndu-se mulțimii de pe trotuar. Băiatul habar n-avea de nimic. Îi amintea de un afiș pe care-l văzuse odată într-o cafenea mică, pe care scria: *Adolescenți! V-ați săturat să vă bată la cap proștii de părinți? Acționați! Plecați de-acasă, angajați-vă, plătiți-vă singuri cheltuielile, cît timp încă mai știți totul.*

Seara caldă mirosea a deșert uscat, mîncare fierbinte și disperare. Prea multe dintre chipurile care treceau prin dreptul lui aveau o expresie confuză, prăbușită. Erau fraierii, turiștii care veneau cu prea mulți bani în Vegas și-i pierdeau pe toți. Erau șeptelul care alimenta cazinourile și le ținea în acțiune. Nu jucătorii pe mize mari transformau Vegas-ul într-o Mecca a jocurilor, ci omul mărunt, cu salariul și miciile economii sau banii de vacanță.

Dar nimic din toate astea nu îl mira pe Phan. Încă de la cea mai fragedă vîrstă, știa secretul omenirii. *Toți erau niște fraieri.* Dacă nu, n-ar fi fost niște ținte atît de ușoare pentru asasinat.

Îl lovi pofta de drogul din buzunar și se împletici un pas, doi, pe trotuar, ca și cum s-ar fi îmbătat dintr-o dată. La dracu'! Timp de cîteva minute, aproape că-și uitase nevoia, iar acum îi revenise de două ori mai tare, izbindu-i toate terminațiile nervoase ca un trăsnet din cer. Trebuia să ajungă într-un loc retras, ca să prizeze puținul cumpărat de la pușți.

Apoi îi reveni în minte ceea ce-i spusese băiatul și fu cît pe ce să se oprească în mijlocul torentului de turiști.

Nu se putea ca puștiul să aibă dreptate. Nu se putea.

Phan Lieu nu era dependent de drog. Era o minciună.

Dar nu la fel îi indica și trupul, transformîndu-l într-o

piftie tremurătoare şi frenetică de neuroni dînd rateuri. Ceea ce-i spusese trupul lui era: *Am pus mîna pe tine, puişor. Al meu eşti.*

Scoase o batistă din buzunarul hainei şi se şterse de transpiraţia proaspăt apărută pe frunte.

Indiferent prin ce raţionamente trecea mintea lui, încă mai trebuia să părăsească strada aceea şi să deschidă fiola cu coca. Îi curgea nasul şi-i tremurau mîinile.

Poate... poate că *era* toxicoman. Toate semnele indicau acest fapt. Ridică din umeri şi merse mai departe pe stradă, spre locul unde-şi parcase maşina. Nu conta dacă-şi refuza sau îşi accepta responsabilitatea consumului de droguri. Nu avea importanţă decît să ajungă într-un loc unde să-şi poată administra doza.

Capitolul 19

Melanie își pierdea și-și regăsea repetat cunoștința, ca valurile scăldînd o plajă. Cu un ușor foșnet grăbit, zgomotul alb se retrăgea, lăsînd-o să simtă salteaua sub trup, uscăciunea din gîtlej, mirosul greu al propriului trup. Ochii i se întredeschideau, dar în cameră nu vedea pe nimeni. Auzi, însă, pe cineva la ușă.

Era o cameră de motel.

N-o știuse, pînă acum. O cameră de motel ieftin, cu draperii pleoștite la fereastră și ușă cu cheie. Cineva umbla la clanță, de unde se auzeau scîrțîieli. Nu se potrivea cheia? O fi fost camerista. Era posibil să intre și s-o găsească zăcînd acolo, neputincioasă? Își putea găsi vocea, dacă trebuia neapărat, ca să-i ceară să se ducă după...

Ușa se deschise și intrară doi oameni. Nici unul dintre ei nu era cel care o luase din campusul universitar. Primul era scund și vînos, cu părul cărunt. Celălalt era masiv, chel și îngrozitor de urît. Avea nasul strîmb, ca și cum i-ar fi fost rupt și nu-și mai revenise, iar obrajii ciuruiți de vărsat ca un peisaj vulcanic.

O priviră un moment, se uitară prin cameră, iar cel mai scund și mai vîrstnic căută în baie. Apoi, cel urît se

apropie de pat şi spuse, cu glasul răsunîndu-i ca de la mare distanţă:

– Te scoatem de-aici. Ştii unde ţi-s hainele?

Melanie încercă să clatine din cap, dar nu reuşi decît să-l mişte o dată la stînga, la dreapta, şi atît. Era de-ajuns. Cei doi începură să caute prin cameră, iar vîrstnicul anunţă din baie:

– Are aici nişte blugi şi alte chestii.

– Adu-le. O înfăşor cu cearşaful ca s-o duc la maşină.

N-aveau s-o îmbrace pe loc.

Inima începu să-i bată mai repede şi îşi linse buzele, pregătindu-se să vorbească. Urîtul îi învelea trupul în cearşaful pe care zăcea, ca într-un linţoliu; fu răsturnată pe o parte, apoi la loc pe spate. Era pe punctul să-i întrebe ce doreau, cînd zgomotul alb se repezi dinapoia capului, umplîndu-i mintea şi purtînd-o spre nefiinţă.

Nu ştiu cînd o ridicară din pat şi ieşiră, cu trupul ei, inert ca un cadavru, atîrnînd într-o parte a umerilor omului înalt.

Chase descuie uşa camerei de motel şi, în secunda de dinainte de a intra, ştiu că jocul se stricase. O simţea pe părul braţului, în firele de pe ceafă. Scoase pistolul din buzunarul interior al hainei, înainte ca uşa să se fi deschis complet, şi văzu salteaua goală.

Nimeni. Dispăruse.

Păşi grăbit înăuntru, închise uşa şi se opri uitîndu-se prin cameră după urme. Uşa băii era întredeschisă. Cineva fusese înăuntru, căutînd hainele, presupunea.

Nu plecase de capul ei. Nu avea putere să scape singură. Iar dacă îşi regăsise în vreun fel forţele şi prezenţa de spirit, n-ar fi plecat înfăşurată în cearşaf, cu

hainele în brațe. Papucii stăteau pe podea, unde îi pusese el, sub instalația de aer condiționat din fereastră.

Telefonul sună, iar țîrîitul îl făcu să tresară. Dalta spuse:

– Am auzit că astă seară ai plecat să bei și ai lăsat fata singură.

– O, Iisuse, deci tu ai fost. Cînd m-am întors aici și n-am găsit-o, am crezut... ei bine, nici n-am știut ce să cred.

– Ceea ce cred eu e că te-a obosit călătoria în Texas, replică Dalta. L-am pus pe Hunter s-o ia. Stă cu ochii pe tine de cînd ai venit în oraș. Zice că n-a fost prima oară cînd ai plecat, lăsînd-o ore întregi în cameră.

– Nu-s beat, Jeff.

– Ei, cu siguranță că nici prea treaz în mă-ta nu ești.

– Of, 'aide, tot omu' mai bea un păhărel din cînd în cînd. Nu prea dorm. Ies să trag una mică înainte de culcare și...

– Nu-mi veni cu scuze, Chase. Am dat problema pe mîna lui Hunter. În ultimele cîteva săptămîni, ai lucrat bine. Nu ne putem permite nici o greșeală.

Chase rîgîi în dosul mîinii, sperînd că Dalta nu-l auzea.

– Okay, în regulă. Nu te-ai supărat pe mine, nu-i așa? Vreau să zic, am adus fata aici și e nevătămată.

După o scurtă pauză, Dalta spuse:

– Nu m-am supărat. Ia-ți o vacanță, pleacă iarăși din oraș. Le-am spus băieților să-ți lase niște bani pe scrin.

După ce legătura se întrerupse, Chase trînti receptorul în furcă, bombănind:

– Ticălos nerecunoscător!

Bîjbîi după lampa de birou, o aprinse și găsi un teanc de bancnote legate cu un elastic. Îl aruncă la loc și ridică

receptorul. Formă numărul privat al lui Tony.

– Am ieşit, anunţă el.

– Ce s-a întîmplat?

– Păi, m-am dus şi eu să-mi iau o butelcă şi Jeff mi-a făcut-o. Au venit şi au luat fata înainte de întoarcerea mea.

– Iarăşi ai lovit-o?

Chase se gîndi la arsurile cu ţigara, numai două, pe care i le aplicase asemeni unor stigmate pe partea interioară a coapselor.

– Nu prea.

– Ai ţinut-o pe plesneală?

– A, da.

– *Okay, nu-ţi face griji. Am primit de veste că maică-sa* e în oraş. Toate încep să se lege. Mi-ai fost de cel mai mare ajutor, Chase.

Chase închise şi luă din nou banii. Scosese elasticul şi tocmai îi număra, cînd uşa se deschise şi coşmarul care-l bîntuise atîtea săptămîni intră pe uşă. Era înalt, brunet, cu înfăţişare vag străină, şi înarmat cu un pistol.

– Cine eşti?

– N-am nimic cu tine. Mă gîndeam că ar trebui să ştii.

– Ce vrei? Vrei banii ăştia?

Îi oferi teancul de bancnote. Acţiona deja. În timp ce cu o mînă întindea banii, pe cealaltă şi-o strecura sub braţ să scoată pistolul.

– Lucrezi pentru Anthony Macedonia?

– Nu, eu...

Străinul trase cu pistolul Ruger Mark II de calibru 22 două focuri în succesiune rapidă. Două mici pocnete, atît se auzi.

– Nu e bine să mintim, spuse el, privind solemn în timp ce Chase cădea peste birou şi pe podea.

„Ştiam eu că vine," îşi spuse el. „A fost o premoniţie. Ştiam că nu înnebunesc. Întotdeauna s-a ţinut cineva după mine. N-am fost nebun în grijania mă-sii."

Beth Kapon se minuna de pokerele mecanice din holul aeroportului Las Vegas. La toate jucau pasageri care soseau ori plecau, cheltuindu-şi primii bani sau ultimii.

Găsi un taxi şi întrebă de un hotel ieftin din oraş. N-avea nici un rost să simuleze că se descurca într-un oraş unde nu mai fusese niciodată.

– Majoritatea sînt ieftine, spuse taximetristul, zîmbind. Adică, dacă luaţi unul cu cazinou. V-aş recomanda *Sahara.*

– *Sahara* e rezonabil şi aproape de Strip?

– Sigur că da. Pe noua Strip, aveţi Frontier, Silver City, Westward Ho şi Stardust, o droaie.

– *Sahara* îmi convine.

Se rezemă de spătar, strîngîndu-şi în mîini geanta. Nu putea toca banii împrumutaţi de la Everett. Trebuia să-i ajungă pînă o găsea pe Melanie.

În timp ce părăseau aeroportul, intrînd în oraş, reclamele de neon ademeneau din toate părţile. Beth se surprinse lungind gîtul pentru a le vedea pe unele, incapabilă să-şi controleze curiozitatea. Şoferul sporovăia încontinuu despre cele mai bune localuri cu jocuri mecanice, cazionurile care aveau cele mai bune mese de poker, unde se găseau cele mai ieftine fripturi la cină, dar Beth lăsa informaţiile să treacă pe lîngă ea. Nu era o vilegiatură de plăcere. Juca pe o singură miză, viaţa sau moartea, şi n-avea să cîştige la masă sau la poker mecanic.

Cu toate că era zece şi ceva, la *Sahara* aşteptau mai

mulți oameni la coadă să se cazeze. Tinere cupluri yuppie în pantaloni scurți și sandale, bătrîni cu părul încărunțit și ochii plini de nerăbdare, chiar și copii cu familiile, țopăind nervoși în jurul muntelui de bagaje de după cordoaneie vișinii care despărțeau recepția de holul principal.

Zăngănitul monoton al monedelor și semnalele de sonerie ale cîștigătorilor de la jocurile din apropiere îi împuiau lui Beth urechile. În timp ce aștepta, îi studia pe jucători. În mod surprinzător, erau îmbrăcați într-o gamă variind de la sportiv la sordid. Singura trăsătură pe care o aveau în comun era expresia fețelor, intensă și interiorizată. Holul emana un miros intens de țigări. Deși nu vedea fumul, Beth bănuia că era îmbibat în toate fibrele mochetei maro, poate chiar și în pereți.

După ce obținu o cameră într-unul din turnurile hotelului, îi arătă paznicului permisul pentru a putea ajunge la lift și în sfîrșit găsi camera, simți că era atît de obosită încît nu se mai putea opri din căscat.

Avea să facă un duș și să doarmă. A doua zi în zori, urma să-l viziteze pe Anthony Mace, ca să-i ceară clemență. El și soția lui aveau să fie cei mai duri jurați cu care se confruntase vreodată.

Trebuia să cîștige.

Fie asta, fie avea să moară.

Dalta o lăsă pe Jordie la hotelul *Riviera* și îi ceru valetului să-i aducă mașina. Hunter și Claude îl sunaseră nu demult, să-l anunțe. O mutaseră pe tînăra Kapon și totul era sub control. Dalta înțelegea clar că Chase nu mai era demn de încredere. Se luase de băutură și lăsa fata singură în cameră prea mult timp. Dacă rămînea în grija lui Chase, putea reuși să evadeze.

Cadillac-ul său mergea lin pe Rancho Drive, spre cartierul Lone Mountain din Vegas, unde Dalta avea o casă comspirativă. Era o casă de mică întindere, pe o parcelă pustie de teren, dincolo de marginea oraşului, pe Lone Mountain Road. O luase de la un miner bătrîn care încă mai nutrea convingerea iraţională că printre coline erau de găsit comori. Din fericire, cînd i se oferiseră bani adevăraţi, se şi repezise, evacuînd proprietatea într-o săptămînă. Luminile oraşului păleau în urma lui Dalta, care mergea dinspre arterele principale spre Lone Mountain. Vîntul, dacă ar fi deschis ferestrele maşinii, era mai puternic, nestînjenit de clădirile înalte.

Voia să vadă fata. Oare Chase îi dozase corect plesneala? O doză prea mare la o injecţie ar fi putut-o ucide. Nu voia să moară, nu încă. Acesta era încă un motiv de a o lua de pe mîinile lui Chase. Din fericire, Hunter lucrase ca infirmier într-un spital din Chicago, înainte de a veni la Vegas. Ştia ce să facă.

Întunericul de afară era impenetrabil. O lucire slabă dinspre oraş, în oglinda retrovizoare, era singura care-i mai amintea lui Dalta că nu se pierduse în deşert. Încă nu se vedeau prea multe stele. Pentru asta, trebuia să se îndepărteze mai mult de Vegas.

Cu fiecare kilometru pe care îl parcurgea, locuinţele de pe Lone Mountain Road se răreau pînă la cîte o mică fermă ici şi colo. Trecuse de periferii, de magazinele ieftine, de benzinării. Întotdeauna cînd depăşea limitele oraşului, avea o senzaţie de ireal. Era atît de obişnuit cu luminile aprinse non-stop, care făceau din noapte zi, încît întunericul cu adevărat profund îi trezea teama. Era cam ca şi cum s-ar fi pierdut în sala neluminată a unei casei uriaşe, căutînd pe pipăite comutatorul.

Farurile reperară casa degradată situată la o oare-

care distanță de drum. Intră pe aleea prelungă de pămînt bătătorit, recunoscînd Ford-ul albastru de tip mai vechi. Înainte de a deschide portiera mașinii, în ușă apăru silueta masivă a lui Hunter, profilat pe lumina din casă.

Se salutară, iar Hunter păși în lături pentru a-i face loc să intre în camera din față. Claude Ganley zăcea pe o canapea cu spătar arcuit, privind un vechi film albnegru cu gangsteri la televizor. Făcu fu mîna, iar Dalta dădu din cap în direcția lui. Adevărații deștepți aveau ce învăța din filmele despre Legs Diamond, Capone și Bugsy – mai ales Bugsy.

– E aici, spuse Hunter, trecînd pe lîngă Dalta, spre un dormitor din spate.

Fata avea numai lenjeria pe ea și era acoperită pînă la mijloc cu un cearșaf albastru pastelat. Respira cu gura deschisă, sînii ridicîndu-i-se vizibil la fiecare inspirație. Dormea. Dalta fu frapat în primul moment de frumusețea ei, apoi de mirosul din cameră. Se întoarse spre Hunter, fără să-și ascundă dezgustul:

–Trebuie să-i faci o baie.

– Okay.

Se întoarse spre pat și se apropie, privind-o.

– Drăguță, nu? Cu excepția tăieturii ăleia de pe față. Chase i-a făcut-o, spuse Hunter.

Dalta stătea tăcut lîngă fată, dorindu-și lucrul cel mai incredibil. Să fi fost fiica lui. Să poată lua locul bietei fetițe supraponderale. De ce toți aveau fete frumoase, numai el nu?

Înfuriat atît de invidie, cît și de neloialitatea față de propriul lui sînge, se răsuci și ieși grăbit din cameră. Hunter îl ajunse din urmă la ușă.

– Știi unde mă găsești. Vreau rapoarte zilnice, îi ceru Dalta. Spal-o și vezi să mănînce neapărat ceva. Cît mai

multe lichide. Dar nu întrerupe injecțiile.

În timp ce mergea înapoi spre văpaia Vegas-ului, suferi din cauza a ceea ce făcea. Lua o frumusețe fizică şi o ruina. O distrugea. Curînd, avea să fie slabă ca o scîndură şi cu fața hăituită. Inteligența sănătoasă din ochi urma să i se transforme într-o lucire şireată şi furişă. Avea deja brațele pătate cu urmele înțepăturilor. Părul îşi şi pierduse luciul.

De ce n-ar fi putut să arate respingător sau măcar banal? De ce trebuia să aibă o față în formă de inimă – încă frumoasă, în pofida cusăturii – nepătată, brațe şi picioare fermecător proporționate, talie îngustă şi abdomen plat? De ce trebuia să aibă buzele unei zeițe greceşti şi degete prelungi, îngustate, de artist?

Dalta făcu un efort să-şi înghită nodul din gît. Nimic nu avea asupra lui un efect mai puternic decît o femeie frumoasă. Nu putea simți compasiune pentru nimeni, decît pentru cele mai atrăgătoare. Cum spusese Beckett: „Frumusețea este unul dintre puținele lucruri care nu ne fac să ne îndoim de Dumnezeu."

Prin ceea ce făcea, Dalta era pe cale să nimicească o pildă rară a acestei frumuseți. Chase începuse treaba, iar el o termina. Bătu-l-ar Dumnezeu. Să-l bată Dumnezeu pentru că decăzuse atît de jos. Se scuturâ în sinea lui şi strînse mai tare volanul, cu amîndouă mîinile.

N-avea încotro. Dacă dorea putere, puterea lui Tony, pînă şi frumusețea trebuia jertfită pe altar. De fapt, de-a lungul istoriei, asta se şi întîmplase. Omul renunța fie la iubire, fie la frumusețe, în scopul de a ajunge conducător. Aproape îşi dorea ca de data asta să fie vorba de dragoste.

Capitolul 20

Dalta îşi scosese cravata, sacoul şi pantofii. Tocmai terminase de recitit cîteva dintre poeziile lui Emily Dickinson, pentru a- şi calma nervii, şi închisese cartea. Era timpul să se culce. În casă domnea liniştea, cu excepţia ceasului de pe consolă. Denise şi Lydia dormeau în camerele lor. În ultima vreme, nu-l mai aşteptau niciodată cu cina, aşa că mîncau singure şi se culcau înainte de sosirea lui.

Cu săptămîni în urmă, Denise venise la el plîngînd, după ce Jeff sosise acasă de la o întîlnire tîrzie cu Jordie. Avea faţa roşie şi umflată; îşi frîngea mîinile. Lui Dalta îi tresărise inima în piept, crezînd că se întîmplase ceva cu Lydia.

– Ce e? veni el grăbit, apucînd-o de umeri. Ce s-a-ntîmplat? Unde-i Lydia?

– E în pat, n-are nimic.

– O, Iisuse, să nu mă mai întîmpini aşa în toiul nopţii, n-a lipsit mult să-mi provoci un atac de inimă.

– Jeff, vreau să divorţăm.

Declaraţia îl făcu să clipească, să se întrebe dacă nu cumva băuse prea mult. I-o mai spusese o dată şi credea că niciodată n-avea s-o mai audă.

– Ce nebunie mai e şi asta?

– Nu mai pot trăi aşa.

– Ascultă, Denise...

– Nu eşti niciodată acasă, cu noi. În fiecare noapte întîrzii la femeile tale. Lydia parcă nici n-ar avea tată. Şi sînt ani de zile de cînd nici eu nu mai am soţ.

Din nou, vechea poveste. La fel îl interpelase şi prima oară cînd începuse să lipsească de acasă, iar el îi spusese ceea ce avea să-i spună şi acum – *nici nu putea fi vorba de divorţ.*

Întoarse capul, îngreţoşat să vadă cît de groaznic arăta plîngînd, ca un clown gras de circ, cu faţa vopsită în roşu. Intră în cabinet, sperînd zadarnic să nu-l urmeze. Denise, însă, veni după el. O auzi plîngînd în spatele lui. Îşi turnă un pahar, fără să se întoarcă.

– Nu te-ai plictisit să tot repeţi scena asta?

– Jeff, nu glumesc. Poţi rămîne cu casa şi jumătate din investiţii. Lydia şi cu mine ne vom muta.

Dalta se răsuci, vărsîndu-şi puţin whisky peste degete, furios că-l prindea iarăşi în menghină.

– Pe Lydia n-o iei. Dacă vrei să pleci, du-te. Dar pe ea ai s-o laşi la mine.

– Nici un judecător nu s-ar pronunţa în favoarea ta, Jeff. O pot lua cu mine, dacă aşa vreau.

– *Ba n-o poţi lua cu tine dacă aşa vrei.* Ţi-am spus şi data trecută că nici nu poate fi vorba. E fiica mea şi locuieşte cu mine.

– De ce, Jeff? Nici măcar n-o iubeşti. O tratezi ca pe o rudă săracă, o rubedenie săracă şi proastă. Nu-ţi dai seama cum te porţi cu ea?

– O iubesc pe Lydia.

– Iubeşti *ideea* de Lydia. Ideea unui copil al tău propriu, pe care crezi că-l poţi schimba. Dacă o iubeşti cu

adevărat, ne laşi să plecăm.

– Nu plecaţi nicăieri, se duse el la canapeaua de piele, unde se aşeză, tot fără s-o privească.

– Jeff...?

– Du-te la culcare, Denise.

– Jeff, de ce nu mă mai iubeşti? Ştii că am încercat tot posibilul ca să slăbesc. Ce vrei de la mine? Trebuie să încetez complet să mai mănînc, asta vrei?

– Nu ţi-ar strica.

Se strîmbă imediat ce-i ieşiseră cuvintele pe gură. N-ar fi trebuit să spună asta. Denise era într-o stare de spirit periculoasă. Dacă o mai făcea mult să sufere, putea merge într-adevăr la tribunal, ca să-l dea în judecată pentru custodie. Nu că ar fi şi cîştigat. *Niciodată* n-ar fi cîştigat.

– M-ai făcut să te urăsc, spuse ea. Nu vreau, dar te urăsc, Jeff.

Dalta întoarse capul, privind-o să vadă cît de mult rău îi făcuse de astă dată.

– O ducem normal, Denise. Lasă-mă doar să-mi trăiesc viaţa şi te voi lăsa şi eu să ţi-o trăieşti pe a ta. Lydia are nevoie de noi amîndoi; are nevoie de un tată şi o mamă. Ştii ce se întîmplă cu copiii cînd li se despart părinţii. Lydia are nevoie de amîndoi aici, în aceeaşi casă. Trebuie să te stăpîneşti şi să nu mai faci asemenea scene. De unde ştii că nu este trează, sus, ascultîndu-ne?

Denise îşi şterse ochii şi obrajii cu mîinile.

– Crezi că nu ştie? Dormim în camere separate. Tu lipseşti în fiecare noapte. Te uiţi la ea de parcă ar fi o... o... scroafă. Îţi închipui că-i scapă ceva din toate astea? Cît de proastă o crezi? Nu mai e mică, Jeff. Are zece ani.

– Îmi iubesc fiica! Dacă şi tu ai iubi-o, nu te-ai purta aşa. Ai înseninа situaţia dintre noi. Şi-acum ai de gînd să te duci la culcare? Şi că nu mai aud nici o vorbă despre divorţ. Ştii că pot influenţa orice judecător din comitat. Încearcă numai să mi-o iei pe Lydia şi mă voi asigura ca niciodată să n-o mai vezi. E clar?

Glasul i se înăsprise. Nu trebuia să-i subestimeze intenţiile.

O auzi ieşind din încăpere, îi auzi foşnetul cămăşii de noapte şi al capotului, paşii pe scară. Mirosul unui parfum floral delicat o urmă afară.

Nu dorise să fie atît de aspru, nici s-o ameninţe astfel, dar altă cale nu-i lăsase. Denise ştia că Jeff spunea adevărul. Dacă înainta acţiunea de divorţ şi custodie, ar fi găsit un mijloc de a influenţa verdictul în favoarea lui. Lydia îi aparţinea. O fi fost ea grasă, da, era grasă şi deloc drăguţă, dar nu avea decît zece ani, putea să se schimbe. Probabil că încă mai era grăsimea copilăriei. Putea o fiică a lui să nu-i moştenească măcar o parte din frumuseţe? Copiii se schimbă pe măsură ce cresc. Încă mai era posibil să-i facă o surpriză, ajungînd o tînără femeie trăsnet. Atunci, Jeff avea să-i cumpere cele mai frumoase rochii, s-o ducă la cei mai buni coafori şi artişti ai machiajului. Urma să se afişeze cu ea în faţa tuturor prietenilor. Spunînd: „Aţi cunoscut-o pe fiica mea, Lydia?"

Cînd îl dădea la o parte pe Tony Mace şi ajungea şef, întreaga familie avea să-şi dorească un fiu care s-o curteze pe Lydia lui.

Denise n-avea să-i smulgă această şansă. Tot ceea ce făcuse era pentru viitorul lor. Într-o bună zi, toţi aveau să respecte familia Dalta şi nimeni, *nimeni*, n-ar mai fi îndrăznit să-şi rîdă de soţia şi fiica lui. Chiar dacă

amîndouă ajungeau nişte vaci obeze, nimeni n-avea să şoptească o vorbă despre asta, nici lui don Dalta, nici măcar pe la spatele său.

Ridicîndu-se să pună volumul de versuri la loc pe raft, se încruntă. Nu-i plăcea să se gîndească la problema cu greutatea Lydiei. Din cauza tinerei Kapon. Cum zăcea pe patul ăla cu cearşaf albastru conturîndu-i trupul svelt, cu părul răsfirat pe pernă, curba dulce a obrajilor şi transparenţa pielii. Îşi dorea să nu-i fi tăiat Chase obrazul. Ar fi trebuit să-i spună să nu facă aşa ceva. Chase era prea iute cu cuţitul.

Un sunet din partea anterioară a casei îi întrerupse şirul gîndurilor. Ieşi din cabinet, spre holul din faţă. Era prea întunecos. Trebuia să aprindă luminile şi să vadă ce...

Cînd trecu de prag, un braţ îl apucă pe după gît. Auzi o şoaptă la ureche:

– Hai înapoi înăuntru.

Fu împins îndărăt pe covor, spre canapea, şi aşezat cu forţa. Inima începu să-i bubuie, în panică. Apoi îl văzu pe intrus şi fu şi mai nedumerit. Nu-l recunoştea. Nu credea ca Mace să aibă vreun om parţial asiatic. Şi cine altul dacă nu Tony ar fi trimis pe cineva la el?

– Aşa e, nu mă cunoşti, spuse omul, îndreptînd un ucigător pistol automat 22 spre Dalta; se aşeză pe un scaun din faţa canapelei. Eu, însă, te cunosc. Şi pe Chase Garduci. Îl cunosc. Numai că acum e mort.

– A murit Chase?

Dalta îşi umezi buzele. Privirea i se abătu spre gheridonul de lîngă scaunul unde se aşezase asiaticul.

– A, ţii o armă la îndemînă?

Phan Lieu întinse mîna, căutînd pe partea din faţă a mesei toarta sertarului. Nu-şi luă un moment ochii de la

Dalta, nici nu lăsă pistolul să şovăie. Deschise sertarul şi scoase un Magnum 357.

– Drăguţ, comentă el, privindu-l un moment, înainte de a-l băga în buzunar. Îţi plac pistoalele mari.

– L-ai omorît pe Chase? De ce?

– Să nu vorbim despre el. Ce-ar fi să-mi spui numele celorlalţi oameni ai tăi şi unde stau? Nici măcar nu va fi nevoie să-i notez; am memorie bună.

Dalta rîse, sfredelindu-l însă pe străin cu ochii.

– Cine naiba te crezi, să dai buzna în casa mea la miezul nopţii, cu ameninţări? Ai să mă omori dacă nu-ţi dau numele şi adresele? Pentru cine lucrezi? Oricine o fi, a făcut o greşeală fatală.

– Lucrez pentru mine însumi. Şi, nu, n-am să te omor. Dar cred că-mi vei spune ceea ce vreau să ştiu.

Dintr-un alt buzunar, scoase o mică telecomandă neagră.

– Ştii ce-i asta?

Dalta clătină din cap, deşi ştia într-adevăr ce era.

– E un emiţător radio. Ştii la ce foloseşte?

Făcu acelaşi gest, dar acum simţea o teamă care i se strecura dinapoia minţii spre faţă, atingînd punctul culminant pentru a-i face bătăile inimii să se accelereze iarăşi. Dacă-şi punea mîna pe piept, o simţea palpitînd cu putere.

– Detonează prin radio focosul unei mici bombe ascunse în casa ta. Dacă nu-mi spui acele nume, nu-ţi spun nici eu unde e bomba. Iar dacă minţi, dacă mă trimiţi după cai verzi pe pereţi, o iau cu mine şi apăs pe buton.

Ridică emiţătorul, arătîndu-i lui Dalta un pătrăţel roşu.

Dalta înţelese că era în casă de o bună bucată de vreme. Nu exista nici o şansă să mintă. Un om care se

purta ca ăsta, unul care prefera pistolul automat Ruger, ştia foarte bine cum să instaleze şi să detoneze prin radio o bombă.

Dalta spuse:

– Nu înţeleg ce vrei să faci. Ai omorî-o pe fetiţa mea?

– Fata ta nu va fi aici, cu bomba.

– De ce?

Simţea cuprinzîndu-l adevărata spaimă. *Lydia*.

– Fiindcă la plecare o voi lua cu mine. N-am chef să-ţi suni oamenii după ce plec şi să-i anunţi că vin.

– Nu-mi poţi lua copilul.

– Ba o iau. O iau, altfel, cînd se trezeşte din somn, nu va mai avea tată. Tu hotărăşti. Dacă nu-mi creezi probleme, mîine o las nevătămată într-un loc unde s-o poţi găsi. Dacă am greutăţi...

Ridică din umeri.

– Am omorît mult mai mulţi oameni, pentru motive mai neînsemnate.

Rămase privindu-l, ferm şi neabătut, cu ochii săi negri şi ficşi ca de viperă.

– Am doi oameni într-o casă de pe Lone Mountain Road.

Dalta nu putea umbla cu fofîrlica. Nu vedea nici o cale de a-i zădărnici planurile asiaticului.

– Unii dintre băieţi s-au aşezat la un poker pînă dimineaţă, într-o cameră dosnică de la Birdy's Casino, în centru.

– Continuă.

– Ăştia-s toţi.

– Nu pot să sufăr mincinoşii. Chase a mînţit şi l-am omorît.

Phan întoarse pistolul şi făcu o gaură în canapea, la dreapta umărului lui Dalta. Probabil că zgomotul nu ajun-

sese pînă sus, ca s-o alarmeze pe Denise. Ruger-ul avea o viteză a glonțului la gura țevii atît de mare, încît nu detuna nici pe departe la fel de tare ca un automat obișnuit. Era arma preferată a teroriștilor, întrucît nu avea nevoie de amortizor. Căcănarul cunoștea toate mișcările.

Dalta își umezi buzele.

– În regulă, spuse el.

Îi înșiră pe ceilalți oameni și locurile unde puteau fi găsiți. Erau peste o jumătate de duzină în total, cei pe care-i considera băieții lui, oamenii pe care Mace îl lăsase să-i manevreze și să le fie căpitan.

– Ai fost foarte cooperant, răspunse asiaticul; gesticulă cu micul aparat negru din mînă. Dacă te grăbești, poți găsi și înlătura bomba de sus.

Tăcu. Cînd continuă, glasul îi coborîse și mai mult, și mai amenințător:

– Dacă-i caut pe oamenii ăștia și descopăr că au plecat – și nu știi la care mă duc mai întîi, așa că nu încerca să telefonezi nimănui – deci, dacă nu-i găsesc, o pierzi pe Neprețuita. N-ai vrea să dai cîteva telefoane doar ca să ne asigurăm că oamnenii sînt acolo unde ai spus? N-ar fi bine să faci vreo greșeală.

Dalta întinse imediat mîna spre telefon. Formă numărul casei conspirative. Telefonul sună de cinci ori, înainte de a răspunde cineva.

– Hunter, eu sînt. Voiam doar să verific. Totul este okay?

Asiaticul zîmbi.

În următoarele zece minute, Dalta dădu și alte telefoane, controlînd locurile unde se aflau băieții lui.

În sfîrșit, închise. Nu-l putea privi pe omul cel zîmbitor, de teamă că putea începe să tremure.

– Cînd termin cu ei, s-ar putea să mă întorc la tine.

Îl credea.

– Pentru Tony o faci?

– Lucrez pentru mine, ţi-am mai spus. Acum, dacă mă scuzi, am în faţă o noapte lungă.

Se ridică, gesticulînd spre Dalta să facă la fel. Îl urmă pe scară şi de-a lungul unui culoar, pînă la o uşă închisă.

Dalta stătu neputincios, în timp ce străinul o sălta pe Lydia pe un umăr, ţinînd în continuare Ruger-ul îndreptat spre pieptul lui Dalta.

Lydia nu era uşoară. Greutatea ei, însă, nu părea să-l deranjeze.

Trezindu-se, fata întrebă somnoroasă:

– Tati?

– Du-te cu omul ăsta, puişor. E un prieten de-al lui tăticul şi vei fi în siguranţă. Să faci tot ce zice, okay?

Fata murmură ceva, în timp ce asiaticul ieşea cu ea pe uşă, dar Dalta nu ştiu ce spusese. Inima îi bătea prea tare, acoperindu-i auzul. Se opri la baza scării, privind cum se închidea uşa, după care se întoarse imediat şi urcă scara în fugă.

Trebuia s-o trezească pe Denise, s-o scoată din casă. Dumnezeule, ce-avea să-i spună despre Lydia? Cum putea recunoaşte că lăsase pe cineva s-o răpească? Ce fel de tată ar fi făcut asta?

Afară era întuneric, în pofida felinarului de la intrarea din stradă. Trebuia să fi trecut de miezul nopţii. Phan admira calmul remarcabil al lui Dalta, chiar şi după ce-i spusese:

– Poţi să cauţi bomba, sau chiar să ieşi din casă după ce plec, dar înainte de asta trebuie să-ţi spun ceva.

– Ce anume?

– S-ar putea ca bomba nici să nu fie în casă, ci într-o

maşină de-a ta. Sau, poate, în garaj. Ori chiar în poşeta soţiei tale. *Ar putea* fi oriunde.

Şi ieşi pe uşa din faţă, îndepărtîndu-se rapid de casă, spre maşina pe care şi-o parcase în lungul străzii. Fata era grea, dar îl cuprinsese instinctiv cu picioarele pe după mijloc, astfel fiindu-i mai uşor s-o ducă. Zîmbi, cînd se întoarse şi văzu aprinzîndu-se toate luminile din casa lui Dalta. Indiferent dacă începea să caute, sau doar îşi trezea soţia şi chema pe cineva să-i ia, avea să dureze ceva timp.

Timp destul ca să se ocupe de cuibul gherilelor împuţite ale lui Dalta.

Epstein, avocatul lui Dalta, era cu Denise în maşină, cînd bomba explodă, aruncînd în aer tot etajul casei. Jeff tocmai ieşise pe uşa din faţă, coborînd grăbit treptele, şi fu prins sub molozul care cădea. Îşi aruncă braţele în sus, urlînd. Lemne fumegînde şi bucăţi de ţiglă se prăvăliră peste capota maşinii lui Epstein, îndoind-o şi pocnind ca nişte petarde deasupra lor.

Epstein deschise portiera şi ocoli în goană maşina, să vadă de Dalta. Îl găsi căzut la pămînt, fără cunoştinţă. Avea o tăietură pe frunte, dar în rest nu părea rănit. Norocul tipic al lui Dalta.

Din etajul casei izbucneau flăcări, iar zgomotul din interior părea un vuiet de marfar repezindu-se cu toată viteza. Epstein îl ridică pe Dalta în picioare şi-l trase spre maşină, ca să-l urce înăuntru.

Asiaticul nu se încurca, reflectă avocatul.

Era gata să-i omoare pe toţi, bulangiul. Şi nici nu se ţinea de cuvînt. Spusese că, dacă avea timp să găsească oamenii, nu detona bomba. Ei bine, avusese timp destul. Aproape se lumina de ziuă; plecase de cîteva ore

şi de peste tot soseau veşti despre omorurile lui sistematice. Era un măcel pe scară largă, asasinarea a peste şapte oameni, în Las Vegas şi prin împrejurimi.

Cînd va afla Mace, avea să-şi iasă din pepeni. Cu toate divergenţele lor, oamenii lui Dalta lucrau, în sens tehnic, sub comanda lui Mace. Avea să dezlănţuie vînătoarea, dacă nu i-o lua Dalta înainte. Cu familia Macedonia nu te puneai. Doamne fereşte!

Phan lipi gura fetiţei cu o bandă adezivă lată şi o legă de un stîlp metalic, în spatele unei staţii service închise şi pustii. Dimineaţă, avea să treacă pe-acolo cineva şi s-o găsească.

Se vedea de pe trotuar şi din stradă, după ce răsărea soarele. Fusese curajoasă, nu vărsase prea multe lacrimi, iar Phan bănuia că ştia despre afacerile tatălui ei mai mult decît îşi imaginau părinţii. Părea că se aşteptase să fie luată din pat într-o noapte şi lăsată singură, legată, undeva într-un loc întunecos din Vegas. Asta, sau altceva la fel de iritant. O asigură că n-avea să păţească nimic. De cum se lumina, urma să fie văzută.

Nu se scuză. Uneori, copiii aveau de suferit din cauza părinţilor. Cunoştea acest adevăr mai bine decît majoritatea celorlalţi. Ea, cel puţin, nu fusese silită să copilărească pe străzile din Haiphong, chinuită de foame şi persecuţii.

Păstrase pentru la urmă uciderea oamenilor din casa de pe Lone Mountain Road. Se aflau cel mai departe de oraş şi ar fi durat prea mult ca să ajungă pînă acolo şi înapoi. Mai întîi se ocupase de ceilalţi. Nu fusese uşor, nici curat, mai ales în camera privată din spatele cazinoului, unde avusese de împuşcat mai mulţi oameni decît îi era comod, dar nu-şi pierduse firul. Rapid, efi-

cient, rece, intrase cu pistolul în mînă şi trăsese în omul cel mai apropiat de el. Folosise Ruger-ul, consumînd doar cîte un glonţ pentru fiecare victimă, pînă îi doborîse pe toţi, după care verificase cine mai avea nevoie şi de cîte un al doilea. Trebuia să se grăbească. Paznicii de la securitatea interioară intraseră pe uşă chiar în timp ce el ieşea prin spate.

Era ora cinci dimineaţa, iar cerul începea să se lumineze, la răsărit, din negru ca tăciunele într-un cenuşiu mat. Pe bolta fără nici un nor mai licăreau cîteva stele. Phan nu mai văzuse niciodată atît de multe zile senine la rînd ca în oraşul Las Vegas. Desigur, se găsea în deşert, dar tot te-ai fi aşteptat să mai cunoască şi cîte o ploicică din cînd în cînd.

Coti pe alee şi stinse farurile. Cel mai potrivit procedeu era de a bate la uşă şi a intra. Aşa făcuse cînd îi atacase pe oamenii lui Dalta aflaţi acasă, în pat. Răspunseseră la uşă ei, nu soţiile lor. Cîte două focuri, *pac-pac* în inimă, şi totul se terminase.

Se opri în faţa uşii şi bătu. În mîna dreaptă ţinea Ruger-ul, cam la nivelul unui piept de om.

Îi deschise un om, bombănind în legătură cu ora tîrzie, cine naiba îi deranja? Era scund şi slab, într-o pijama albastră. Phan nu-i răspunse, nici nu ezită. Trase de două ori, trecu peste cadavru şi intră în casă. Văzu o lumină aprinzîndu-se undeva în spate şi porni în acea direcţie.

Al doilea om, un individ masiv, în şort de boxer cu dungi şi tricou fără mîneci, veni spre el cu un revolver în mînă. Phan ridică Ruger-ul. I se păru că trăsese un foc. În clipa următoare, se pomeni aruncat în tocul uşii, de unde lunecă spre podea.

Şopti o înjurătură în vietnameză. Îşi pierdu cunoş-

tința, se trezi din nou, simțind durerea atroce.

Omul care îl împușcase stătea pe vine în fața lui, luîndu-i Ruger-ul din mîna moleșită. Avea cel mai urît chip pe care-l văzuse Phan de ani de zile. Cu o asemenea mutră, ar fi putut să fie un monstru.

– Cine futu-ți mama mă-tii ești?

Phan bălmăji cîteva cuvinte, dar erau în vietnameză. Trebuia să vorbească englezește. Dumnezeu să-l ajute, o încurcase, lucru pe care nu-l mai pățise niciodată.

Celălalt mormăi, ridicîndu-se în picioare. Merse greoi spre un telefon pus pe brațul canapelei și sună pe cineva. Înjură, închise și formă alt număr.

– Tony? Avem aici o situație.

Începu să-i explice despre intruziunea lui Phan și asasinarea lui Ganley. După ce închise, reveni la Phan și-i dădu două palme.

– Te-ai distrat toată noaptea lichidîndu-i pe băieții noștri, este? Dacă nu era Tony, în clipa asta îți tăiam coaiele, dom'le.

Phan nu se îndoia că vorbea serios.

– Tony Mace e...

– *Gura.*

De astă dată, îl lovi peste față cu revolverul, iar lumea se stinse într-o coliziune de stele.

Tony stătuse treaz toată noaptea. Veștile care soseau de prin tot Las Vegas-ul erau proaste. Cînd telefonul sună din nou, se așteptă la o nouă veste rea. Fu surprins să-l audă pe Hunter.

– Auzi, Tony, am aici un tip care tocmai l-a omorît pe Ganley și a-ncercat să mă omoare și pe mine.

– E asiatic?

– Da' ce futu-i mă-sa, îl cunoști? Am încercat să-l sun

pe Dalta, dar telefonul lui e mort.

– I-a fost aruncată casa în aer.

– Ei, căca-m-aş. Ce se-ntîmplă?

Tony îl informă despre asasinarea celorlalţi şapte oameni, în ultimele cîteva ore. Apoi îi spuse ce avea de făcut cu fata şi cu ucigaşul, asigurîndu-l mai întîi că nu greşise cu nimic aplicînd pînă în acel punct ordinele lui Dalta.

Acum, Tony bea suc de portocale, aşteptînd o veste de la Dalta. Cu siguranţă, avea să-l caute. Nu era atît de prost încît să n-o facă.

Phan îşi veni în fire, cu un geamăt. Îl durea cum nu i se mai întîmplase de cînd era mic, iar soldatul american, Red, îl găsise dormind lîngă fîntînă, la periferia Haiphong-ului. Red îl înhăţase, trăgîndu-i-o ca unei cătele, pe la spate. Dacă-l găsea vreodată pe Red...

Auzi nişte plesnete umede şi întoarse cu grijă capul într-acolo. Trebuia să se orienteze. Trebuia să afle ce se întîmplase.

Văzu nişte pereţi de pămînt, lemne afumate şi un felinar care lumina încăperea. Îşi aminti. Omul de deasupra fetei, la nici trei metri de el, era namila hîdă care-l împuşcase.

Se aflau în vechea mină, asta trebuia să fie. Prin centrul tunelului treceau două şine stricate. Un cărucior de lemn putred zăcea pe o parte, dincolo de linie. Mirosea a umezeală, a pămînt şi a sex cu iz de mosc.

Întoarse capul dinspre spatele lat al individului care pompa metodic în sus şi-n jos. Fata zăcea ca moartă. Fie era moartă cu adevărat, fie leşinată de-a binelea.

„Mda," îşi spuse Phan, dezgustat. „Aşa faci, le fuţi cînd n-au cum să fugă sau să se opună. În mă-ta de

laș." Nu era cu nimic mai bun decît Red.

Încercă să-şi desfacă legăturile. Boul de deasupra fetei putea încerca să-l reguleze pe el în continuare, iar asta n-avea să se întîmple. Mai degrabă murea.

Frînghiile îi țineau mîinile la spate, coborînd de-acolo pînă la glezne. Zăcea pe o parte, ghemuit în poziție foetală. Scăpase din situații şi mai rele. Nici o cătuşă sau legătură nu-l putuse ține prizonier. Deşi asta se întîmplase cînd era mai tînăr, încă îşi mai amintea trucurile.

Se foi, atent să nu facă zgomot. Nu că laşul l-ar fi auzit, după cît de captivat era.

Avu nevoie de vreo cinci minute de eforturi serioase. Se înroşi la față, de cît îşi ținea respirația. Rana îi fusese bandajată în grabă, iar acum pansamentul se desprinse, lăsînd să curgă din nou sînge, peste burtă, îmbibîndu-i cămaşa.

Îşi eliberă o mînă. Apoi şi pe cealaltă. Urmau picioarele.

Cînd urîtul termină cu fata şi se rostogoli cu fața în sus pe pătura întinsă, Phan era în genunchi. Se ridică în picioare, mişcîndu-se ca o stafie în lumina pîlpîitoare a felinarului.

Ajunse la celălalt înainte ca acesta să înțeleagă ce se întîmpla şi-i înfipse degetele mari în orbite, pe cînd trupul se zbătea sub el să-l arunce în lături. Ochii pocniră. Victima urlă atît de tare, încît din tavan se desprinse țărînă şi căzu printre grinzi, peste amîndoi.

Phan se retrase, pentru a trînti un pod de palmă în nasul individului, înfigîndu-i osul şi cartilagiul în creier.

În tunel se lăsă brusc liniştea.

Phan sări de deasupra cadavrului şi porni în patru labe spre față. Fiica lui Elizabeth Kapon. O recunoştea din ziua cînd fusese răpită de Chase din campusul Uni-

versității Geneva. Biata copilă!

O privi un moment, înainte de a se apleca ușor să-i ridice peste șolduri pantalonii murdari.

– Plecăm de-aici, spuse el. Nimeni n-o să-ți mai facă nici un rău.

Cînd o ridică de pe pătură, capul fetei îi căzu pe braț. Porni împleticit, urmînd șinele spre ieșirea din mină. Lumina zilei îl orbi, iar fata gemu gros, aproape ca un mîrîit animalic. O duse la mașina parcată lîngă mină, unde o culcă pe bancheta din spate, potrivindu-i picioarele înăuntru. Își găsi Ruger-ul pe scaun și cheile în contact. Cu o privire spre rană, o apăsă cu mîna, strîmbîndu-se.

Trebuia să se trateze. Cît mai curînd.

Mai avea fiola în buzunar. Putea să-i fi rămas destul ca să-i ajungă pînă în Vegas.

Capitolul 21

Beth se trezi dintr-un coşmar, urlînd asurzitor. Se opri în plin ţipăt, dîndu-şi seama dintr-o dată că visa, se afla într-o cameră din hotelul *Sahara,* Las Vegas, şi trebuia s-o găsească pe Melanie.

Aprinse veioza şi se uită la ceas. Încă nu era cinci. Avea să facă un duş şi să se îmbrace, să mănînce ceva, sau măcar să încerce, iar apoi să meargă acasă la Mace. Îi descoperise poziţia aproximativă, pe harta oraşului cumpărată de la aeroport. Putea ajunge acolo la opt, înainte ca Mace să plece la treburile zilei.

Făcu un duş rapid, îmbrăcă unul dintre cele mai elegante costume, pe care de obicei îl purta în instanţă, şi o bluză crem. Ca să-i poarte noroc, îşi puse la gît un lanţ cu un pandantiv. Înăuntru avea o fotografie a lui Melanie, făcută la vîrsta de paisprezece ani.

Jos, în cazinou, Beth văzu că jucătorii încă mai continuau. Mesele de poker şi de douăzeci şi unu erau pline. Mîini obosite trăgeau manetele pokerelor mecanice, iar clopotele anunţau cîştigătorii. Fie stătuseră treji încă de cu seară, fie se sculaseră cu noaptea-n cap ca să joace.

În restaurant, comandă ouă, pîine prăjită şi cafea.

Lîngă masa ei stătea un om gras, în costum maro. Savura micul dejun împreună cu o comeseană drăguță, brunetă ca pana corbului.

Individul părea ieşit direct din „Naşul". Purta cîte trei inele de aur pe fiecare mînă dolofană. Avea părul negru şi rar, cu chelia bronzată lucind printre fire. Oare tipii din crima organizată n-aveau decît să-şi rectifice imaginea? Sau poate acel grăsan care înfuleca dumicaţi de şuncă mustind de gălbenuş nu era decît un comis voiajor de maşini uzate, încercînd să facă pe deşteptul.

Beth nu avea idee. Niciodată nu acuzase pe nimeni asociat cu Mafia, cu excepţia lui Jake Mace. Nu ştia dacă arătau într-adevăr precum Corleonii fictivi din filme. Totuşi, fotografiile pe care le văzuse în ziarele recente, cu şefi ai crimei organizate traduşi în instanţă, nu semănau deloc cu grasul de la masa alăturată. Boşii din reportaje arătau mai mult ca nişte avocaţi de succes, i se părea, decît a bandiţi plini de bani şi fără pic de gust.

Bău pe îndelete cafeaua, cerînd apoi o a doua ceaşcă, şi o a treia. Cînd o ridică, mîinile îi tremurau. Spera să nu pătească la fel şi cînd apărea la casa Mace. Trebuia să fie imaginea întruchipată a mamei preocupate, nu nervoasă, nu temătoare, dispusă să încheie un tîrg cinstit sau să ameninţe dacă nu avea încotro.

Omul cu costum maro se ridică, lăsînd pe masă banii pentru consumaţie. O luă pe după talie pe femeia cea drăguţă şi o conduse spre cazinou. Beth îl privi cum se îndepărta, întrebîndu-se cine era de fapt, şi dacă era cel ce se declara lumii a fi. Observă că oamenii se dădeau la o parte din calea lui. Indiferent că era comis voiajor sau mafiot, prestanţa lui făcea loc. Probabil nu strica să arăţi ca un gangster din filme. Filmele condiţionau oamenii.

Se îndreptă de spate, inspirînd adînc. Era aproape şapte. Curînd avea să plece şi ea.

Încă o înghiţitură de cafea. O fortifica. Micul dejun nu-i căzuse prea bine la stomac. Dar dacă nu mînca, ar fi fost şi mai nervoasă.

Chemă chelneriţa şi ceru nota.

Era timpul să pornească. Timpul să rezolve problemele şi să găsească o cale de întoarcere la realitate.

Capitolul 22

Tony Mace îşi lua cafeaua şi rulada de la micul dejun pe o masă cu placă de sticlă, în curte, cînd i se spuse că îl căuta o femeie. Se şterse la gură cu un şervet şi merse la intrarea din faţa casei, întrebîndu-se cine îl vizita atît de devreme dimineaţa. Probabil era nevoie de ajutorul lui într-o chestiune de familie. Soţia vreunuia dintre oamenii omorîţi de asiatic în timpul nopţii.

O recunoscu imediat. Năuc de uimire că o vedea stînd în vestibulul lui, rămase pe loc, cu gura căscată.

– Ştiţi cine sînt, domnule Mace. Am venit aici tocmai din Texas, ca să vorbesc cu dumneavoastră şi cu soţia. Cred că ştiţi despre ce e vorba. Soţia dumneavoastră e acasă?

Tony păşi pe o uşă şi-i strigă valetului:

– Spune-i doamnei Mace să vină jos. Avem o vizită. Ne găseşte pe terasă.

Reveni spre locul unde aştepta Beth Kapon, spunînd:

– Coboară imediat. Vreţi o cafea?

Îşi regăsise graiul şi-şi stăpînea uluirea, dar pe sub aparenţele blajine şi curtenitoare clocotea o ură năprasnică faţă de femeia pe care o conduse prin cabinet

şi *sufragerie, pînă la glasswandul ce se deschidea* pe terasă. Îl mîncau mîinile s-o strîngă de gît. Mintea i se revolta față de prezența ei, urlînd la el să facă imediat ceva, s-o trîntească de perete şi să-i sfîşie fața.

Nu mergea aşa. Trebuia să fie trimisă la Dalta. Cînd îl întîlnea, unul dintre ei avea să moară, urmat curînd de celălalt.

Îi indică un scaun la masă. Se aşeză şi ridică şervetul pentru a şi-l aşterne pe genunchi.

– Ați luat micul dejun? Îi pot cere bucătăresei să vă aducă imediat ceva.

– Am mîncat, mulțumesc.

Turnă cafea şi împinse farfurioara cu ceaşca peste masă, spre ea. Bănuia că, dacă li se atingeau accidental mîinile, s-ar fi retras ca fript. Totuşi, nu-şi putea trăda față de ea repulsia. Trebuia să-şi păstreze masca la locul ei.

Ştia de ce venise. Descoperise că greutățile ei erau provocate de el şi de familie. Sau, cel puțin, bănuia foarte tare. Ştiuse că în cele din urmă avea să vină la el; pe asta contase. Dar acum, cînd apăruse pe neaşteptate, trebuia să se regrupeze şi să-şi adune toată inteligența şi prezența de spirit pentru a o convinge că nu el era duşmanul, niciodată nu fusese, iar întregul plan de a o discredita, a o lăsa fără mijloace de subzistență şi a-i răpi fiica nu era opera lui.

Era o înscenare, un joc pentru putere ticluit de un inamic din propria lui tabără.

Connie apăru, într-un capot mov, cu părul legat la spate într-o panglică albă lată. Nu o cunoştea pe Elizabeth Kapon; Tony n-o lăsase să vină la proces.

Zîmbi nesigură.

– Bună dimineața, salută ea, aşezîndu-se la masă.

– Connie, dumneaei este Elizabeth Kapon. A fost procuroarea la procesul lui Jake. Doamnă Kapon, ea e soția mea, Connie.

Connie stătu un moment nemișcată, așteptînd ca revelația să-și facă efectul.

– Ați fost *acuzatoarea?*

– Da, doamnă Mace, eu am fost. Este o parte din motivul pentru care am venit aici să vă vorbesc.

Connie își mută privirea, cu o expresie chinuită transfigurîndu-i fața elegantă și bronzată.

– Ce mai avem de vorbit, acum cînd Jake nu mai este?

– Vă rog să mă ascultați. Am venit în calitate de mamă, ca să pledez cazul unei mame. V-ați pierdut copilul, știți prin ce suferință ați trecut. Nu vreau să mi-l pierd și eu pe al meu. Știu că fiica mea e la dumneavoastră.

Connie tresări, întorcîndu-se cu fața spre Beth. Tony ridică două degete, cerînd voie să le întrerupă:

– Aici vă înșelați. Fiica dumneavoastră nu e la noi, doamnă Kapon. Știu însă la cine este, nu l-am putut împiedica s-o răpească, deși am încercat.

– Tony? clipi Connie din ochi, privindu-și nedumerită soțul.

Tony întinse mîna, atingîndu-i-o pe a ei, ca s-o liniștească.

– Doamnă Kapon, știți ce poziție am. Nu e nevoie să ne prefacem că aș fi un om de afaceri normal. Știți bine că nu sînt și nu are nici un rost să-mi neg afilierea la crima organizată, cum ne numește presa. Ceea ce nu știți e că, de cîțiva ani, am un asociat nominal care a ajuns să-mi fie rival invidios. Vrea să-mi uzurpe poziția de cap al familiei, înțelegeți?

Beth asculta, tăcută. Dădu din cap să continue.

– Acest om v-a făcut toate acele grozăvii. El e cel care v-a înscenat acuzația cu cocaina.

– I s-a făcut o înscenare? Tony, ce se întîmplă?

– Te rog, Connie, taci și ascultă, o bătu Tony pe dosul mîinii. Amîndouă veți înțelege totul, în cîteva minute. Cînd am aflat, m-am dus la el și i-am spus că știam ce plănuia. Voia să faceți exact lucrul care se întîmplă în acest moment. Să veniți la mine, crezînd că totul s-a făcut la ordinul meu, ca să mă răzbun pentru... pentru condamnarea lui Jake. Dar vă asigur, Dumnezeu mi-e martor, că nu eu sînt autorul, doamnă Kapon. Nu l-am mai putut controla pe acest om. A trimis un individ numit Chase Garduci în orașul dumneavoastră, dîndu-i ordin să vă hărțuiască. Și *el* e acela care v-a răpit fata. Eu n-aș fi făcut-o. N-aș fi făcut *niciodată* una ca asta.

– Dați-mi voie să înțeleg... își dădu Beth la o parte părul de pe frunte, încruntîndu-se concentrată. Toate acestea mi le-a făcut cineva care voia să vă implice pe dumneavoastră, să vă doboare pentru a vă lua locul? Iar acum o are la el pe Melanie?

– Corect. Exact așa e. De cum am auzit de răpire, am știut că mersese prea departe. Am știut că într-o zi, curînd, aveați să ajungeți la concluzia că eram singurul care avea motive să vă facă un rău, și să veniți aici. N-am știut că va fi atît de curînd, dar mă așteptam să veniți la mine. Așa a vrut el. Ați anunțat F.B.I.-ul? Trebuie să mă aștept la o vizită din partea lor, în cursul zilei de astăzi?

– O, Doamne, F.B.I.-ul, repetă Connie, alarmată.

– Încă nu i-am chemat. Speram ca, venind la dumneavoastră să insist pentru înapoierea fiicei mele, să pot rezolva totul fără participarea autorităților. Și mă temeam

că, dacă le chemam, puteați... puteați să faceți ceva... drastic.

– Jur că nu sînt eu, doamnă Kapon. Mi-am pierdut fiul, dar nu vă port dușmănie.

Minciuna i se desprinse cu ușurință de pe buze, dar judecata urla la el s-o spună. Și să mai adauge.

– Jake a făcut un lucru de neconceput. Nu a fost crescut în spiritul omorurilor, fie că mă credeți sau nu. Nici *eu* nu am ucis niciodată pe nimeni. Nu mai trăim pe vremea automatelor și alcoolului de contrabandă. Nu sîntem niște *monștri*. Nu i-aș răpi niciodată unei femei copilul. Sper că mă credeți.

Trebuia. Trebuia să-l creadă.

Connie se întoarse spre Beth:

– N-ar face-o, trebuie să-l credeți. L-a iubit pe Jake, cu toții l-am iubit, suferim și îl vom plînge întotdeauna, dar nu a fost vina dumneavoastră. A fost o greșeală îngrozitoare. Ceea ce s-a întîmplat, a fost...

Ochii i se tulburară de lacrimi și întoarse fața să se șteargă. Nu-și putu termina fraza.

– Cine e acel om? întrebă Beth, aplecîndu-se înainte, încordată ca un arc.

Tony văzu că își încleștase mîinile de tăblia mesei și în ochi i se vedea expresia feroce a unei fiare a junglei luîndu-și elan să sară asupra prăzii. Fu cît pe ce să zîmbească. O convinsese. Nu se așteptase să fie atît de ușor. Connie îl ajutase, desigur, prin deplina sinceritate cu care îi confirmase povestea. Nu știa nimic despre planul lui, nici despre ceea ce făcea Dalta. Își jucase rolul perfect, dînd scenei o aură de autenticitate.

– Se numește Jeffrey Dalta. Este un om periculos, doamnă Kapon.

– De ce nu l-ați putut opri? Dacă sînteți șeful familiei,

Beth asculta, tăcută. Dădu din cap să continue.

– Acest om v-a făcut toate acele grozăvii. El e cel care v-a înscenat acuzația cu cocaina.

– I s-a făcut o înscenare? Tony, ce se întîmplă?

– Te rog, Connie, taci și ascultă, o bătu Tony pe dosul mîinii. Amîndouă veți înțelege totul, în cîteva minute. Cînd am aflat, m-am dus la el și i-am spus că știam ce plănuia. Voia să faceți exact lucrul care se întîmplă în acest moment. Să veniți la mine, crezînd că totul s-a făcut la ordinul meu, ca să mă răzbun pentru... pentru condamnarea lui Jake. Dar vă asigur, Dumnezeu mi-e martor, că nu eu sînt autorul, doamnă Kapon. Nu l-am mai putut controla pe acest om. A trimis un individ numit Chase Garduci în orașul dumneavoastră, dîndu-i ordin să vă hărțuiască. Și *el* e acela care v-a răpit fata. Eu n-aș fi făcut-o. N-aș fi făcut *niciodată* una ca asta.

– Dați-mi voie să înțeleg... își dădu Beth la o parte părul de pe frunte, încruntîndu-se concentrată. Toate acestea mi le-a făcut cineva care voia să vă implice pe dumneavoastră, să vă doboare pentru a vă lua locul? Iar acum o are la el pe Melanie?

– Corect. Exact așa e. De cum am auzit de răpire, am știut că mersese prea departe. Am știut că într-o zi, curînd, aveați să ajungeți la concluzia că eram singurul care avea motive să vă facă un rău, și să veniți aici. N-am știut că va fi atît de curînd, dar mă așteptam să veniți la mine. Așa a vrut el. Ați anunțat F.B.I.-ul? Trebuie să mă aștept la o vizită din partea lor, în cursul zilei de astăzi?

– O, Doamne, F.B.I.-ul, repetă Connie, alarmată.

– Încă nu i-am chemat. Speram ca, venind la dumneavoastră să insist pentru înapoierea fiicei mele, să pot rezolva totul fără participarea autorităților. Și mă temeam

că, dacă le chemam, puteați... puteați să faceți ceva... drastic.

– Jur că nu sînt eu, doamnă Kapon. Mi-am pierdut fiul, dar nu vă port dușmănie.

Minciuna i se desprinse cu ușurință de pe buze, dar judecata urla la el s-o spună. Și să mai adauge.

– Jake a făcut un lucru de neconceput. Nu a fost crescut în spiritul omorurilor, fie că mă credeți sau nu. Nici *eu* nu am ucis niciodată pe nimeni. Nu mai trăim pe vremea automatelor și alcoolului de contrabandă. Nu sîntem niște *monștri*. Nu i-aș răpi niciodată unei femei copilul. Sper că mă credeți.

Trebuia. Trebuia să-l creadă.

Connie se întoarse spre Beth:

– N-ar face-o, trebuie să-l credeți. L-a iubit pe Jake, cu toții l-am iubit, suferim și îl vom plînge întotdeauna, dar nu a fost vina dumneavoastră. A fost o greșeală îngrozitoare. Ceea ce s-a întîmplat, a fost...

Ochii i se tuburară de lacrimi și întoarse fața să se șteargă. Nu-și putu termina fraza.

– Cine e acel om? întrebă Beth, aplecîndu-se înainte, încordată ca un arc.

Tony văzu că își încleștase mîinile de tăblia mesei și în ochi i se vedea expresia feroce a unei fiare a junglei luîndu-și elan să sară asupra prăzii. Fu cît pe ce să zîmbească. O convinsese. Nu se așteptase să fie atît de ușor. Connie îl ajutase, desigur, prin deplina sinceritate cu care îi confirmase povestea. Nu știa nimic despre planul lui, nici despre ceea ce făcea Dalta. Își jucase rolul perfect, dînd scenei o aură de autenticitate.

– Se numește Jeffrey Dalta. Este un om periculos, doamnă Kapon.

– De ce nu l-ați putut opri? Dacă sînteți șeful familiei,

de ce nu v-a ascultat? Nu aveți nici o cale de a-i influența pe subordonații dumneavoastră? Știți ce i-au făcut fiicei mele? A fost violată! Omul pe care l-ați numit Chase, cel care a venit în Texas să mă terorizeze – a pătruns în casa mea, a tăiat-o pe Melanie pe brat și pe față, a...

Se ridicase de la masă și-și puncta cuvintele bătînd cu pumnul în placa de sticlă. Striga, livid de disperare și furie.

Tony se ridică și el, dar nu se mișcă din loc. Connie se îndepărtase de masă, cu șocul întipărit pe față.

– Vă rog, doamnă Kapon...

– Mă rugați? Mă rugați?! Nu i-ați oprit. Ați lăsat să se întîmple toate astea, nu? Indiferent dacă erați implicat sau nu, nu v-a păsat ce se întîmpla cu viața și cu fiica mea. Unde e? Unde-o țineți?

Ocoli repede masa spre Tony, ridicînd amîndoi pumnii. Tony i-i prinse înainte de a apuca să-l lovească. Îi venea să-i frîngă brațele. Își adună controlul pe care era gata să și-l piardă.

–Terminați, porunci el. V-am spus că nu e la mine. Mergeți la Dalta. Știe el unde e. El e autorul, doamnă Kapon. El a făcut toate astea, nu eu. V-am spus, l-aș fi oprit, dacă puteam.

– Deci trebuie s-o rezolv singură? strigă în continuare Beth.

– Duceți-vă la el, doamnă Kapon. Spuneți-i că știți ce a făcut. Crede că manevrele lui au fost acoperite și că veți trimite autoritățile pe urmele mele. Nu s-a așteptat niciodată, cred, să veniți mai întîi la mine ca să stăm de vorbă.

– Mi-o va da pe Melanie dacă i-o cer? Vă previn, dacă n-o am înapoi în douăzeci și patru de ore, vă dau

pe toți pe mîna poliției, pînă la ultimul. Și-acum, unde-l pot găsi?

Tony îi explică drumul pînă la casa lui Dalta. Cînd Beth plecă, stătu ascultînd cum se îndepărta prin casă, spre ușă.

Connie îl privi:

– E adevărat? N-ai avut nici un amestec? Jeff a terorizat-o pe femeia asta? Cineva i-a violat fiica și a răpit-o?

– Exact. Se ține de asta de luni în șir. Eu n-am făcut nimic.

Și, în sens tehnic, nici nu făcuse.

Telefonul începu să sune înainte de a apuca să-și mai toarne cafea.

– Cum? întrebă el, uimit de noua veste. Hunter e mort?

Connie văzu că rezolva probleme ale familiei și se retrase de la masă.

Tony ascultă, cu receptorul la ureche, iar cînd i se spuse că tînăra Kapon fusese luată, furia lui atinse apogeul.

– Găsiți-l, oricine-ar fi. Găsiți-l și luați fata înapoi!

Închise telefonul, cu mîna tremurîndu-i. Nici chiar vederea grădinii de trandafiri nu-i mai putea calma furia.

Phan Lieu trecu pe lîngă Sam's Town Casino, pe Boulder Highway, prin fața motelului unde ocupase o cameră, și ieși din Vegas, către orășelul Henderson, Nevada. Nu departe de Clark County Museum, găsi un mic motel pentru șoferi obosiți și, trăgîndu-și o haină peste cămașa plină de sînge, luă o cameră în capătul șirului lung de uși verzi ca frunzișul pădurii. Bănuia că Mace n- avea să-l descopere aici.

Găsise heroina și seringile în mașina mortului, îna-

inte de a şi-o administra pe a lui, în casa de pe Lone Mountain Road. La ritmul în care fata primise drogul, în cîteva zile sau o săptămînă avea să devină dependentă, dacă nu i se şi întîmplase deja. Îşi asuma riscul de a-i începe dezintoxicarea prin oprirea bruscă a injecţiilor. *Bănuiua că, la deşteptare, urma să se simtă atît de rău,* încît ar fi părut preferabilă moartea.

Închirie camera de motel pe numele de domnul şi doamna Tom Lingham. Bătrînul de la recepţie privi pe lîngă el, spre maşină, unde o văzu pe Melanie părînd să doarmă, cu capul rezemat de fereastră.

– Aţi condus toată noaptea?

– Ne-am pierdut banii în Vegas, toată noaptea, replică Phan.

Recepţionerul dădu din cap, înţelepţeşte.

– Ne vin mulţi jucători din oraş, în drum spre baraj sau spre lacul Mead. Vreţi să vedeţi barajul Hoover, la graniţa statului?

– A, s-ar putea. Dar mai întîi, soţia mea trebuie să se odihnească. Daţi-mi camera pentru o săptămînă. Toate punctele de atracţie sînt la distanţe comode cu maşina, nu?

– Sigur că da. Poftiţi cheia şi sper ca dumneavoastră şi doamna să vă simţiţi bine.

Phan îi mulţumi şi se întoarse la maşină. Era jumătatea dimineţii, iar noaptea de calvar îl obosise. Şi nu numai atît. Obosit, şi slăbit de hemoragie.

Ziua se încinsese deja, soarele prea fierbinte arzîndu-i spatele. Melanie gemu, în timp ce maşina mergea prin parking, spre camera lor.

– Nu mai e mult, îi spuse Phan. În cîteva minute vei avea ceea ce-ţi trebuie – somn. *Amîndoi* vom avea ce ne trebuie.

După ce culca fata, credea că avea să poată dormi un secol. Dar mai întîi trebuia să-şi spele rana. Glonţul îi intrase printr-o parte, ceea ce era un noroc, dar nu ştia ce anume îi rănise în interior, nici cît de grav.

Intră sub duş, cu capul rezemat de perete, scrîşnind din dinţi în timp ce apa călîie îi şiroia pe trup, scurgîndu-se la canal amestecată cu sînge.

Dormi şase ore fără ceva, visînd la viaţa lui din Haiphong. Era din nou tînăr, rîzînd cu ceilalţi băieţi din casa subterană pe care o numeau a lor. Nu lucra la asasinări decît de o lună şi îi era uşor să uite din ce-şi cîştiga existenţa. Pentru un timp, băieţii uitau totul şi erau din nou doar nişte copii. Se jucau şi-şi povesteau, beau bere slabă şterpelită de la americani şi se ospătau cu mîncarea întinsă pînă la marginile mesei de placaj.

Fuseseră cele mai fericite zile din viaţa lui. Nimic, de-atunci, nu le egalase. Făcea parte din ceva mai mare decît el însuşi. Îi plăcea camaraderia şi securitatea de a avea prieteni gata să-l apere la nevoie, prieteni care puteau să-i cumpere ieşirea din închisoare, să-l îngrijească dacă avea febră sau stomacul deranjat, să-i fie alături cînd se simţea singur şi deprimat.

Cîtorva, le povestise despre mama lui şi cum o văzuse murind. Putea vorbi despre soldatul pe care-l numeau Red şi noaptea aceea cînd îl prinsese dormind lîngă fîntînă. Rîdea de Nuea, bătrîna care-l luase la ea pentru o vreme şi, în cele din urmă, probabil şi-l dorise ca pe un înlocuitor al fiilor ei pierduţi, după cum începuse să-i facă mici cadouri-surpriză.

În vis, dormea într-un pat de campanie şi era trezit brutal, de cineva care clătina patul ca pe un leagăn. Cînd deschise ochii, se aşteptă să-i vadă pe prietenii lui fă-

cîndu-i o farsă, rîzînd, cu ochii lucindu-le albi pe chipurile cafenii-deschis, dar în schimb văzu o fată tîrîndu-se spre marginea unui pat.

Se ridică în capul oaselor, alungîndu-şi somnul pentru a regăsi ziua din această lume nouă, acest prezent în care nu avea prieteni şi nu era rost de veselie. Un singur junghi de durere arzătoare ca focul îi străbătu rana, apoi se calmă.

– Unde te duci? o întrebă.

– Vreau să merg acasă.

– Ei bine, vei ajunge acasă curînd. Deocamdată, ai nevoie de odihnă.

Întinse un braţ şi o trase spre el. Fata căzu cu capul la loc pe pernă.

– Mi-e rău. Am să vărs.

Nu se îndoia. Era palidă şi se ţinea de burtă.

Coborî grăbit din pat şi o ajută să se ridice în picioare. Melanie se clătină, în braţele lui, spre uşa deschisă a băii. Spera să se poată abţine pînă ajungea la toaletă. Nu voia ca în cameră să miroasă a vomă.

Fata căzu în genunchi, cu mîinile rezemate de marginea toaletei, icnind. Phan se întoarse cu spatele, lăsînd-o acolo, şi merse să caute în valiză haine curate pentru amîndoi. Poate că reuşea să facă şi ea o baie. Să mănînce. Dacă putea reţine ceva în stomac. Auzi apa curgînd la chiuvetă şi se întoarse la ea. Îl privi, cu faţa udă. Avea o expresie hăituită în ochi. Îl acuza de un păcat pe care nu-l comisese.

Phan îi zîmbi:

– Eşti gata să faci un duş?

– Cine eşti tu?

– Sînt Phan Lieu.

– Phan? Cine eşti?

– Eu sînt lumea ta, Melanie. Ajunge să ştii atît. Şi n-am să-ţi fac nici un rău. Nu voi lăsa pe *nimeni* să-ţi mai facă vreun rău de-acum încolo.

La adresa pe care i-o scrisese Tony Mace, Beth nu se putu apropia de casă. Aleea circulară era blocată cu autoutilitare de pompieri şi alte maşini. Opri mai în spate şi porni pe stradă pînă ajunse la o deschizătură dintr-un şir de conifere. Spre cerul albastru pur continua să se înalţe alene un fum negru. Jumătatea de sus a casei cîndva frumoasă fusese devorată de foc. Văzu pompierii înlăturînd molozul, pentru ca maşinile să poată ieşi pe alee cînd terminau.

Vecinii stăteau în jur, conversînd cu glasuri scăzute. Beth îl întrebă pe un bărbat cu şort cadrilat ce se întîmplase.

– Spuneau că a fost o bombă sau aşa ceva. A aruncat în aer tot etajul. Atunci a izbucnit şi focul.

– A fost cineva rănit?

– Nu ştim. Cred încă că nu era nimeni acasă. A venit şi o ambulanţă, dar a plecat nu demult, fără nici un om în ea.

Beth îşi feri ochii de soare, privind spre casa în ruine.

– Aici locuieşte familia Dalta, nu-i aşa?

– Mda, răspunse vecinul. Tipul are multe proprietăţi în Vegas.

– Unde ar putea fi, dacă n-au fost acasă?

– Să fiu al dracu' dacă ştiu. Or fi avînd alte case şi erau plecaţi acolo. Mare surpriză au să mai aibă cînd se-ntorc. O fi fost o scurgere de gaz, sau aşa ceva.

Lui Beth îi părea mai mult decît o scurgere de gaz. Arăta de parcă un avion de luptă ar fi zburat peste cartier, aruncînd o bombă.

– Ştiţi unde lucrează?

– Cine, Dalta? La naiba, n-aş putea să vă spun. Sînteţi de la ziar, sau de unde?

– Nu, întrebam şi eu.

Se îndepărtă de grup, spre maşină. Trebuia să găsească un telefon şi să-l sune pe Tony Mace. Să afle unde era Dalta.

Epstein o lăsă pe Denise acasă la mama ei, iar de acolo porni direct spre biroul lui Dalta de la cazinou. Străzile Vegas-ului erau pline de maşini înghesuite bară în bară, tîrîndu-se ca melcul pe lîngă Mirage şi Treasure Island. La un semafor, privi spre o fîntînă arteziană jucăuşă, ale cărei jeturi de apă săreau ca prin farmec de la un ajutaj la altul, scînteind în soare. O fată cu tricou negru stătea tolănită pe ghizdurile de beton ale fîntînii, cuprinzînd apa în căuşul palmei. Cînd soarele atingea stropii în cădere, aceştia sclipeau ca o ploaie de diamante.

Dalta stătea pe bancheta din spate, ştergîndu-se pe frunte cu un prosop ud pe care i-l adusese Denise din casa mamei sale.

– Vreau să-l găseşti.

– Ştii că nu pot, Jeff. Nu e treaba mea. Eu n-aş putea nici să-mi găsesc curul pe-ntuneric.

– Atunci sună... sună...

– N-am la cine să sun. Au murit toţi.

– Atunci am să-l găsesc eu!

– Sigur, okay, nu te ambala.

Epstein văzu doi pîrliţi dormind pe o pantă înverzită, cu jachetele acoperindu-le feţele. Copii se zbenguiau pe lîngă părinţii ieşiţi la plimbare, perechile se ţineau de mînă, iar intrările cazinoului forfoteau de clienţi intrînd şi

ieşind. Dacă nu s-ar fi mistuit în flăcări casa lui Dalta, şi-ar fi încercat norocul la ruletă.

Un timp, însă, nu mai era rost de jocuri. Asiaticul dezlănţuise o furtună de foc. Ar fi putut s-o omoare pe fetiţa lui Dalta.

–Dacă am şti cum îl cheamă, poate am reuşi să aflăm unele informaţii despre el, spuse Epstein, privindu-şi şeful în oglinda retrovizoare.

La asta se pricepea el, la hîrţoage.

– N-am nevoie să ştiu cine e. În momentul ăsta, mă cac pe cine e şi ce vrea. Nu vreau decît să aflu *unde* e. Nimeni nu-mi ia fiica aşa şi s-o lase legată ca un cîine. Nimeni!

Epstein coti pe aleea cazinoului şi se opri în parcarea cu valeţi, pentru a-l lăsa pe Dalta să coboare. Jeff ieşi fără o vorbă, nici la revedere, nici pupă-mă-n cur sau mulţumesc că mi- ai salvat viaţa.

„Măi frate," îşi spuse Epstein, în timp ce ambreia maşina şi pleca, „niciodată nu l-am mai văzut în halul ăsta. N-aş vrea să fiu în pielea asiaticului nici pentru tot aurul din lume."

Tony stătea în cabinet, vorbind la telefonul cu difuzor, în timp ce aranja o vază de trandafiri pe birou.

– Au scăpat cu bine?

Epstein îi spuse cît de-aproape fuseseră de moarte, Jeff tocmai coborînd treptele casei cînd explodase bomba.

– Prietenul nostru e destul de deştept, nu? Pune o bombă, zice că n-o detonează, şi pe urmă o face. Ia o fetiţă şi o lasă într-un loc unde să poată fi găsită dimineaţă. Dalta unde-i acum?

– La cazinou. Totuşi, în curînd, va porni pe urmele individului.

– În regulă, mai vorbim. Vreau să ştiu fiecare pas pe care-l faceţi. Cea mai mică mişcare a lui Dalta. În momentul de faţă, am pierdut-o şi pe Kapon, şi pe asiatic. Îi vreau înapoi.

– Te cred.

Epstein închise telefonul public şi zîmbi spre două fete drăguţe care veneau pe trotuar spre el:

– 'neaţa, domnişoarelor.

Îi surîseră şi ele, ducîndu-l cu gîndul la o tăvăleală prin fîn cu una sau cu alta, eventual cu amîndouă, apoi trecură mai departe. Epstein le privi şoldurile unduindu-se în pantalonii foarte scurţi, pînă le acoperiră alţi trecători. Oftă, în timp ce mergea spre maşina parcată la bordură. De ce nu putea fi din nou tînăr, cu tot părul pe cap, în loc de chelie? Atunci n-ar mai fi visat cu ochii deschişi la fete frumoase ca astea, ci ar fi avut şi el una.

Şi de ce naiba trebuia să fie încurcat aşa la mijloc între Tony şi Jeff? Poziţia cu fundul în două luntri era întotdeauna cea mai periculoasă.

Spera doar ca asiaticul să nu ştie şi despre el. O, Doamne sfinte, mult o mai dorea.

Poate că mai bine era să-şi cumpere un bilet pentru America de Sud şi să dispară pentru cîţiva ani. La întoarcere, tumultul din familie se va fi liniştit.

Cu cît se gîndea mai mult la asta, în timp ce conducea maşina, cu atît îl atrăgea mai tare.

În Peru se găseau nişte fete drăguţe de tot.

Capitolul 23

Ziua se topea în noapte neagră. Aspersoarele automate împroşcau galoane de apă la fiecare cîteva ore, stropind vegetaţia tropicală care creştea în jurul cazinourilor şi pe peluzele vilelor.

Beth îşi spunea că acasă la ea, în Texas, era mai cald, dar temperatura şi uscăciunea din Vegas o făceau să se simtă ca într-un vis cu ceasuri al lui Dali.

De asemenea, era speriată şi deprimată, deşi asta nu avea nici o legătură cu oraşul Las Vegas. De două zile încerca să-l găsească pe Jeff Dalta, fără nici un rezultat. Cele douăzeci şi patru de ore pe care i le acordase lui Mace trecuseră de mult, iar ea încă mai căuta, dar n-avea să mai aştepte multă vreme. Dacă în seara aceea nu-l găsea, a doua zi urma să se întoarcă la Anthony Macedonia. Urmărise toate pistele pe care i le dăduse Tony Mace, interesîndu-se în diverse cazinouri, dar nu ajunsese nicăieri. Administratorii susţineau că nu auziseră niciodată de el, barmanii clătinau din cap, chelneriţele nu se lăsau mituite nici măcar ca să-i şoptească numele. Singurul indiciu pe care-l găsi era de la *maître d'*-ul unui restaurant din Caesar's Palace.

– Trece uneori pe-aici.

– L-aţi văzut în ultima vreme?

– De cîteva săptămîni, nu. Puteţi încerca la *Four Kings*, cred că are o prietenă care lucrează acolo, dansatoare. A venit de cîteva ori cu ea la noi.

– Unde-i *Four Kings*?

– Pe Strip, în capăt.

Prin urmare, pornise în căutarea dansatoarei care la rîndul ei ar fi putut-o îndruma spre Dalta. *Four Kings* nu era la fel de pretenţios ca noile cazinouri, dar nici vechi ca *Stardust* sau *Sahara*. Singura sa trăsătură ieşită din comun se dovedea a fi prezentarea permanentă a unui spectacol în care dansau fete cu picioare lungi.

Managerul nu-i permise lui Beth accesul în zona cabinelor, aşa că aşteptă pînă cînd acesta fu chemat în altă parte şi intră pe o uşă cu inscripţia PRIVAT, străbătînd un culoar, pentru a găsi singură cabinele. Ce-i puteau face, s-o dea afară? Mare lucru. Acum era prea disperată ca să-i mai pese.

Încă mai credea că o putea găsi pe Melanie de una singură. Mace îi dăduse de înţeles că Dalta n-avea să-i vatăme fiica mai mult decît o făcuse deja. O ţinea captivă pentru ca Beth să se răzbune pe Mace. Lui Dalta, fusese ea încredinţată, îi mai rămăsese foarte puţin de cîştigat dacă lua vreo măsură radicală.

În cabină, Beth nu pierdu timpul. Îl cunoşteau pe Jeff Dalta? Îl văzuseră? Era vreuna dintre ele în relaţii cu el?

În timp ce punea întrebările, iar fetele evitau să-i răspundă cu informaţii concludente, din spatele ei interveni o femeie cu accent sudist:

– De ce întrebaţi despre Jeff?

Beth se întoarse spre ea:

– Îl cunoşti?

– Poate. Depinde cine întreabă şi de ce.

– Ascultă, aş putea să te plătesc... îşi căută Beth banii în poşetă, scoţînd o hîrtie de douăzeci de dolari.

– N-am nevoie de banii dumneavoastră. Spuneţi-mi despre ce e vorba.

O luă de braţ şi o conduse spre o canapea din satin de culoarea piersicii, lîngă perete, unde aveau mai multă linişte.

– O caut pe fiica mea dispărută.

– Credeţi că Jeff are vreo legătură cu o fată fugită de-acasă? Cred că sînteţi nebună, rîse tînăra, aruncînd din cap. Părul blond i se revrsă ca o cascadă pe umeri şi pe spate, într-o claie de bucle lungi.

– N-a fugit. E prea complicat ca să explic, dar cred că prietenul dumitale ar putea şti unde stă. Am nevoie de ajutorul lui.

– Atunci, de ce nu-i daţi un telefon, să-l întrebaţi?

– Nu-l pot găsi. Casa lui a... luat foc. Nu ştiu unde s-a dus. Nimeni nu pare să ştie. Trebuie să mă ajuţi, te rog.

Femeia se schimbă la faţă, îmblînzindu-se. Accentul i se îngroşă.

– E destul de important pentru dumneavoastră, mm? Nu toată lumea ştie ce s-a întîmplat cu casa lui.

– Fiica mea e tot ce mi-a mai rămas. Mi-am pierdut slujba, casa, totul. Trebuie s-o găsesc; e într-un pericol îngrozitor.

– Ei, nu cred că stric cu ceva dacă vă spun că Jeff va veni aici diseară după spectacol. Mă va aştepta la una dintre mesele din faţă. Îl puteţi întîlni acolo.

Pe Beth o străbătu un val de uşurare, cu atîta forţă încît crezu că avea să se prăbuşească în braţele celeilalte femei. Îi venea s-o îmbrăţişeze, să sară în sus şi să strige. Căutarea invizibilului Jeffrey Dalta o purtase prin toate cazinourile de pe stradă. Ceasuri în şir între-

base oamenii despre el şi nu se alesese cu nimic.

– Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

– Ei, scumpo, asta nu-nseamnă că Jeff te poate ajuta să-ţi găseşti fiica, dar cred că o vei afla singură diseară, cînd ai să-l întîlneşti. Sînt sigură că va face tot posibilul.

Era evident că tînăra ţinea mult la Dalta. Ce-ar fi crezut, dacă Beth îl acuza că trimisese pe cineva să violeze şi să răpească o fată nevinovată? Ştia măcar că era o căpetenie mafiotă care spera să uzurpe funcţia unui boss? Ştia că avea o nevastă şi un copil?

Părerea fetei despre Dalta nu conta. Beth era doar recunoscătoare că ajunsese la capătul îndelungatei şi freneticei sale căutări. Îi mulţumi femeii şi plecă din cabină, tăcută, binecuvîntînd stelele că în sfîrşit o găsise şi pe ea norocul. Cine spunea că în Vegas nu existau cîştigători? Avea să-l găsească pe Dalta, apoi şi pe Melanie. Nu ştia cum urma să treacă peste următoarele cîteva ore, dar cel puţin coşmarul se apropia de sfîrşit.

Ieşi în lumina orbitoare de afară şi-şi căută pe dibuite în poşetă ochelarii de soare. Avea nevoie de ei ca să-şi apere ochii, dar şi pentru a nu se vedea că erau plini de lacrimi.

Sosise momentul să-şi cumpere un pistol. Luă maşina închiriată şi porni prin oraş, în căutarea unui magazin de armament.

De cînd descoperise unde se ascundea, Dalta îl urmărea pe asiatic la tot pasul. Se părea că individul fugea, luînd cu el fata într- un mic motel de lîngă Henderson. Nu-i spusese nimănui că îl găsise pe asiatic, nici că îl pîndea. Toată afacerea dobîndise un caracter privat, iar Dalta avea să-şi facă singur dreptate. Bomba care îi distrusese casa i-ar fi putut ucide soţia, iar gîndul

la fetița lui legată în întuneric, toată noaptea, cu căluș la gură, lîngă o stație service cu ferestrele sparte și pereții mîzgăliți, gîndul la ceea ce s-ar fi putut întîmpla dacă o găsea imobilizată astfel cine știe ce pervers, îl făcea să-i vină să-i vîre pumnul pe gîtul asiaticului și să-l sufoce. N-avea să scape cu una cu două. Nici într-o viață de om. Avea să plătească.

În mai puțin de o oră.

După miezul nopții, cînd tocmai se relaxase, cu capul întors într-o parte pe tetiera mașinii, Dalta văzu ușa camerei de motel deschizîndu-se, iar prada lui apăru profilată pe lumina dinăuntru. Era un om înalt, cu statura asta nu putea fi un asiatic pursînge, și cu atît mai puțin avînd în vedere claia de păr cîrlionțat. Avea un părinte sau un bunic de origine occidentală. Pe Dalta îl nemulțumea faptul că nu putuse afla nimic despre el – de unde venea, ce căuta în Vegas, de ce voia s-o aibă sub control pe tînăra Kapon. Nimeni, în întreaga rețea de familii, nu avea habar cine putea fi individul. Nu avea nici o relație. Era un fel de lup singuratic, un ucigaș, profesionist și absolut imprevizibil.

Acum unde se mai ducea? În ultimele două nopți, rămăsese înăuntru și nu părăsise camera pînă spre prînz, cînd se ducea după mîncare.

Dalta își spuse că îi zîmbea norocul. Tocmai se gîndise la un mod de a-i veni de hac asiaticului în cameră, dar avea să-i fie mult mai ușor afară, în întuneric.

Așteptă pînă cînd omul porni mașina și ieși în stradă, pentru a-l urma. Păstră o mare distanță, ca să nu-l observe.

Pe Boulder Highway, văzu că mergeau spre Vegas. Oare ticălosul avea prieteni acolo? Îi raporta cuiva, poate unuia dintre rivalii lui Mace care veniseră de pe Coasta

de Est?

Fu surprins cînd asiaticul îşi parcă maşina pe Las Vegas Boulevard, în centrul cartierului cu cazinouri. Opri cu două intersecţii mai în faţă şi rămase nemişcat, aşteptînd să vadă ce făcea.

Peste cîteva minute, îl observă traversînd strada aglomerată şi pornind pe trotuar. Dalta ieşi din maşină şi traversă la rîndul său. Detesta necesitatea de a-l ucide astfel, la vedere, în prezenţa atîtor oameni. Intenţiona să tragă cu pistolul şi, imediat ce se auzea o împuşcătură, pe stradă avea să se declanşeze panica.

Ei, căcat, dacă pentru asta îl înhăţa un poliţist, avea să scape de toate necazurile. De ce îşi făcea griji? Totuşi, prefera să profite de ocazie cît timp putea. Nu mai suferea amînare. Întreaga familie era în plin tumult. Vestea feudei se răspîndise, zvonurile circulau prin toată familia, iar lui Mace îi era greu să-i menţină pe toţi calmi. Mulţi dintre băieţi voiau să-l debarce pe Dalta, să-l dea la o parte din drum, iar Mace n-avea să poată opri toate minţile înfierbîntate, dacă situaţia nu se lămurea cît mai repede.

Dalta se declarase naiv şi îi ceruse lui Tony iertare. Nu intenţionase să ajungă atît de departe, spusese el. Nu voise să facă nici un rău real. Nu ştia dacă Tony îl crezuse sau nu, n-aveai cum să-ţi dai seama din ceea ce-ţi spunea în faţă –sau, mai bine-zis, la telefon.

Asiaticul se oprise, trecînd de pe trotuar pe iarbă, unde erau plantaţi cîţiva copaci, cu frunzele foşnind în briza slabă. Vorbea cu un puşti în geacă militară. Cumpăra nişte rahat, firește, asta făcea. Era agăţat pe ceva. Aşa reuşise să-i radă pe toţi acei oameni într-o singură noapte. Fie asta, fie era acel gen de profesionist pe care chiar şi familia rareori îl folosea.

Dalta urmă șuvoiul pietonilor, pînă în apropierea locului respectiv. Luînd-o agale pe taluz, fără a încetini pasul, ajunse în spatele asiaticului. Avea pistolul în buzunarul hainei. Îl ridică, își potrivi degetul pe trăgaci și tocmai se încorda în așteptarea detunăturii, cînd deodată asiaticul se răsuci în loc.

Pistolul se descărcă, găurind buzunarul, asurzindu-l pe Dalta, dar nu era deloc bine, nu știa dacă-l nimerise pe asiatic, iar acum chipul acestuia se afla chiar în fața lui, cu ochii negri și aprigi, dinții lucind, un fulger de cuțit, cuțit ce se repezea ca un liliac săgetînd printre ei.

Mîna lui Dalta slăbi strînsoarea, genunchii i se deblocară, pentru a se putea întoarce s-o ia la fugă, umerii i se răsuciră și făcu un pas înapoi. Oamenii de pe trotuar țipaseră la auzul împușcăturii, iar acum se împrăștiau în ambele direcții, chiar și pe carosabil. Se mișcau ciudat, ca un lichid, cu încetinitorul, încețoșați la margini.

Dalta nu știu că fusese lovit, pînă cînd coborî privirea spre piept și văzu ieșind prăselele bătute în perle ale stiletului. Ochii îl văzură, dar mintea nu vru să-i accepte înțelesul. Nu era posibil să fi fost înjunghiat, totul se întîmplase prea repede, nimeni nu se putea mișca atît de rapid. Asiaticul nu avusese de unde și că venea, se apropiase atît de iute din mulțime. Cum să-l fi auzit, sau să fi știut că era filat? Cum să fi putut înfige pumnalul atît de repede încît Dalta nici măcar nu-și dăduse seama?

– La dracu', murmură el, coborînd clătinîndu-se panta.

Simți totul cedînd dintr-o dată. Genunchii, picioarele, chiar și mușchii brațelor. Voise să ridice mîna și să scoată cuțitul – îl ardea, împlîntat adînc în piept – dar înțelese că n-ar fi contat. Își dădu seama că, în locul unde era înfipt, cuțitul îi intrase direct în inimă. Dacă ar fi stră-

puns-o, l-ar fi omorît deja, dar era destul de aproape pentru a-i seca trupul de toată energia.

– La dracu', repetă, strîmbîndu-se într-un spasm scurt de durere care-i tăie respirația.

Involuntar, căzu la pămînt încă înainte de a fi ajuns pe trotuar. Rămase pe iarbă cu fața în sus, privind spre cerul larg de deasupra luminilor vii de neon ale cazinourilor, cu stiletul în piept. Acolo sus, în cer, era o splendoare, o frumusețe nepătată și eternă.

Îl părăsi auzul. Era liniște, deși știa că asiaticul îi spunea ceva, căci îl văzu aplecat deasupra lui, cu buzele mișcîndu-i-se.

În sinea lui, nu mai putu spune decît atît: *Lasă-mă-n pace, dă-te la o parte. Vreau să văd cerul. Niciodată nu reușesc să văd stelele.*

Apoi se gîndi: *Sper ca fetița mea să mă țină minte.*

– Lydia, șopti.

Fu ultimul lui cuvînt.

Phan traversă în goană strada, ținîndu-se de partea dreaptă a trupului, unde bandajul improvizat i se desprinsese cînd se mișcase atît de repede. Se îndepărtă chiar în timp ce mașinile de poliție opreau brusc lîngă trotuarul opus.

Știuse că era supravegheat și urmărit. Se așteptase la atac, îl pîndise, îl așteptase. Cel puțin, putuse cumpăra drogurile de la puști înainte de a se întîmpla. Și îi putuse spune lui Dalta ce prostie făcuse urmărindu-l atît de îndeaproape. „Dacă păstrai distanța, n-ai fi pățit nimic," îi spusese el muribundului. „Deși nu cred că n-ai meritat să mori, băi căcat."

Sîngele i se prelingea dintre degetele mîinii cu care își apăsa rana. Mînjea tot scaunul mașinii. Partea de sus

a pantalonilor îi era îmbibată, iar cămaşa leoarcă de sînge, pînă la subsuoară. Avea hainele cleioase şi reci, lipite de piele. În maşină mirosea ca la abator.

Trebuia să ajungă cît mai repede la motel şi să-şi oprească hemoragia. Mai fusese bătut şi înjunghiat la viaţa lui, dar împuşcat, niciodată. Avea senzaţia că i se sfredelise o gaură prin carne şi, de fiecare dată cînd se redeschidea, înăuntru era turnată benzină. Nu ştia că scrîşnea din dinţi împotriva durerii, gemînd în întunericul din maşină, pe cînd conducea, dar apoi, ascultînd atent, auzi sunetele pe care le scotea el însuşi:

– *Îh-îh-îh-îh.*

Chiar şi cu ajutorul încurajărilor blînde şi răbdătoare ale lui Phan, Melanie nu-şi revenise complet. Era pe jumătate în lume, pe jumătate în afara ei. Stătea călare peste un loc dintre realitate şi peisajul rezervat numai nebunilor.

Timpul, de exemplu, îi era necunoscut. Nu avea habar de trecerea lui, nu putea deosebi noaptea de zi. Ştia că stătea aşezată, cu privirea fixă, asta o ştia. Se pomenea făcînd-o. Rezemată în capul oaselor, privind peretele din faţa ei. Pe perete era prins un tablou de carton în ramă ieftină, un hambar la margine de drum. Aştepta momentul ca imaginea să se însufleţească, o şaretă şi un cal să treacă la trap, stîrnind praful din făgaşurile uscate şi brune ale drumului. Apoi, mintea îi rătăcea... în altă parte.

„Contribuie la vindecare, îi spusese Phan. Luptă să supravieţuieşti."

Odată, cînd se trezise, cu văzul plin de peretele opus şi tabloul rustic, simţi un zumzet pe partea interioară a coapselor şi aruncă cearşaful la o parte. Avea senzaţia

că niște albine își înfigeau acele în ea. Desfăcînd picioarele, văzu arsurile simetrice, nu mai mari decît unghia degetului mic, în partea de sus a fiecărei coapse, lîngă marginea chiloților.

Se acoperi imediat din nou cu cearșaful, ridicînd privirea spre perete. Prefera hambarul și drumul pustiu. Copacii scheletici toamna.

Odată, se duse la toaletă să se ușureze și îi curse sînge. Nu vru să-i spună lui Phan. Nu credea că îi venise ciclul. Era un sînge mai roșu, mai proaspăt. Îl șterse și își împături un tampon din hîrtie igienică.

Altă dată, făcea din nou baie, cu cada plină pînă sus. Se frecă, se tot frecă, pînă cînd pielea i se înroși toată. Cînd ieși să se șteargă, își văzu fața în oglinda dulăpiorului de medicamente.

– Nu-s eu, bîigui.

Arăta rău. O rană oribilă, cusută în cruciș, îi străbătea obrazul de deasupra pometului pînă la bărbie. Sub ochi avea cearcăne vinete. Iar pupilele acelor ochi erau la fel de goale ca inima ei.

Se întoarse cu spatele și așteptă să-i treacă tremurul, înainte de a începe să se îmbrace.

Phan îi vorbea ceasuri în șir. Îi spunea unele lucruri pe care și le amintea, și multe pe care nu le mai reținea. O asigura că exista o cale de ieșire din jungla labirintică a minții ei terfelite și zdrobite. Își recunoștea propriile răni, fragilul contact cu lumea din unele momente, după care îi atingea fața, ușor, pînă cînd Melanie închidea ochii, ștergîndu-și-l din vedere.

Visa. Cu casa, cu copilăria ei acasă, în Geneva. Cu cursurile, prietenii și vremurile bune. Avea și coșmaruri, atît de violente încît odată o făcuseră să cadă din pat, urlînd.

Phan obținu de la ea numărul de telefon din Geneva și sună, dar îi spuse că nu răspundea nimeni. Numai robotul.

Melanie nu știa unde o fi fost mama ei. Poate murise. Era posibil. Atît de posibil, încît nici nu se mai gîndea la asta.

Oricum avea să plece acasă. Phan îi promisese că urma s-o urce în avion, imediat ce termina niște ultime treburi pe care le mai avea în Vegas.

Nu-l plăcea, nici nu-l antipatiza. Înțelegea că o salvase nu numai de înrobire la cheremul bărbaților și al heroinei, ci și de o moarte umilitoare. Și totuși, nu reușea să găsească în ea puterea de a-i plăcea, displăcea sau interesa cu adevărat ceva.

În cea mai mare parte a timpului, părea desprinsă de realitate. Fixa cu privirea peretele, așteptînd ca acea etapă, atitudine, mizerie sau ce-o fi fost, s-o părăsească. Era sigură că atunci avea să-l placă pe Phan. Avea să poată trăi din nou.

Odată, cînd se trezi, Phan zăcea îmbrăcat peste cuvertură, dormind. Se răsuci în brațele lui, plîngînd:

– Vreau să mor.

– Ba nici vorbă. Nu vrei să mori.

– Atunci, vreau să omor pe cineva.

– Nici pe-asta n-o vrei. Nu va trebui. Am s-o fac eu.

Nu știa pe cine ar fi trebuit să omoare Phan. Nu înțelese, cînd îi vorbi despre niște oameni care o răpiseră. Nu le ținea minte numele, nici cine de ce anume era vinovat.

Phan îi spuse să nu-și facă griji, încă nu era nevoie să-și amintească.

– Ești o supraviețuitoare, îi spuse el. Crede-mă, e adevărat.

Acum stătea aşezată în pat, studiind imaginea de pe perete. Auzi un sunet la uşă şi întoarse capul într-acolo.

De cum se deschise uşa, Melanie îşi dori să se fi putut îngropa în aşternut, acoperindu-şi capul şi adormind. În viaţa ei nu mai văzuse atîta sînge.

– Iarăşi eşti rănit.

Prăbuşindu-se pe un scaun, Phan spuse:

– Îmi poţi aduce un prosop ud şi cîteva curate şi uscate?

– Ce s-a întîmplat?

Porni cu mişcări letargice, deşi ştia că ar fi trebuit să meargă mai repede. Luă în braţe prosoapele, apoi îşi aminti că voia unul ud. Dădu drumul apei la chiuvetă şi aproape rămase hipnotizată de vîrtejul scurgerii. Se scuturâ şi înmuie în apă un prosop, privindu-l cum se îmbiba şi devenea de un cenuşiu palid.

Cînd ajunse la Phan, văzu că deschidea o mică fiolă şi priza din ea nişte pulbere albă.

– Drog, spuse el fără intonaţie.

Nervii lui Melanie tresăriră spasmodic, sub ochi. Voia şi ea. Nu putea primi, dar voia. Asta-i făcuseră. Îi dăduseră darul diabolic al jinduirii, pofta flămîndă şi absolută.

Ca prin vis, descheie cămaşa lui Phan şi i-o scoase din pantaloni. Phan o lepădă de pe umeri. Acum puteau vedea amîndoi rana.

– Un medic.

Melanie nu voia s-o atingă. Carnea sfîşiată îi întorcea stomacul pe dos. Îşi acoperi ochii.

– Stai, lasă-mă pe mine, luă Phan prosopul ud din mîinile ei şi începu să se tamponeze. În acelaşi timp, scoase un geamăt scăzut.

– Ai nevoie de un doctor.

– Nu pot. E rană de glonţ. Ar trebui s-o anunţe.

– De ce sîngerează?

– M-a atacat omul care ordonase să fii răpită.

Melanie îşi învinse imboldul neaşteptat de a deschise de perete uşa camerei, luînd-o la fugă pe viaţă şi pe moarte.

Phan termină de spălat rana.

– Adu-mi loţiunea de bărbierit. Te rog.

Fu nevoită să se adune. Atîtea probleme. Nu voia decît să se culce şi să doarmă, să doarmă somn dulce.

Reuşi să găsească sticla în baie şi să i-o aducă. Îl privi cum turna loţiune peste rană. Scoase un mic ţipăt, apoi îşi înghiţi durerea, cu chipul întărindu-i-se ca piatra.

– Acum, dă-mi prosoapele uscate.

Le luă şi apăsă pe rană două dintre ele, împăturite.

– Nu e atît de grav pe cît pare, spuse el. Pierd doar mult sînge.

Camera mirosea a aftershave astringent de lămîie, amintindu-i lui Melanie o perioadă din acele zile pierdute cînd simţise un miros asemănător. Chitră. Cineva avea chitre. Tăiate, în jumătăţi sau sferturi, stoarse într-un pahar. Cine era şi unde fusese?

– Poţi rupe din cearşaful de pe pat nişte fîşii lungi cu care să-mi fac un nou bandaj? Am folosit tot tifonul pe care îl cumpărasem.

Aşezîndu-se pe marginea patului, Melanie trase în poală cearşaful de deasupra.

– Vine aici? întrebă ea.

– Cine? A, omul care mi-a făcut asta adineaori. Nu, nu mai vine. E mort.

Se opri din sfîşiatul cearşafului, privindu-l lung.

– Bine.

Termină de rupt feşele, dintre care unele erau prea mici, aşa că le aruncă pe jos. Pe celelalte i le dădu, apoi

se tîrî pînă în mijlocul patului şi-şi cuibări capul în pernă. Era frîntă de oboseală. Atît de obosită. Voia să doarmă. Doar să doarmă.

Beth stătu aşezată la o masă din faţă, urmărind spectacolul din „Four Kings" pînă se terminară toate numerele de dans, dar nu veni nimeni. Se tot uita în jur, încercînd să determine dacă vreunul dintre bărbaţii prezenţi era Jeff Dalta. O dată se încruntă spre dansatoarea care-i spusese să vină, apoi privi prin salon, sperînd ca fata să se uite în direcţia unde stătea Dalta, dar n-o făcu. Poate nu vedea spectatorii, din cauza reflectoarelor.

După ce spectacolul luă sfîrşit, Beth rămase abătută, bînd o Virgin Mary. Dansatoarea i se alătură peste cîteva minute, după ce se schimbase cu o seducătoare rochie roşie. Veni direct la masa lui Beth, spunînd:

– N-a apărut. Nu ştiu unde e. Nici măcar nu mi-a dat telefon.

– Ei, cînd vine, îl rogi să mă sune? Stau la *Sahara,* camera 2046.

– Mda, am să-i spun.

Beth plecă, conducînd maşina închiriată pînă la hotel. O aştepta un mesaj de la Everett. Se hotărî să-i răspundă, deşi în Texas era o oră mai tîrzie. Avocatul răspunse de la primul apel.

– Beth? Eşti bine? Ai găsit-o pe Melanie?

– Sînt bine, Everett. Cred că am ajuns aproape de Melanie, dar încă n-am găsit-o. Şi mă omoară situaţia asta.

– Aş zice că e timpul să anunţi poliţia despre acest individ, Mace.

– Mace a spus că n-a făcut-o el. Îl acuză pe unul dintre oamenii lui.

– Şi-l crezi?

Beth închise ochii, rezemîndu-şi capul de spătarul fotoliului.

– Nu prea am de ales. Dar de cîteva zile îl tot caut pe individul respectiv şi încă n-am reuşit să dau de el. Încep să mă întreb dacă mi-a spus adevărul, la urma urmei.

– Beth, cheamă pe cineva. Eşti jurist, nu detectiv. Ai nevoie de ajutor.

– Da, recunoscu ea. Încep să cred că ai dreptate. Nimeresc numai în fundături şi drumuri care nu duc nicăieri.

– N-ai de unde şti ce se întîmplă cu Melanie. N-o poţi lungi aşa la nesfîrşit. În tot timpul ăsta, a fost în pericol.

– Ştiu. Voi face mîine ceva. Mîine se va sfîrşi totul.

– Bine, Eram îngrijorat.

–Te sînt imediat ce aflu ceva nou, Everett. Iartă-mă că nu te-am căutat pînă acum. Am fost doar... am fost ocupată. Pope e bine?

– Pisica? Sigur, o duce de minune. Mănîncă o grămadă.

După ce îşi luară rămas bun, Beth merse la fereastră, rezemîndu-şi fruntea de geam. Sub ea, oraşul scînteia şi strălucea, un rîu de faruri curgînd pe sub reclamele de neon. Străzile erau mai însufleţite noaptea decît în orele de peste zi. Undeva, în acel oraş, se afla fiica ei.

Se uită la ceas. Era aproape miezul nopţii. Prea tîrziu ca să se mai ducă la Anthony Mace. Avea să-l viziteze dimineaţa la prima oră. Fie i-o dădea pe Melanie, fie îi arăta ce avea în poşetă.

Capitolul 24

Pe Phan îl durea atît de rău încît nici nu-şi putea stăpîni strîmbăturile periodice care îi schimonoseau faţa. Avea senzaţia că un mainac îi trîntise un pumn în coastă şi continua să-l scormonească. Respira intermitent, subţire, trăgînd cîte puţin aer în piept. Cînd inspira adînc, i se părea că-i ieşeau coastele prin gaura din trup.

Pe locul din dreapta, fata zăcea fără cunoştinţă. Adormea ca şi cum ar fi căzut în comă. Phan dăduse telefon şi îi rezervase un loc la avion. Urma să piece spre Houston în aceeaşi după-amiază, la ora cinci. Spera să poată călători neînsoţită. Încă nu-şi venise complet în fire, iar Phan se îndoia că avea s-o mai facă vreodată. Îi văzuse vînătăile de pe trup, arsurile cu ţigara pe picioare. Fusese torturată aşa cum îi văzuse pe copiii smintiţi din Vietnam făcînd cu şopîrlele, smulgîndu-le picioarele, rupîndu-le cozile, scoţîndu-le ochii.

Era un asasin, da. Ucidea. Dar pînă şi omorul era de preferat în locul torturii sistematice, care mutila mintea, lăsînd-o pierdută în disperarea unei scene aride şi diforme.

Phan nu prea ţinea la oameni, dintre care cei mai

mulți erau capabili să facă tot ceea ce i se făcuse lui Melanie. Niciodată în viața lui nu se atașase de cineva, deși încă se mai gîndea cu drag la băieții din Vietnam. Pentru alții, însă, procentajele erau prea scăzute. În meseria lui, nu putea avea încredere în nimeni.

Nici de față nu era atașat, însă probabil că ea era prima persoană pe care făcuse vreodată un efort s-o ajute. Îl mira senzația de căldură pe care i-o dădea faptul că participase la salvarea ei. Nu că și-ar fi făcut un obicei din asemenea acte de eroism. Nu era deloc mulțumit de complicațiile care se iveau cînd devenea răspunzător de binele altcuiva.

Melanie Kapon îi amintea de o ființă mult mai tînără, probabil fiindcă nu era decît o studentă din acel orășel texan și nu știa nimic despre lume. Încă nu înțelegea cît de aproape fusese fie de a muri de supradoză accidentală, fie de a deveni complet dependentă de heroină. Nu mai ținea minte mare lucru din zilele cînd fusese drogată și părea să facă un efort concertat de a *nu*-și aminti nimic din acele zile pierdute.

Phan bănuia că se temea să-și aducă aminte toate evenimentele pe care nu dorea să le știe, nu suporta să le știe. Prea mulți oameni profitaseră de starea ei de inconștiență. Prea multe canalii josnice, mai mult animale decît oameni.

Avea și el instincte animalice, dar și le controla, descătușîndu-și-le numai cînd urmărea și asasina cîte o victimă. Asta nu-l făcea să fie o ființă umană mult mai bună, știa, ci doar mai puțin monstruoasă decît unele dintre celelalte.

O privi pe fată, dormind cu gura deschisă și brațele jalnic de slabe pătate de vînătăi cenușii-gălbui. Aveau să i se șteargă. Spre deosebire de rănile sufletului.

Era ora zece dimineața și mergeau spre casa lui Mace. Avea să-i ordone fetei să rămînă în mașină. Nu voia să asiste la ceea ce urma să facă. Văzuse destule orori ca să-i ajungă pe toată viața și mai mult de-atît.

Beth termină paharul cu suc de portocale și achită nota la casieria cafenelei *Sahara*. Era nemulțumită că dormise prea mult. Probabil fusese mai obosită și mai abătută decît își dăduse seama. Soarele era pe cer de mai mult ore, cînd ea se întorsese cu fața spre fereastră, deschizînd ochii.

Chiar înainte de a ieși din cameră, primise un telefon enigmatic: era dansatoarea de la Four Kings.

– Te-a sunat Jeff?

– Nu, de ce?

– I-am lăsat cîteva mesaje la birou și n-am primit nici o veste de la el. I-am spus de tine și numărul camerei. Mă gîndeam că poate...

– Nu, n-am primit nici un telefon.

– Nu-i stă în fire să mă lase de izbeliște. Nici să nu mă caute cînd îi las un mesaj.

Beth distinse tonul iritat al femeii. Aşteptă. Cui naiba, cu excepția acelei fete, îi mai păsa unde se afla în acel moment Dalta? Începuse să creadă că fusese dezinformată de Anthony Mace. Cu *siguranță* că o mințise. Știa unde era Melanie. El era *într-adevăr* cel care avea motive s-o lovească. O trimisese doar pe o pistă falsă, susținînd că altcineva aranjase ca Melanie să fie răpită din Geneva.

Ei bine, azi n-avea să-l mai roage, n-avea să mai fie politicoasă, nici rezonabilă. Azi urma s-o găsească pe Melanie. Aveau să-i dea fiica înapoi. *Azi*.

În timp ce mergea cu mașina pe strada șerpuitoare,

depăşind marginea oraşului Las Vegas, spre casa lui Mace, simţi furia pe care şi-o stăpînise atîta timp clocotind aproape de suprafaţă. Strînse în mîini volanul, accelerînd mai mult decît ar fi trebuit.

Dacă Mace credea că pierderea fiului său în camera de execuţie fusese o nenorocire, să aştepte numai pînă termina cu el. Nu mai prea avea pentru ce trăi, după ce urma să fie închis pe aproape toată viaţa într-un penitenciar din Texas. Aveau să-l trimită la Three Points, pentru delictul federal de a fi răpit şi transportat o persoană peste frontierele de stat. De la Three Points federal nu scăpau mulţi oameni. Parcă ar fi fost trimişi în fundul pămîntului.

Pentru ceea ce făcuse, ticălosul avea să se deprindă cu un domiciliu permanent între patru pereţi.

Sau, dacă refuza să-i predea fata, cu toate ameninţările, îi rămînea pistolul. Ştia să-l folosească.

Şi n-avea să ezite, căci nu-i mai rămăsese nimic de pierdut.

– Rămîi în maşină.

Phan deschise portiera şi ieşi încet, menajîndu-şi partea rănită. Simţi parfumul dulce-îmbătător al trandafirilor şi, privind în jur, văzu o grădină plină.

Melanie scoase un sunet în somn, ca şi cum cineva ar fi împuns-o într-un loc dureros.

– Ascultă, se aplecă el pe fereastra de lîngă volan, scuturînd-o de braţ. Ascultă, vreau să rămîi aici, în maşină. Promite-mi.

Ochii fetei se deschiseră larg, cu o tresărire. Se chirci sub atingerea lui.

– Unde sînt?

– Eşti în siguranţă, atîta vreme cît stai în maşină. Nu

vreau să ieşi, înţelegi?

Melanie dădu din cap, umezindu-şi buzele, şi se aşeză mai dreaptă în scaun.

– Vreau să mă duc acasă.

– Curînd. Curînd.

O luase pe aleea din jurul proprietăţii, pînă în spatele casei, pentru a parca lîngă un garaj pentru patru maşini. Nu voia ca vecinii să vadă maşina, dacă întîmplător auzeau ceva. Casa lui Mace era departe de stradă, cu vecini răzleţi, dar nu era bine să lase fata aşezată într-o maşină străină, în faţa casei.

Se apropie de casă prin curtea pietruită cu cărămizi. Ajunse la glasswandul dublu şi încercă mînerul de alamă, constatînd că uşa era descuiată. Un om ca Mace n-ar fi trebuit să lase uşile descuiate. De fapt, era cazul să fi lăsat un bodyguard personal de pază. Arogant, îşi spuse Phan. Un căcănar de-a dreptul arogant.

Intră într-o cameră ce părea a fi un cabinet cu birou masiv de mahon şi bibliotecă pe un perete. Înăuntru nu era nimeni dar, cu siguranţă, auziseră maşina sosind pe alee.

Tocmai cînd se gîndea că trebuia să pornească prin casă pentru a găsi pe cineva, în încăpere intră o servitoare hispanică. Îl privi speriată, încruntîndu-se apoi cu ostilitate:

– Cine sînteţi dumneavoastră?

– Spune-i stăpînului tău că am venit să vorbesc cu el. *Imediat.*

Femeii îi pieri orice urmă din iritarea de a-l fi găsit în cameră, reluîndu-şi rolul de servitoare. Se răsuci în prag şi-l lăsă singur.

Phan se încordă în aşteptarea momentul cînd avea să-l vadă pentru prima oară în viaţa lui pe omul care îi

era tată. Ştia că n-avea să semene cu tînărul din fotografia făcută cu atîţia ani în urmă la unitate, pe care i-o dăduse mamei lui Phan.

În timp ce secundele treceau, Phan studie camera şi mobilierul. Toate acelea ar fi putut să fie ale lui. Mama sa meritase o viaţă îndestulată. Îl adusese pe lume pe cel dintîi născut, moştenitorul. Fratele lui Phan se bucurase de o viaţă în confort şi privilegii – cel puţin, atîta vreme cît trăise.

Mace intră în încăpere, făcîndu-l să tresară. Era încruntat, după ce servitoarea îi spusese, evident, că în casă apăruse pe neaşteptate un tînăr. Nu părea să fie înarmat. Pesemne că nu se temea de nimic.

Phan îşi simţi inima bătînd prea tare şi trase adînc aer în piept pentru a-şi stăpîni emoţiile. Îi scăpau de sub control. După atîţia ani şi mii de nopţi cu fantezii despre modul cum avea să se întîmple acel lucru, acum stătea în aceeaşi cameră cu omul care îl procrease. Era un moment de epifanie, atît de important încît se simţea cam ameţit şi trebui să se rezeme cu mîna de biroul masiv.

Îl privi lung pe celălalt, observînd că aveau aproximativ aceeaşi statură şi constituţie, chiar şi poziţie, cu picioarele uşor depărtate, parcă pregătiţi pentru orice posibilă urgenţă. Se uită mai insistent. Chipul tatălui său nu semăna deloc cu al lui. Cu excepţia părului! Avea o claie de păr cîrlionţat, încă des şi aspru, negru ca mangalul. Îl făcea să pară mai tînăr decît era. Îi dădea un aspect şmecher, de Don Juan pornit la atac. Nu era de mirare că mama lui Phan se îndrăgostise de el şi fusese atît de distrusă cînd o părăsise.

– Cum îţi permiţi să intri aşa în casa mea? Dacă nu ieşi în clipa asta, chem poliţia.

Phan încă nu putea vorbi. Acum, însă, mînia îi dădu în clocot, o turbare pe care o purta în el de cînd fusese un copil care blestema numele acelui om, deşi nu i-l cunoştea, denumindu-l în gîndurile lui *tată, blestemat tată*.

– N-ar fi bine să chemi poliţia, spuse el în cele din urmă.

Avea glasul rece şi lipsit de emoţie, fără a trăda nimic. Reluase în minte acea dramă de nenumărate ori de-a lungul anilor. N-avea să şovăie tocmai acum, o jurase pe mormîntul mamei lui.

– Zău? Şi de ce, mă rog? Ce doreşti?

– Eşti Tony Mace? Anthony Macedonia?

Tăcu un moment.

– Între 1964 şi 1965, ai fost la infanterie, în armata din Vietnam.

Mace se încruntă şi mai mult. Părea nervos. Phan profită de răgaz pentru a-i observa îmbrăcămintea – lejeră, pantaloni marinăreşti bej şi bluză sport albă ca zăpada, descheiată la gît. Ochii îi erau căprui-închis, ca două alune vechi, şi avea un chip expresiv, care îşi schimba vizibil expresia de la un moment la altul, odată cu gîndurile.

– Sînt Anthony Macedonia. Am fost în Vietnam. Despre ce e vorba? Te previn, am ajuns la capătul răbdării. În casa mea nu intră orice străin, să mă ia la întrebări. Ştiu cine eşti. Eşti cel care i-a omorît pe băieţii lui Dalta. Cel pe care îl numeam asiaticul. Iar aseară l-ai ucis şi pe Dalta, aşa e? Aş dori să ştiu de ce.

– Nu te temi de mine.

– Corect. Nu mă tem. Dacă voiai să mă omori, nu cred că am mai fi purtat conversaţia asta.

Phan ocoli biroul pînă ajunse în faţa lui. Încă îi mai

despărțeau cîțiva pași. Mace nu înaintase prea mult în cameră, ca și cum ar fi vrut să se asigure că o putea face fără nici un risc, înainte de a se apropia. Nu-și recunoștea teama, dar cît de cît tot i se zărea, ascunsă dincolo de privirea fermă; de linia strînsă a buzelor.

– În vara anului 1964, ai cunoscut o tînără vietnameză. Ai lăsat-o însărcinată. Ți-a spus și, după aceea, ai dispărut din viața ei.

Mace nu răspunse nimic, dar privi în spate pentru a se asigura că în hol nu era nimeni, apoi închise ușa.

– De unde știi toate astea?

– Soția ta nu știe, așa e?

– Nu te privește. Viața mea nu te privește. De ce te-ai întors atît de departe în trecutul meu ca să scoți lucrurile astea la iveală?

– De ce ai părăsit-o pe mama mea?

Atîta voia să știe, înainte de a-l ucide. Nu se așteptase să izbucnească așa de repede, de simplu, dar era singura întrebare de al cărei răspuns avea nevoie.

Mace nu clipi, nu se mișcă. După cîteva secunde încordate, timp în care i se făcu lumină în minte, spuse:

– Ești fiul ei.

– Sînt fiul *tău*. Sînt primul tău fiu, întîiul născut, fiul pe care l-ai părăsit. Mama mea a murit cînd aveam cinci ani. N-ai știut, fiindcă după ce ai aflat că rămăsese gravidă, nu te-a mai interesat ce i se întîmpla, nu-i așa? Probabil te-ai gîndit că avea să crească un mic copil din flori, fără ca nimeni să te acuze că-i lăsaseși pe amîndoi singuri. În fond, mii de militari americani făceau același lucru. Nici măcar unul la cinci sute nu lua o fată vietnameză acasă, la mămica și tăticu'.

Mace merse spre perețele din stînga. Desprinse un tablou, rezemîndu-l pe podea. Phan văzu seiful cu cifru.

– Cît vrei? întrebă Mace.

Se auzi soneria şi amîndoi tresăriră, rămînînd în aşteptare.

Beth sună la uşă. Cînd servitoarea hispanică îi deschise, spuse:

– Îl caut pe domnul Mace.

– Îmi pare rău, doamnă, domnul Mace e ocupat.

– Nu mă interesează cît de ocupat e. Vreau să-l văd.

– Regret, dar nu se poate.

Beth nu ştiuse că avea să i se refuze intrarea. Rămase în faţa uşii închise, privind-o. Ridică mîna, apăsînd pe buton fără să se mai oprească. Auzea dinăuntru soneria ţîrîind la nesfîrşit. În sfîrşit, cînd uşa nu se mai deschise, strigă:

– Lăsaţi-mă să intru!

Cum nu i se deschise nici de astă dată, coborî treptele, începînd să înconjoare casa. Trebuia să existe şi o altă intrare.

N-avea să se oprească, pe toţi sfinţii, nu tocmai acum.

Melanie simţi pe fotoliul maşinii o umezeală cleioasă şi se privi. Poate stătea într-o baltă de băutură sau...

Scoase un ţipăt, la vederea sîngelui. Era roşu ca flacăra şi se întinsese peste tot. Avea blugii îmbibaţi între picioare şi pe coapse. Scaunul era ud, iar mîinile, văzu cînd le ridică înaintea ochilor, i se umpluseră de sînge.

Începu să scîncească încet din gîtlej, speriată cît de mult sînge pierdea. Acum îl simţea, curgîndu-i dintre picioare. Şuvoi.

Murea. Hemoragie. Aşa se numea. Era rănită undeva, înăuntru, adînc, unde oamenii ăia o...

Scîncetul deveni mai puternic, pe cînd inima îi bubuia în piept.

Nu era ciclul, sîngele acela care îi curgea încet în-zilele trecute. Avea să moară. Acum, pierdea sîngele într-o cascadă.

Începu să se legene înainte şi înapoi în scaun, privind în jur înnebunită, incapabilă să găsească o soluţie. Nu avea şervetele. Îi trebuia o pătură ca să absoarbă tot sîngele. Trebuia să-l găsească pe Phan, s-o ajute. Şi...

...se ducea.

...unde era linişte.

...unde era în siguranţă.

Phan scoase într-o clipă Ruger-ul automat. Trăversă camera, ajuhgînd la o lungime de braţ distanţă de omul care era tatăl lui.

– Crezi că am venit să te şantajez pentru bani?

– Ce altceva ai putea dori? Bagă pistolul la loc. Toate astea s-au întîmplat cu ani în urmă. Nu eram decît un puşti, zău aşa. Ce voiai să fac? La asta să-mi răspunzi. Ce puteam face? Să-ţi iau mama de nevastă, să mă chinuiesc cu toate formalităţile ca să fie trimisă în State? De ce crezi că o încercau atît de puţini soldaţi? Comandantul meu nici nu mi-ar fi dat voie. Pe-atunci eram soldat, nu cine ştie ce mare colonel sau general care poate face tot ce-l taie capul numai fiindcă nu ştiu ce fată s-a lăsat tăvălită de el.

Phan ridică mîna liberă şi-i trase o palmă zdravănă peste obraz. Capul lui Mace se smuci, pe faţă apărîndu-i o urmă roşie. Ridică mîna, iar privirea şireată îi deveni neînsufleţită ca piatra.

– Mama mea te-a iubit. Ţi-a păstrat fotografia. A încercat să aibă grijă de mine chiar şi cînd toată familia ei

ne-a întors spatele, fiindcă eram un proscris. A lucrat în cele mai de jos munci, era o femeie decăzută, ea însăşi proscrisă pentru că se încurcase cu un american şi născuse un copil nedorit de nimeni. Iar pe urmă a *murit*, de extenuare şi subnutriţie. A murit singură şi distrusă, în floarea tinereţii. Nu te gîndeşti deloc la ce-ai *făcut*, la cîtă *nefericire* ne-ai adus?

Phan lăsă cuvintele să i se rostogolească pe gură. Nu erau repetate dinainte; niciodată nu se gîndise la ceea ce-i putea spune acestui om, după ce-i dezvăluia cine era.

– Îţi pot da banii, sau pot să chem poliţia, spuse Mace.

– Iar eu te pot omorî repede, sau încet.

Mace nu-l mai luă în seamă, întorcîndu-se spre seif. Formă cifrul, aliniind atent numerele. Trase de mîner şi deschise uşa.

– Ştii ce sînt? îl întrebă Phan.

– Puţin îmi pasă. Vreau doar să pleci din casa şi de pe proprietatea mea.

– Am crescut pe străzile din Haiphong şi, ca să am din ce trăi, am intrat într-o bandă de asasini copii. Asta sînt. Asta am venit să fac şi azi. Toată viaţa m-am antrenat numai pentru ziua de-acum. Vreau să te omor de cînd am fost destul de mare ca să înţeleg ce-ai făcut.

Mace băgă mîna în seiful din perete.

– Am aici două sute de mii de dolari, cash. Îţi pot obţine mai mult...

Pe Phan îl îneca furia. Nu putea înghiţi, nu putea respira, nu mai suporta să se uite un singur moment la omul acela, altfel bănuind că ar fi explodat ca o artificie trasă în cer.

Mace nu scoase din seif banii. Luă o cutie mică de

metal şi deschise capacul. Înăuntru, Phan văzu scrisori cu ştampile de anulare.

– *Acesta* a fost fiul meu, spuse Mace, ridicînd scrisorile pentru a le lăsa să cadă pe podea, între ei. L-am pierdut. Fiul meu e mort. Alt fiu nu am.

Beth ocoli complet casa şi văzu o maşină stînd în faţa unui garaj cu patru locuri. Înăuntru era cineva. Avea să-i ceară acelei persoane s-o lase în casă.

Merse repede pe aleea pietruită, dar paşii îi încetiniră cînd se apropie de vehicul.

Melanie!

O luă la fugă, aruncîndu-se spre portiera maşinii ca s-o deschidă. Strigînd tot timpul numele lui Melanie.

După ce deschise şi se aplecă înăuntru, cu braţele întinse spre fiica ei, simţi mirosul.

Sînge.

Apoi, îl văzu.

Peste tot.

– O, Melanie, puiule! O, fetiţa mea!

De la talie în jos, Melanie era leoarcă de sînge. Stătea ţeapănă, ca un manechin, cu privirea drept înainte. Nu se înmuiase în îmbrăţişarea mamei sale, nici nu răspunsese auzindu-i vocea. Avea o expresie închisă în sine şi ochii goi, nespus de goi.

Beth se smuci înapoi şi întreaga lume se întunecă, de parcă cineva ar fi acoperit soarele.

Se întoarse şi o luă la fugă spre casă, din răsputeri, ţipînd.

Ajunse la un glasswand şi se repezi cu toată viteza, năvălind într-o cameră. Şi văzu...

Anthony Mace umbla într-un seif din perete.

Un tînăr asiatic urmărea cu privirea nişte scrisori care

cădeau pe covor.

Se uită din nou la Mace şi...

Una dintre mîinile lui intra în seif, în acelaşi timp în care cealaltă dădea drumul scrisorilor. Scoase un pistol. Avea să-l omoare pe tînăr.

La apariţia ei, amîndoi se întoarseră. Beth se oprise din ţipat în clipa cînd intrase pe uşă, dar acum răcni din nou:

– *Sîngerează de moarte. Chemaţi pe cineva, chemaţi în ajutor.*

Nu ştiu cum se întîmplase totul atît de repede, după acea primă privire scurtă în direcţia ei. Inima i se ridicase în gît, văzîndu-l pe Mace că se întorcea, cu mîna înarmată tăind aerul spre ea. Acum avea s-o împuşte, o aştepta moartea, nimerise în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Iar dacă murea, cine avea s-o mai salveze pe Melanie?

Apoi se auzi un scurt sunet ascuţit şi crezu că fusese împuşcată, exact aşa cum i se întîmplase în vechiul ei coşmar, dar nu simţi nici o durere, nimic decît o amorţeală paralizantă. Nu putuse schimba nimic în vis şi nici acum nu putea să schimbe un singur lucru.

În timp ce privea cu uimire, Mace se zgudui şi căzu la perete. Scăpă pistolul.

Asiaticul se aplecă, ridicîndu-l.

Beth se smulse din încremenire, repezindu-se prin cameră:

– Dă-mi pistolul, dă-mi-l.

Luă Ruger-ul din mîna tînărului şi se întoarse spre Mace, care încă se mai ţinea pe picioare. Îi curgea sînge din braţ. Picura pe jos, printre degete, iar vederea acestui sînge, suprapusă peste a sîngelui fiicei sale afară în maşină, o făcu să se retragă doi paşi, ridicînd Ruger-ul:

– Am să te fac să suferi cum m-ai făcut şi tu pe mine.

– Nu ştiu despre ce vo...

Trase, fără a nimeri. Depărtă puţin picioarele şi ochi mai jos, ţinîndu-şi fix încheietura cu cealaltă mînă, cum învăţase la şedinţele de tir. Trase din nou.

Mace sări în loc, urlînd. Uşa camerei se dădu de perete, iar servitoarea şi Connie năvăliră cu sufletul la gură.

Beth se răsuci, îndreptînd pistolul spre ele:

– Nu mişcaţi, că plecaţi şi voi după el.

Se întoarse la loc, ţinti, trase.

Primul glonţ nimerit îi intrase în vîrful pantofului, probabil spulberîndu-i degetele. Acesta îl lovi în picior, deasupra gleznei. Îl făcu să cadă în genunchi. Mace o privi de jos în sus, cu ochii mari, buzele albite şi chipul palid ca hîrtia.

– N-am făcut-o eu.

– Omoară-l, şopti Phan.

– Tu ai făcut-o, spuse Beth. Tu eşti vinovatul. Ai organizat totul. Volai să mi-o iei aşa cum şi ţie ţi-a fost luat fiul. Şi aproape ai reuşit.

Se răsuci iarăşi din mijloc, cu arma spre cele două femei:

– Ieşiţi afară. Una din voi să cheme o ambulanţă. *Acum.*

Servitoarea hispanică tresări şi ieşi în fugă.

– Omoară-l sau îl omor eu, repetă Phan.

Beth reveni spre Mace. Ochi, apăsînd pe trăgaci încet, pentru a nu-şi pierde precizia.

Mace scoase un urlet, cînd glonţul îi intră în coapsa piciorului nevătămat. Acum şîngera de-a binelea. Pe podea se adunau bălţi în jurul locului unde stătea îngenuncheat, legănîndu-se cu gemete necontrolate.

În spatele ei, Beth o auzi pe soția lui Mace rugînd-o, implorînd-o, dar era prea tîrziu. Fusese prea tîrziu încă din clipa cînd deschisese ușile și intrase în cameră. Nu mai vedea altceva decît pe Melanie, în mașină, plină de sînge, cu ochii goi ca ai unei moarte. Peste imaginea fiicei sale se suprapuse Anthony Mace. Trebuia să sîngereze și el.

Trebuia să sîngereze la fel de mult.

Îl ținti umărul și mai trase un foc. Mace fu aruncat pe spate, cu un picior sub el. Îi spunea ceva, dar Beth nu-l mai auzea. Nu mai auzea nimic decît un vuiet ca de vînt prin urechi și scîncetul scăzut al fiicei sale.

Trase încă o dată, ochindu-i abdomenul. Trupul lui Mace se răsuci spasmodic pe podea, ajungînd cu fața spre ei, schimonosit de durere și groază.

Beth lăsă să cadă pistolul. Phan îl ridică.

– O duc pe fiica mea la spital, spuse ea, cu o voce lipsită de viață. Nu mai pot aștepta ambulanța.

Ieși în goană pe unde intrase, cotind dincolo de glasswand, pentru a dispărea în lumina soarelui.

Phan îl privi pe muribund. Îi spuse femeii, fără să se întoarcă:

– Ieși. Lasă-ne singuri.

Ascultă pînă auzi ușa închizîndu-se. Probabil că pe Mace soția sa îl iubea destul de mult pentru a-i acorda intimitatea ultimelor clipe.

Phan se așeză lîngă tatăl său:

– Să te scap de chinuri? întrebă. Ești pe moarte.

Mace îi privi chipul, încordîndu-și vederea. Palpita ars de durere în mai multe locuri, pe tot trupul.

– Fă-o, scrîșni el printre dinți. Dacă ești fiul meu, pentru Dumnezeu, ai în mă-ta o brumă de curaj și fă-o-n paștele mă-tii.

– Sînt fiul tău.

Mace nu mințise. Seiful era plin cu teancuri de bancnote. Phan luă banii, adunîndu-i în îndoitura brațului. Nu avea nevoie de ei, dar se părea că mama fetei îi salvase viața. Avea să i-i dea ei. Nu se gîndise că se putea ca Mace să aibă o armă în seif şi el să nu se poată apăra. Mace ştiuse că avea să fie atît de lezat de cuvintele pe care le rostise despre fiul său executat, încît urma să-i fie distrasă atenția, devenind o țintă uşoară.

Bine că murise. Murise pe drept.

Înainte de a se îndepărta de cadavrul căzut pe jos, se opri. Covorul era acoperit de sînge stacojiu. Scrisorile împrăştiate absorbeau petele, marginile plicurilor deveneau rubinii. Phan se aplecă şi luă două scrisori ale fratelui său, dintre cele pe care nu le atinsese sîngele. Le băgă în buzunar.

Amintiri. La fel ca veghea fotografie din unitatea militară. Suveniruri de care avea nevoie pentru a-i aminti ce pierduse.

„Acum," îşi spuse el, „s-a terminat.

În sfîrşit, tot ce era între noi s-a încheiat.

Capitolul 25

Everett le aduse de la aeroport. Beth stătea pe locul lîngă el, iar Melanie era pe canapeaua din spate, dar nu vru să-şi încheie centura de siguranţă. Se aşezase pe marginea banchetei, cu braţele pe spătarele fotoliilor din faţă, privind şoseaua. Beth îşi spunea că fiicei sale i se acordase o nouă şansă, dar mi era nevoie de timp pînă să se folosească de ea. O ţinuseră în spital patru zile, înainte de a-i da drumul acasă. Fusese în pragul morţii, dar îi putuseră opri hemoragia. Starea ei psihică îi îngrijora mai mult, nu vătămările fizice.

Beth se ruga să revină la normal. Melanie părea deja să se prezinte mai bine.

Pe chipul lui Everett se fixase un zîmbet continuu. Dădea mult din cap şi chiar rîdea puţin, nervos şi fără a şti ce să spună. Îi dăduse deja lui Beth vestea cea bună, cînd le aşteptase la aeroport. Îl convinsese pe judecător să revizuiască împrejurările cazului penal, în lumina evenimentelor din ultimele cîteva săptămîni. Avea să fie disculpată, o asigură Everett. Urmau s-o reprimească în barou, să-i redea catedra şi, dacă voia, le putea cere alegătorilor postul de procuror districtual în comitat.

Bănuia că avea mari şanse să şi-l recîştige.

Cel puţin, îşi spunea Beth, pentru un timp nu mai avea grija banilor; acum ea şi Melanie aveau s-o ducă bine. Phan o silise să ia suma pe care i-o oferise tatăl lui. Spusese, în timp ce stătea lîngă patul lui Melanie, la spital:

– Sînt ai mei. Să zicem că e moştenirea mea. Mace n-a făcut niciodată nimic pentru mine sau pentru mama mea, aşa că presupun că sînt banii mei. N-am nevoie de ei, luaţi-i voi.

– Nu ştiu dacă vreau bani mafioţi, protestă Beth.

– Ia-i, insistă Phan; trecu lîngă Melanie şi îi strînse mîna inertă. La revedere, puştoaico. Să ai grijă.

Aşa că Beth rămăsese cu o mulţime de bani în geanta de călătorie pusă lîngă ea, pe scaun. Şi era sigură, la fel ca Everett, că urma să fie exonerată de toate acuzaţiile.

Dar regăsirea lui Melanie în viaţă era mai importantă decît orice răsplată.

În timp ce Everett cotea pe rampa derivaţiei spre Geneva, Beth se gîndi la Jake Mace şi felul cum probabil o luase pe acelaşi drum. Acea decizie aparte, în urmă cu peste patru ani, dusese la moartea atîtor oameni. Bine măcar că nu se numărase şi fiica sa printre ei.

Paul Makovine le aştepta acasă. Cînd o îmbrăţişă, din răsputeri, Beth se întrebă cum putuse să-l antipatizeze. Curios cum îţi poţi schimba părerea despre oameni, reflectă ea. Curios cum unii oameni intră în viaţa ta şi totul se schimbă definitiv.

Apoi, Paul o îmbrăţişă şi pe Melanie, încet, ca pe o persoană grav bolnavă. Melanie îi privi chipul, un răstimp nesfîrşit de lung. Şi spuse:

– Paul.

Zîmbetul cu care-i răspunse băiatul fu atît de strălucitor, încît Beth aproape putu să vadă o aură de lumină aurie înconjurîndu-i capul ras.

Lubya stătea în uşă, strigînd:

– Am făcut ceva de mîncare. Haideţi, haideţi, că zboară muştele.

Everett porni cu pas săltat, urmat de Beth, fiica ei şi, la urmă, Paul.

Pope îi întîmpină la uşă. Melanie se opri, aplecîndu-se să-l ridice.

– Ei, zise ea. Te cunosc...

Toţi tăcură, observînd schimbul de priviri dintre fată şi pisoi. Apoi Melanie, cu un surîs, adăugă:

– Pope.

Iar Beth trase adînc aer în piept şi îi conduse pe toţi în apartament.

În sfîrşit, acasă.

SFÎRŞIT

Procuroarea Beth Kapon crede că prinderea criminalilor și pedepsirea lor reprezintă triumful justiției. Din păcate, acesta reprezintă abia începutul coșmarului...

Urmează pierderea postului de procuror, apoi răpirea și violarea fiicei ei de optsprezece ani. Poliția nu are dovezile necesare pentru a-i aresta pe vinovați. Atunci, Beth, care bănuiește cine se află în spatele acestor acțiuni criminale, se hotărăște să acționeze pe cont propriu și să se răzbune.

Lei: 12300